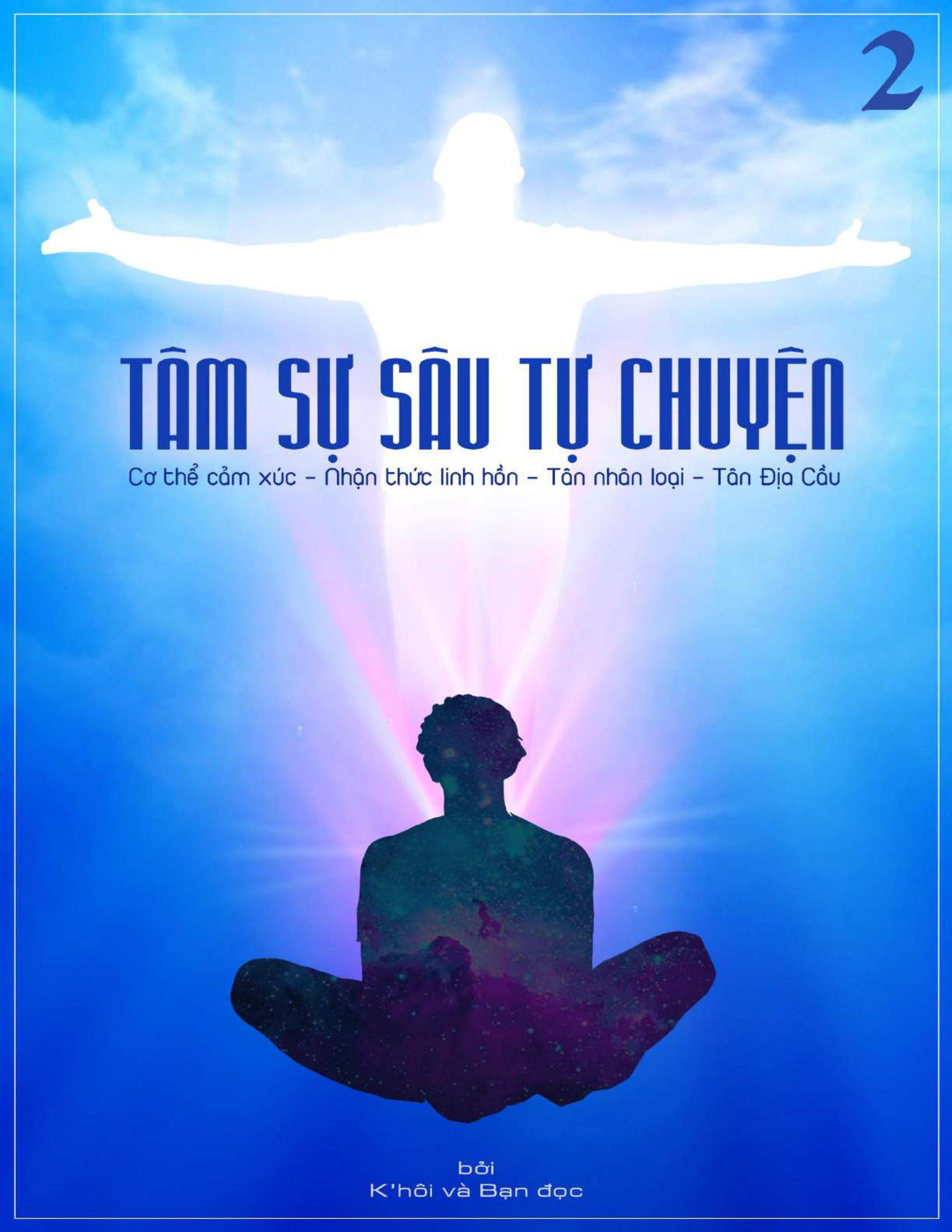

TÂM SỰ SÂU TỰ CHUYỆN

Cơ thể cảm xúc - Nhận thức linh hồn - Tân nhân loại - Tân Địa Cầu

bởi
K'hôi và Bạn đọc

TÂM SỰ SÂU TỰ CHUYỆN

“khi bạn đọc quyển sách này, bạn hãy tạm thời quên hết tất cả những gì mình đã từng biết đi nhé, để bạn không đem so sánh những cái mình đã biết với điều được kể ở đây. Bởi nếu không thì bạn sẽ dùng sai mục đích của những kiến thức này cũng như những kiến thức mà bạn đã đọc được. Và ở những lúc khác, khi bạn đọc những kiến thức tâm linh tương tự như thế này thì bạn cũng hãy quên hết mọi thứ mà tôi đã kể với bạn ở đây đi nhé.”

MỤC LỤC

1. KHÔNG AI CHẤP NHẬN MÌNH BUỒN.....	4
2. BẢO MẬT VÀ SỰ TÁCH BIỆT.....	10
3. ĐƠN GIẢN NHUNG GIÀU CÓ	17
4. TẦN SỐ VÀ LUẬT HẤP DẪN	25
5. SỰ SỢ HÃI VÀ NIỀM TIN.....	33
6. VAI TRÒ CỦA CƠ THỂ CẢM XÚC.....	40
7. CỨU MUÔN LOÀI ĐỂ CỨU TÔI.....	53
8. SAI VÀ ĐÚNG ĐỀU LÀ MỘT.....	64
9. CHỮA LÀNH CƠ THỂ CẢM XÚC.....	77
10. CON ĐƯỜNG SÁNG TẠO.....	89
11. NGUỒN GỐC SÁNG TẠO	93
12. TỐT HAY KHÔNG TỐT	113
13. SỐNG LÀ 1 VỚI VẠN VẬT.....	130
14. ÁNH SÁNG VÀ BÓNG TỐI.....	152
15. GỠ BỎ HỆ NIỀM TIN	182
16. SỰ THẬT CAO NHẤT	204

1. KHÔNG AI CHẤP NHẬN MÌNH BUỒN

_PV: *Bạn nghĩ gì về Facebook?*

_K: Mọi thứ trong thế giới này đều có 2 mặt, bạn chọn dùng một thứ theo cách nào thì là sự lựa chọn của bạn: dùng nó để phát triển bản thân hay để "hủy hoại" bản thân.

_PV: *Cụ thể là sao?*

_K: Người ta phần lớn không ý thức được những sự lựa chọn mà mình có. Ví dụ người ta unfriend hay unfollow những người mà mình không thích, còn tớ thì lại unfollow phần lớn bạn thân của mình, thỉnh thoảng chợt nhớ thì ghé tường xem. Tớ chỉ theo dõi và like những người bạn làm tớ khó chịu.

_PV: *Khó chịu là sao?*

_K: Phần lớn là ghen tị đó, và sự cô đơn của bản thân mình. Ghen tị với cái người ta ăn, cái người ta biết, nơi người ta đến, cái người ta có,...

_PV: *Người ta thường né tránh những cảm giác ấy, tại sao bạn lại tìm nó?*

_K: Người bình thường họ được dạy rằng sự ghen tị là xấu, sự cô đơn là sự yếu kém, nên họ không dám chấp nhận là mình ghen tị, là mình cô đơn. Chỉ khi họ chấp nhận và trân trọng sự ghen tị, sự cô đơn của mình, họ mới thấy được vẻ đẹp và ý nghĩa của nó. Bởi lẽ, tất cả chúng ta đều là một và kết nối với nhau, chính những cảm giác ấy của cơ thể tạo cho chúng ta cảm giác tách biệt và tồn tại độc lập, và rồi để chúng ta đi tìm nhau và chơi cùng nhau.

_PV: *Bạn có thể ví dụ về sự ghen tị mà người ta hay giấu diếm không?*

_K: Ví dụ như những ngày nghỉ hay lễ, bạn sẽ thấy nhiều người viết kiểu: "Ngày lễ ở nhà thật an nhàn - feeling peacefull", nhưng thực chất là "Tui ghen tị với những đứa đi du lịch, đi shopping quá" mặc dù là họ có thể đã đi nửa quả đất, có biệt thự, xe hơi và trải nghiệm hết gần như mọi thứ.

_PV: *Tại sao người ta lại hành động như thế, họ có ý thức được không?*

_K: Đó là do niềm tin của họ, thậm chí họ còn không biết rằng mình có niềm tin đó. Như ví dụ trên, họ hành động vậy dựa trên hai niềm tin: ghen tị và cô đơn là yếu kém, thành công là phải nhiều tiền, có người đi cùng, đi nhiều nơi, biết nhiều thứ. Hệ niềm tin ấy đc hình thành qua văn hóa, giáo dục và phần lớn là quảng cáo.

_PV: *Nhưng bề ngoài họ vui lắm mà?*

_K: Nhiều năm nay tớ chưa gặp hay thấy ai thực sự vui và hạnh phúc cả. Họ chỉ thể hiện như vậy do nhận thức cơ thể họ tin rằng: phải vui vẻ và vị tha thì mới được xã hội công nhận, thì họ mới được tồn tại. Họ không biết rằng để hạnh phúc thực sự, điều đầu tiên phải làm là trung thực với cảm xúc và cảm nhận của mình.

_PV: *Nhận thức cơ thể là sao?*

_K: Khi ta sống trong cơ thể này, có hai sự nhận thức chạy song song: nhận thức cơ thể giúp bảo đảm sự tồn tại của cơ thể trong xã hội, và nhận thức của linh hồn ta. Nhận thức cơ thể ví dụ như: Đói rồi, khát quá, buồn ngủ,... còn nhận thức của linh hồn ví dụ như: nghề thợ mộc có vẻ thú vị, học thử xem sao.

_PV: *Người ta có ý thức được nhận thức cơ thể của mình không?*

_K: Phần lớn là không, họ sống với nhận thức cơ thể mình là chính, vậy nên mọi hành động và suy nghĩ của họ đều dựa trên hệ niềm tin đúng sai được gây dựng từ môi trường sống của họ, tuân theo hệ đúng sai ấy thì được đồng người chấp nhận và do đó sự tồn tại của họ được đảm bảo. Nhận thức linh hồn của họ gần như bị dập tắt bằng cách dùng kim loại nặng làm vôi hóa Con mắt thứ 3 trong não họ, ví dụ như Flo trong kem đánh răng và nước uống, kim loại nặng trong chemtrail họ rải vào không khí...

_PV: *Có thể giúp họ nhận ra điều đó không?*

_K: Không thể và cũng đừng cố gắng làm chi. Vì nhận thức cơ thể họ tin rằng: khoa học hiện đại tiên tiến này là đúng và giúp cơ thể họ an toàn và sống lâu, và tin vào linh hồn như là mê tín dị đoan. Nhưng bạn có thể gieo những hạt mầm len lỏi giúp họ kết nối với linh hồn họ. Một khi họ còn sống với nhận thức cơ thể của họ là chính thì họ còn sống trong định mệnh, được sắp đặt bởi linh hồn họ ở không gian cao hơn. Và linh hồn họ cũng đã quyết định khi nào thì họ sẽ thức tỉnh với nhận thức linh hồn của mình. Nên sau cùng thì chả có gì phải lo cả, mọi thứ đều luôn diễn ra theo kế hoạch, nếu bạn còn lo lắng và gượng ép bất cứ điều gì thì bạn cần biết rằng đó là nhận thức cơ thể của bạn, với những niềm tin ẩn sâu bên dưới. Và tất cả đều là sự phát triển của cá nhân mà thôi, chẳng để cứu ai cả, giúp ai hết cả. Chúng ta là sự nhận thức, tồn tại vĩnh cửu ngoài không gian và thời gian.

2. BẢO MẬT VÀ SỰ TÁCH BIỆT

_PV: *Tại sao người ta lại bị ám ảnh bởi vấn đề bảo mật như vậy?*

_K: Bởi vì người ta còn sống với nhận thức cơ thể của họ, và vai trò chính của nhận thức cơ thể họ là giúp họ tồn tại trong xã hội. Họ có bí mật để giữ vì xã hội công nhận điều đó là sai, nên nếu bị tiết lộ thì họ sẽ bị xâm hại hoặc không được công nhận. Bảo mật còn giúp họ giữ tài sản và công cụ giúp họ duy trì sự tồn tại của cơ thể họ.

_PV: *Vậy như sống với nhận thức linh hồn thì nó như thế nào?*

_K: Đây là tài khoản FB của tớ: dangkhoi210 với pass là vhbb3w9x510, khoihoang210 cũng với pass vhbb3w9x, gmail là khoihoang.hua@gmail.com và pass là vhbb3w9x210; tài khoản thẻ Agribank là 5402205061890 với mã pin là 258991 và số cmd của tớ 250814065. Đó là tất cả những gì tớ đang dùng, tương đương với tất cả những thứ quan trọng với người khác.

_PV: *Wow...*

_K: Khi bạn sống với nhận thức linh hồn của bạn, bạn sẽ thoát ra khỏi chế độ sinh tồn của nhận thức cơ thể bạn. Bạn sẽ biết mình sẽ không bao giờ chết và không có thứ gì gọi là sai hay bí mật, bởi vì tất cả mọi hành động và suy nghĩ của một người từng giây từng phút đều được lưu giữ lại và tất cả mọi người đều biết.

_PV: *Bạn có thể đưa ra ví dụ được không?*

_K: Có một điều thú vị về con người đó là hắn sẽ lộ nguyên hình khi hắn ở một mình. Bởi vì niềm tin được xây dựng từ văn hóa xã hội tạo cho nhận thức cơ thể hắn cách hành xử và suy nghĩ để hắn được số đông công nhận và tồn tại. Nhưng khi ở một mình thì nhận thức cơ thể hắn cảm thấy an toàn và tạm thời đi ngủ, lúc này nhận thức linh hồn bắt đầu hoạt động và với đặc điểm chính là sự tò mò. Thế là hắn bắt đầu tìm hiểu những thứ mà xã hội coi là sai, phần lớn là về sex với đủ thể loại như da màu, động vật, gay, les, yaoi, hentai,... và thí nghiệm những kiểu tự sướng. Nhưng khi bước ra xã hội, nhận thức cơ thể lại trở lại và làm hắn xấu hổ với những

điều hẩn làm và không dám nói tới chúng như là những bí mật, do vậy mà khi đụng tới sex thì phần lớn con người rùng mình và lảng tránh. Nhưng mà họ không biết là mọi lúc luôn có hàng trăm linh hồn và hộ mạng thể ở bên quan sát họ, thậm chí những linh hồn đó còn có thể ké vào để trải nghiệm cảm xúc của một con người.

_PV: *Sao bạn lại biết những điều đó?*

_K: Nếu bạn muốn giúp con người phát triển nhận thức mới, bạn phải làm sao? Không thể dùng phi thuyền không gian bay tới và ngồi giảng lý thuyết được, muốn giúp con người thì phải trở thành con người cái đã. Vậy nên tất cả những điều trên tớ đều xem và đều làm rồi, và tớ cũng đã từng ôm những mặc cảm y như vậy khi sống với nhận thức cơ thể của mình. Còn bây giờ, tớ sống với nhận thức linh hồn của mình, không có thứ gì là sai, bảo mật hay bí mật. Nhưng không có nghĩa là mọi người cũng nên công khai mọi tài khoản như thế, tớ chỉ muốn mọi người ý thức được nhận thức cơ thể của mình là như vậy. Chỉ cần mọi người nhận ra là: "à, đó là nhận thức cơ thể của mình, nó sợ nhiều thứ để giúp cho cơ thể này được tồn tại trong xã hội", thì đó là nhận thức linh hồn của bạn đó.

_PV: *Nếu như không có đúng sai nữa thì mọi người làm hại nhau và làm hại người khác thì sao?*

_K: Bởi vì mọi người còn sống với nhận thức cơ thể mình, nó tạo ra cảm giác tách biệt so với người khác và môi trường, nên mọi người không thấy được nỗi đau của người khác. Nhưng khi bạn sống với nhận thức linh hồn của mình, bạn sẽ cảm thấy mọi thứ đều gắn với nhau, nếu làm người khác đau khổ thì bạn cũng sẽ cảm thấy đau khổ y như người bị tác động vậy.

_PV: *Vậy trải nghiệm của một người sẽ đóng góp vào trải nghiệm tổng thể?*

_K: Đúng vậy. Mọi suy nghĩ, cảm xúc và trải nghiệm của một người sẽ đóng góp vào trải nghiệm tổng thể. Ví dụ như một linh hồn muốn biết cảm giác như nào khi đi ăn cắp chó và bị đánh chết, thì trải nghiệm đó được lưu lại trong kho dữ liệu tổng và những linh hồn khác muốn biết trải nghiệm đó thì có thể "sống" lại khoảnh khắc của người ăn cắp chó đó. Nó cũng giống như việc con người xem phim ảnh vậy.

_PV: *Vậy là linh hồn đó sắp xếp mọi thứ để đưa đến việc người đó đi ăn cắp chó?*

_K: Đúng vậy. Nên vậy con người mới tạo ra khái niệm "Số phận", bởi vì sống với nhận thức cơ thể, con người luôn tìm kiếm sự an toàn như là tìm kiếm người yêu chung thủy trọn đời, gia đình hạnh phúc, quốc gia với chế độ y tế và xã hội đảm bảo,... nhưng đó không phải là cái linh hồn họ muốn trải nghiệm, khi sống quá an toàn và đầy đủ thì linh hồn sẽ chẳng học được gì cả. Vì vậy mà linh hồn của họ luôn tạo ra nghịch cảnh ngược với cái nhận thức cơ thể họ muốn, và khi nhận thức cơ thể của họ chống chọi với điều mà nó không muốn thì tạo ra khổ đau.

_PV: *Oh, có phải do vậy mà tôn giáo nói trần gian là một cõi mê và bể khổ không?*

_K: Đúng vậy. Đó là một sân chơi để linh hồn học tập và trải nghiệm. Bây giờ thì sân chơi đó đang khép lại, con người đang thức tỉnh ra khỏi cõi mê đó để bước vào một thời kì hoàn toàn mới. Nhận thức linh hồn của họ đang được tải dần xuống và nhận thức cơ thể của họ từng bước lộ rõ ra trước

mất họ. Quá trình đó mới chỉ ở giai đoạn đầu, mất một thời gian khoảng 20 năm để toàn bộ nhận thức linh hồn của họ được tải vào cơ thể sinh học đang được nâng cấp từng ngày của họ (bởi những tia gamma đang xuyên qua toàn bộ vũ trụ này và làm mọi vật chất, sinh vật thay đổi cũng như sự thay đổi của địa cầu lúc này). Và tới lúc đó, gần như phần lớn những thứ chúng ta biết ngày hôm nay sẽ biến mất.

3. ĐƠN GIẢN NHƯNG GIÀU CÓ

_PV: *Tớ vừa đi kiểm tra tài khoản ngân hàng bạn đưa, làm gì có đồng nào trong đó mà công với chả khai?*

_K: Haha. Tớ chỉ xài duy nhất tài khoản ngân hàng đó thôi, thỉnh thoảng có tiền vào đấy và cũng không ít đâu. Nếu bạn đủ rảnh để rình thì chắc sẽ chụp được, mà tớ còn thậm chí không biết khi nào tiền gửi về tới nơi mà cứ cầm thẻ đi rút thôi, khi nào đi rút mà tiền nó ra thì là tiền đã tới rồi. Tớ không đăng kí Internet Banking, không biết chuyển khoản, không biết mua sắm online và tớ cảm thấy những thứ này quả thực quá phức tạp để bộ não của tớ có thể hiểu được (ha ha), nên cứ có tiền là rút hết về để ở nhà. Tớ thích tự lái xe đi mua đồ hay lấy đồ, dù có xa chục km thì cũng sẽ đi, tớ thích lái xe như thế dù là đi miết trên 1 con đường như vậy. Nếu cần mua đồ online thì nhờ bạn mua giùm rồi tớ đem tiền mặt đi trả cho bạn.

_PV: *Hơ, sao tự làm khổ thân mình như thế trong khi những tiện ích đó rất là hữu dụng mà?*

_K: Tự làm gì biết khổ cơ chứ, khi con người sống với nhận thức cơ thể thì họ sẽ sợ khổ và luôn tìm kiếm những cách dễ dãi và lười biếng nhất. Khi bạn sống với nhận thức linh hồn, sẽ không có cái gọi là chán hay khổ, và bạn sẽ luôn tận hưởng mọi khoảnh khắc. Vả lại, để làm nhận thức cơ thể lắng xuống và phát triển nhận thức linh hồn, bạn cần phải làm cuộc sống của mình đơn giản lại. Bạn thử nhìn quanh mình xem, có bao nhiêu thứ bạn không dùng tới bao giờ, giày dép, áo quần, đồ điện tử, sách đã đọc, món đồ chơi,... bạn hãy đem cho nó đi, mọi đồ vật đều có nhận thức của nó và nó cũng giống như con chó hay con mèo, muốn được yêu thương và đụng chạm tới. Mỗi lần với một món đồ mà bạn không dùng tới nữa, hãy để nó trong ba lô hàng ngày của bạn. Rồi khi bước ra đường, có những người mà bạn sẽ gặp và tiếp xúc, trong khoảnh khắc giao tiếp đó đột nhiên bạn nhớ tới món đồ ấy đang ở trong ba lô mình, đó là lúc món đồ ấy nói chuyện với bạn đó. Và bạn hãy tặng món đồ ấy cho người ta và nói rằng: "Có vẻ món đồ này của tớ rất thích cậu, nên tớ tặng cậu này". Đó sẽ là

cảm giác tuyệt nhất mà bạn từng trải nghiệm đó, người ta và bạn đều vui một cách lạ thường, và bạn thì cảm thấy chút nuối tiếc khi chào tạm biệt món đồ ấy. Như thế từng bước một, bạn sẽ biến cuộc sống của mình thành những câu chuyện cổ tích tràn đầy niềm vui. Khi đó bạn sẽ ngó quanh và thấy ai ai cũng ôm trong mình một đồng đồ mà không bao giờ dùng tới, và họ cứ mua thêm và mua thêm bởi những lời quảng cáo ngon ngọt dụ dỗ lấy nhận thức cơ thể của họ, rằng nếu có những món đồ đó hay món thực phẩm đó thì họ sẽ được an toàn, sống lâu, sống dễ dàng và được xã hội công nhận. Họ cứ giữ những thứ đồ khư khư bên mình mà không hề dùng tới như vậy, nhưng khi mất rồi lại ngồi khóc hu hu.

_PV: *Vậy bạn có cách thức hiệu quả nào để làm nhanh quá trình kết nối với nhận thức linh hồn không?*

_K: *Bạn có thể đem cho hết những thứ bạn không dùng tới và giữ lại những thứ hay dùng. Ăn uống đơn giản, uống nhiều nước tinh lọc, giảm bớt mọi sản phẩm chế biến sẵn mà có hạn sử dụng lâu ngày, cũng như giảm bớt mỹ phẩm hằng ngày, hoặc bạn*

cũng có thể tự mua nguyên liệu về chế biến lấy. Bạn có thể giành một khoảng thời gian để cách li với xã hội, 2 hay 3 tháng gì đó, nghỉ việc và chẳng làm gì nữa cả, tắt hết điện thoại và mạng xã hội. Thay vào đó bạn có thể trồng cây, nuôi vài con cá và nghĩ cách trang trí chỗ mình ở với những thứ đơn giản và rẻ tiền, hay là kiếm những người bạn để làm những việc tay chân nhàn rỗi, không bị bó buộc bởi tiền bạc và thời gian, cứ làm rồi ăn, ăn rồi ngồi tám, tám chán thôi đi ngủ. Thời gian đầu sẽ khá là khó vì nhận thức cơ thể của bạn bị mất nguồn nuôi dưỡng, nó sẽ gào khóc, cô đơn và ức chế vô cùng tận. Bạn sẽ nhận ra nguồn nuôi dưỡng nhận thức cơ thể mình là những trang mạng xã hội, với sự tự hào hay tự ti qua những bức ảnh về cơ thể của nó hay thứ nó ăn nơi nó đến; là những tin tức nóng hổi có thể giúp nó phòng tránh được những nguy hiểm trong tương lai, hay để nó liên tục tiếp cận những trào lưu mới và không bị lạc hậu ở lại phía sau.

_PV: *Nhưng đâu phải ai cũng có điều kiện và khả năng để làm được như vậy?*

_K: Đúng vậy. Mỗi người sẽ có một cách đi riêng và khác biệt, nó phụ thuộc vào sở cầu và đặc điểm của mỗi linh hồn, mặc dù có chung một cái đích nhưng mỗi linh hồn sẽ chọn những con đường đi khác nhau. Nó không phải là vấn đề nhanh hay chậm, mà là có còn gì để học tập và trải nghiệm hay không. Sở dĩ linh hồn tớ đã chọn cách như trên vì như vậy sẽ làm nhanh quá trình thức tỉnh của bản thân và để rồi có thể hỗ trợ người khác. Không phải là một điều ngẫu nhiên khi tớ ngồi viết những dòng này và bạn cũng ngẫu nhiên ngồi đọc những dòng này. Vậy nên, chẳng có gì là ngẫu nhiên cả, mọi thứ sẽ còn được sắp xếp sẵn cho tới khi nhận thức linh hồn của chúng ta được tải đầy đủ vào cơ thể này, và trong lúc quá trình tải xuống này vẫn đang diễn ra, ta sẽ học hiểu dần dần và chữa lành mọi khía cạnh của nhận thức cơ thể ta, nhưng cũng đừng quên tận hưởng cuộc sống nơi đây khi nó vẫn còn đang tiếp diễn. Tóm lại, cách tốt nhất là bạn hãy học cách chấp nhận mọi thứ dưới góc nhìn của linh hồn mình (cũng là đang sáng tạo): "Tôi luôn ở đúng nơi, đúng lúc và đúng chỗ. Mọi suy nghĩ, cảm nhận và

hành động của tôi đều đúng như những cái tôi cần. Mọi thứ diễn ra đều được sắp xếp cho sự phát triển nhận thức của tôi, giúp tôi kết nối với nhận thức linh hồn tôi nhiều hơn mỗi ngày. Dù cho nhận thức cơ thể của tôi thường xuyên cảm thấy sự ức chế, cô đơn, ghen tị hay sự phán xét đúng sai thì cũng không quan trọng và chỉ là tạm thời mà thôi."

***_PV:** Vậy nếu có suy nghĩ và mong muốn giết người hay xâm hại người khác thì sao?*

_K: Điều đó sẽ không có nữa đâu, đó là những bài học cơ bản mà phần lớn linh hồn đều đã trải qua rồi (chỉ bao gồm những người tìm đọc những kiểu thông tin như vậy này, còn bên ngoài xã hội vẫn còn tồn tại giết chóc và xâm phạm người khác, và cũng sẽ mất một thời gian nữa thì họ mới đi tìm những thông tin kiểu như này). Còn nếu như bạn đang đọc những dòng này thì phần lớn những bài học chỉ còn là sự ghen tị, sự cô đơn rồi làm tan vỡ những mối quan hệ và sự ràng buộc, nên suy nghĩ xâm hại cơ thể người khác sẽ rất là ít và không còn cần thiết nữa. Và có thể nói rằng việc vượt qua sự ghen tị, cô đơn của bản thân chính là quá trình học cách chấp nhận và yêu bản thân mình, để bản thân

mình trở nên hoàn thiện và trở lại là nhận thức linh hồn của mình. Đó sẽ là sự chấm dứt của khổ đau và sự tách biệt, và là một sự khởi đầu mới.

4. TẦN SỐ VÀ LUẬT HẤP DẪN

_PV: *Nếu có ai đó lấy tài khoản mạng xã hội của bạn để quậy phá thì sao?*

_K: Haha. Điều đó sẽ không xảy ra đâu, trừ khi bạn muốn chứng minh rằng câu tở vừa nói là sai, và cả trường hợp đó cũng sẽ không xảy ra. Bởi lẽ, thông điệp mà tở viết thì ở một thực tại hoàn toàn khác so với thực tại mà bạn vừa đề cập tới. Ví dụ như bạn hãy hình dung tới chiếc máy radio nhé, cái đài mà tở đang ở trong là đài 100Mhz và thông điệp của tở mang tần số 100Mhz, còn cái việc mà dùng tài khoản người khác để quậy phá và bêu xấu thì nó là ở đài 90Mhz; nên dù là bạn đang ở cuộc sống 90Mhz và thấy thông điệp 100Mhz của tở, bạn muốn đọc chúng thì bạn phải điều chỉnh nhận thức của mình lên kênh 100Mhz để có thể hiểu và tiếp nhận được.

Và ở kênh 100Mhz này, Nhận thức cơ thể của bạn sẽ giảm bớt lại và nhường chỗ nhiều hơn cho Nhận thức linh hồn của bạn. Nên khi đọc tới thông tin tài khoản của tở, bạn sẽ không mảy may nghĩ tới việc vào tài khoản của tở để bới tìm hay dùng nó để quậy phá; bởi vì những hành động đó là của kênh tần số 90Mhz, nơi mà người ta sống với những bảo mật, bí mật, khổ đau và sự tách biệt. Việc lợi dụng,

cười chê người khác và cướp sự sở hữu của người khác là những hành động giúp nuôi sống Nhận thức cơ thể của một người, thông qua việc giúp nó trội hơn người khác và sở hữu nhiều hơn người khác. Nên đối với những người ở kênh 90Mhz, họ sẽ chỉ lướt qua và bỏ mặc những thông tin này, hoặc là dù có bắt gặp thấy thì Nhận thức cơ thể của họ cũng sẽ nghĩ: "Bởi vì không có bí mật gì thú vị hay tiền bạc gì trong đó đâu nên người ta mới viết ra như thế, nên chả việc gì mất thời gian mà ngồi lục".

Và khi bạn đọc những dòng chữ này, bạn sẽ cảm thấy được sự tự do và an bình của những ngôn từ và câu viết, bởi thông điệp này được viết từ một thực tại mới, không sự tách biệt, không thời gian và chỉ có tình yêu...

_PV: *Nghe nó sạo sạo làm sao ấy, nó có phải là cái Luật hấp dẫn mà tôn giáo hay tâm linh hay đề cập đến không?*

_K: Đúng vậy đó, hay là như câu nói "Suy nghĩ tạo nên thực tại của bạn", nhưng nó không hẳn là suy nghĩ mà phải nói là niềm tin thì chính xác hơn. Và để thấy được niềm tin của mình, bạn sẽ phải giành nhiều thời gian để quan sát bản thân mình, suy nghĩ, cảm xúc và hành động của mình.

Tớ sẽ lấy ví dụ về một tình huống cụ thể nhé, để bạn thấy được rằng 1 hoàn cảnh xảy ra với bạn thì một kiểu, còn khi xảy ra với người khác thì lại hoàn toàn khác... Bước ra khỏi booth rút tiền, có một người đàn ông tiến lại gần và nói rằng: "Cháu có thể cho chú ít tiền được không, chú gặp chút vấn đề,...". Rồi bạn (người kia) rút ra trong túi ít tiền dư gồm có 1 tờ 50k, 1 tờ 20k, 1 tờ 10k cùng vài tờ tiền lẻ và hỏi lại chú ấy: "Chú cần bao nhiêu tiền?". Sau khoảnh khắc suy nghĩ, người đàn ông ấy đáp lại với người kia rằng: "Chú cần 10k thôi", nhưng đối với bạn, ông ấy lại đáp là "Chú cần 50k" hay thậm chí là "Cho chú hết chỗ đó đi".

Mặc dù ngay ban đầu khi mà người đàn ông ấy

bước đến, bạn và người kia đều biết rằng chú ấy sẽ xin tiền xài nhưng cách người kia phản ứng thì hoàn toàn khác với bạn: Khi ông chú ấy đến gần, trong người bạn nổi lên cảm giác run sợ cùng với suy nghĩ "Ông ấy sẽ xin tiền và thậm chí có thể cướp đồ của mình"; nhưng với người kia, không hề có cảm thấy sợ và có suy nghĩ khác hẳn với bạn: "Chả sao cả, chú ấy vì miếng cơm manh áo cả thôi, nếu chú muốn 50k hay thậm chí là tất cả chỗ này, thì mình sẽ cho hết."

Đó là lí do bạn nên ngừng đọc những tin tức xã hội và chính trị, nếu bạn để ý thì bạn có thể thấy rằng hầu như phần lớn tin tức đều rơi vào những thể loại: Giá vàng, chiến tranh, cướp giật, hiếp dâm, lừa đảo, thực phẩm giả, xu hướng thời trang và người nổi tiếng,... Tất cả những thông tin ấy đều thu hút Nhận thức cơ thể con người, giúp nó phòng tránh nguy hiểm trong tương lai và cập nhật những xu hướng mới về thời trang, lối sống... Và để thu hút người đọc, những trang mạng phải liên tục đăng tải những kiểu tin tức như vậy. Rồi những thông tin ấy ăn sâu vào hệ niềm tin của bạn, tạo tiền đề cho mọi phản ứng, cảm xúc và suy nghĩ của bạn trong những tình huống hằng ngày. Như vậy,

bạn tạo nên thực tại của mình bằng niềm tin và suy nghĩ của mình, với sự tách biệt, cô đơn và khổ đau mà bạn không biết rằng đã có một thực tại mới, một Trái Đất mới đang ở ngay trong tầm với và bạn chỉ cần học cách điều chỉnh tần số của mình vào đúng kênh đài đó mà thôi.

_PV: *Tại sao chiến tranh cứ lặp đi lặp lại như vậy?*

_K: Nếu giải thích ra thì sẽ làm phần tự chuyện này trở nên dài hơn mong muốn, tớ nghĩ chúng ta nên để câu hỏi này cho phần sau vậy. Để tiếp tục phần niềm tin và suy nghĩ tạo nên thực tại, bạn có nghĩ rằng một người có thể sẽ sống sót nguyên vẹn khi bước thản nhiên qua một chiến trường không?

_PV: *Tớ không nghĩ là người ấy có thể?*

_K: Đó là cách nhìn thông thường của một người đó, là sự phán đoán và tư duy với Nhận thức cơ thể của mình, hay chính là bộ não logic chúng ta dùng hằng ngày để sinh hoạt và làm việc. Nhưng rồi sẽ tới một lúc chúng ta nhận ra rằng Nhận thức cơ thể chỉ có thể đưa chúng ta tới một giới hạn nhất định mà thôi, và để đi xa hơn bước nữa, để hiểu bản chất

của vũ trụ và thời gian, chúng ta cần phải phát triển một hệ nhận thức mới, đó là sự kết hợp giữa Nhận thức cơ thể và Nhận thức linh hồn.

Với con người bước qua chiến trường ấy và mang trong mình một niềm tin "Không gì có thể làm hại mình được", thì có thể người ấy sẽ chết trước mắt bạn, bởi đó là điều bạn tin tưởng dựa trên phán đoán logic của mình. Nhưng trong thực tại của người ấy, người ấy đã bước qua chiến trường ấy và vẫn sống sót nguyên vẹn, và người ấy vẫn sống trong một thực tại có bạn nhưng là phiên bản khác của bạn, là phiên bản tự do, không sợ hãi của bạn.

Vì lẽ thời gian vốn không hề tồn tại; quá khứ, hiện tại, tương lai tồn tại cùng một lúc, và có bất tận phiên bản khác nhau của bạn tồn tại cùng một lúc. Chính sự lựa chọn, suy nghĩ của bạn muốn trở thành phiên bản nào và quá trình chuyển giao liên tiếp từ phiên bản này sang phiên bản khác đã tạo cho bạn ảo giác về thời gian, giống y như từng khung hình của một bộ phim vậy. Do đó, mỗi khoảnh khắc bạn đều trở thành một con người hoàn toàn mới và bạn có thể lựa chọn biến mình

thành bất kì phiên bản nào mình muốn trong từng khoảnh khắc qua suy nghĩ và lựa chọn hành động của mình. Nhưng bạn sẽ còn chưa thấy rõ được điều đó khi còn vận hành cuộc sống của mình với Nhận thức cơ thể của mình, nhận thức với hệ niềm tin đúng sai giúp bạn sinh tồn trong một xã hội, nên bạn thường cảm thấy mọi thứ dường như có rất ít sự lựa chọn hoặc là không có sự lựa chọn nào cả.

_PV: *Mọi thứ bắt đầu mờ lung đấy...! Vậy người ấy sẽ chết trên chiến trường và tớ tiếp tục sống trong một thực tại mà không có người ấy?*

_K: Đúng vậy. Cơ bản mà nói, mỗi chúng ta đều "cô độc" trong vũ trụ của mình, bởi vốn dĩ tất cả chỉ là một, và một ấy tạo ra tất cả.

5. SỰ SỢ HÃI VÀ NIỀM TIN

_PV: *Tớ đã hạn chế xem những tin tức xã hội tiêu cực, nhưng giờ lại thấy mọi người xung quanh mình mần mải xem, nào là chống phá nhà nước, đánh nhau, đánh ghen, bạo động, khủng bố,... làm tớ thấy cực kì khó chịu và không biết phải làm sao?*

_K: Như tớ đã nói đấy, thực tại xảy ra trước mắt bạn đều do bạn tạo ra cả, với suy nghĩ và niềm tin của mình. Bạn nhớ lần trước tớ nói bạn như thế nào chứ, rằng bạn nên ngừng xem những tin tức xã hội và chính trị vì rằng khi nghĩ nhiều tới những điều đó thì bạn sẽ thu hút chúng lại để xảy ra với chính mình. Khi nghe thấy điều ấy, Nhận thức linh hồn của bạn biết đó là sự thật, và ngay lúc ấy thì Nhận thức cơ thể bạn cũng chớp ngay lấy kiến thức đó và phát triển lên thêm 1 bậc.

Từ việc Nhận thức cơ thể bạn luôn thích theo dõi những tin tức xã hội và chính trị để phòng tránh những điều có thể gây nguy hiểm cho sự tồn tại của cơ thể nó, thì Nhận thức cơ thể bạn chuyển sang né tránh những tin tức đó để nó không thu hút chúng lại và làm đe dọa sự tồn tại của cơ thể nó. Như vậy mà bạn cảm thấy khó chịu khi những người xung quanh mình vẫn thích xem những tin

tức như vậy.

Giờ bạn thấy Nhận thức cơ thể của mình thực sự vô cùng thông minh chưa. Người càng thông minh thì càng khó thoát ra khỏi Nhận thức cơ thể của mình. Nếu bạn là một người thông minh thì bạn sẽ thấy, cái lúc bạn nghĩ bạn hiểu Nhận thức cơ thể của mình thì bạn đã bị chính Nhận thức cơ thể của mình đánh lừa rồi; khi Nhận thức linh hồn của bạn được thức tỉnh một bậc thì Nhận thức cơ thể của bạn cũng phát triển thêm một bậc.Ồ, và đó là cuộc đấu tranh giữa cái ác và cái thiện bên trong một con người đó.

Bạn nhớ những bộ phim yêu thích của mình chứ, kẻ ác vô cùng thông minh và kẻ thiện cũng không hề chịu thua, hai thế lực cứ lớn mạnh cùng nhau và đánh nhau từ đời này sang kiếp khác mà không bao giờ có sự chấm dứt.

_PV: *Ra thế, vậy mỗi khi mình cảm thấy khó chịu và bất an với bất kì điều gì đó thì mình cần phải xem xét bên trong mình đang giữ niềm tin gì, cái niềm tin mà Nhận thức cơ thể dùng để bảo vệ sự an toàn của cơ thể nó?*

_K: Đúng vậy đó, nhưng đó là điều không hề dễ dàng, không phải mọi lúc bạn đều thấy được lí do ở bên trong mà làm cho mình cảm thấy bất an và lo lắng. Ví dụ khi bạn theo đạo Phật, Phật dạy bạn không nên bỏ dư đồ ăn, không nên đánh người và chửi người; và như vậy Nhận thức cơ thể bạn tạo cho nó một niềm tin mới: Là người không phí phạm đồ ăn, không đánh người và chửi người thì mới đáng sống và tồn tại. Với niềm tin đó ẩn bên dưới, bạn sẽ cảm thấy khó chịu và phán xét những người ăn uống lãng phí và xâm hại cơ thể, tâm trí người khác. Và điều mà bạn cần nhận ra chính là học cách chấp nhận hành động của người khác là không sai và được cho phép xảy ra bởi vũ trụ, nếu như bạn không chấp nhận và vẫn luôn khó chịu với một tình huống thì tình huống đó sẽ mãi lặp đi lặp lại cho đến khi nào bạn chấp nhận nó thì thôi.

_PV: *Tại sao tớ phải học cách chấp nhận từng thứ từng thứ như thế?*

_K: Bạn có tự hỏi câu hỏi: "Tôi là ai, ngoài cái tên này, cơ thể này, nơi này... và ý nghĩa sự tồn tại của tôi là gì?". Nếu như bạn chưa hề tự hỏi câu hỏi đó thì có thể bạn chưa từng trải qua nỗi đau tột cùng bao giờ. Bởi vì thường những lúc tuyệt vọng và đau khổ như thế, Nhận thức cơ thể của bạn gục ngã và Nhận thức linh hồn của bạn được đánh thức. Câu hỏi đó chính là câu hỏi của Nhận thức linh hồn bạn, hay cũng chính là câu hỏi của Đấng tạo hóa: "Tôi là ai?"

Để biết mình là ai, Đấng tạo hóa tạo nên sự tồn tại; và qua sự tồn tại, Đấng tạo hóa biết mình là ai: Tôi là tất cả những gì tôi tạo nên, Tôi là sự sáng tạo bất tận và vĩnh cửu. Vậy nên, sáng tạo là Đấng tạo hóa, hủy diệt cũng là Đấng tạo hóa; cái đúng là Đấng tạo hóa, cái sai cũng là đấng tạo hóa. Mỗi chúng ta là một hình ảnh của Đấng tạo hóa, được tạo ra để trải nghiệm và sáng tạo, để tạo nên cái "Tôi là tất cả, là sự sáng tạo bất tận và vĩnh cửu". Đó là lí do đặc điểm chính của Nhận thức linh hồn

chính là sự tò mò.

Mỗi chúng ta là hình ảnh của Đấng sáng tạo, được tạo ra với hình hài ban đầu là một nguyên tử, một photon. Và qua hàng tỷ năm tiến hóa và phát triển hệ nhận thức sinh tồn, chúng ta học tập và hiểu biết về thực tại: sinh và diệt. Đến rồi một ngày đã đủ trưởng thành, mỗi chúng ta quay trở lại thành Đấng sáng tạo với Nhận thức linh hồn của mình, trở thành một bản mở rộng của Đấng sáng tạo, để trả lời cho câu hỏi "Tôi là ai?": "Tôi là tất cả, tất cả là tôi". Và chúng ta đang ở trong giai đoạn đó, chúng ta đang thức tỉnh dần và học cách chấp nhận mọi thứ để hoàn thiện bản thân mình và trở lại là Đấng sáng tạo. Đây là giai đoạn và bước tiến tuyệt vời nhất của mọi nền văn minh trong vũ trụ, với những dòng nước mắt ngập tràn trong hạnh phúc khi nhận ra mình thực sự là ai, rằng mình chưa bao giờ bị bỏ rơi một mình, rằng những gia đình của chúng ta ở những hành tinh khác và vũ trụ khác đã đợi cả hàng chục ngàn năm để tới ngày được đoàn tụ với Địa Cầu chúng ta, khi chúng ta thức tỉnh hoàn toàn với Nhận thức linh hồn của mình...

Nên nếu có nói rằng mục đích của sự tồn tại chỉ là để tồn tại thôi, thì cũng không sai tẹo nào.

_PV: *Thế bên trên Đấng sáng tạo là gì?*

_K: Haha, tớ biết chắc bạn sẽ hỏi câu hỏi này, đương nhiên không phải là một cỗ máy tính khổng lồ rồi. Mỗi chúng ta (linh hồn) như một giọt nước trong một cái hồ lớn (Đấng sáng tạo), và cái hồ lớn ấy chỉ là một giọt nước trong một cái hồ lớn hơn, và cái hồ lớn hơn ấy cũng chỉ là một giọt nước trong một cái hồ lớn hơn nữa,... Đó là sự vĩnh cửu và mở rộng bất tận của Đấng tạo hóa, là sự tồn tại của bất tận vũ trụ mà không hề tồn tại sự khởi đầu cũng như kết thúc.

6. VAI TRÒ CỦA CƠ THỂ CẢM XÚC

_PV: *Như thế nào gọi là suy nghĩ và hành động dựa trên sự sợ hãi của mình, chúng ta thường hay nghe điều đó nhưng có lẽ chúng ta chưa thực sự hiểu được nó?*

_K: Khi nhắc tới từ “Sợ hãi” thì chúng ta thường nghĩ tới những trường hợp cụ thể nhất mà chúng ta đã từng trải nghiệm, ví dụ như khi ta đứng bên bờ vực, khi thấy người ở cạnh đánh nhau và cãi nhau, khi người lái xe chở mình đi với tốc độ cao,... và như lẽ tự nhiên mà chúng ta giới hạn khái niệm “Sợ hãi” lại, chỉ giành những trường hợp cụ thể như vậy.

Sự sợ hãi là cảm xúc của cơ thể sinh học, là một cơ chế để bảo vệ sự sinh tồn của cơ thể của bạn trong một môi trường xã hội. Vậy nên bất kì suy nghĩ và hành động nào của bạn mà để bảo vệ sự tồn tại của cơ thể bạn thì đó là suy nghĩ và hành động dựa trên sự sợ hãi.

Chúng ta đang tồn tại trong một thực tại dị biệt, với mọi thứ như tách rời nhau và không liên quan

tới nhau; và để xác định sự tồn tại của cơ thể bạn trong môi trường thì Nhận thức cơ thể của bạn phát triển thành 3 chức năng cơ bản: sở hữu vật/người (sự đối chiếu với vật/người khác tạo nên sự tồn tại của bạn), được công nhận bởi người khác (hơn/thua, và cũng để tạo ra sự đối chiếu với vật/người khác), cảm nhận về thời gian (những điều đã xảy ra giúp tạo nên sự tồn tại của bạn trong hiện tại). Theo đó, những cảm xúc, suy nghĩ và hành động mà dựa trên sự sợ hãi để bảo vệ sự tồn tại của cơ thể bạn thì sẽ bao gồm:

+Sợ hãi cao: Sợ hãi trước những thứ có thể gây nguy hiểm trực tiếp tới tính mạng của bạn.

+Tức giận: Bảo vệ những thứ mình có (bao gồm cả vật lẫn người), những thứ mình biết (mất thời gian học và trải nghiệm), không chấp nhận sự thua thiệt,...

+Ghen tị: Không chấp nhận thua thiệt, muốn hơn người khác, muốn có nhiều hơn,...

+Thể hiện: Những thứ giúp tạo nên sự tồn tại của cơ thể bạn: Đồ ăn, đồ mặc, nhà cửa, học vấn,

nơi ở, chốn lưu,...

+*Cô đơn*: Muốn có bạn bè, người thân xung quanh ủng hộ và chấp nhận bạn,...

Tất cả những thái cực ấy đều thuộc vào sự sợ hãi, hay chính là sự đau khổ. Đơn giản mà nói thì đó chỉ là cơ chế sinh tồn của Nhận thức cơ thể, giúp nó định hình sự tồn tại của cơ thể bạn trong thực tại dị biệt này.

_PV: *Vậy ra cái ác chỉ là chế độ sinh tồn? Cái ác bắt đầu tồn tại từ khi nào?*

_K: Đúng vậy, cái ác chỉ là chế độ sinh tồn mà thôi. “Cái ác” chỉ là khái niệm mà con người tạo ra, cũng như “Cái sai” để giúp con người tồn tại và ứng xử với nhau. Nếu bạn nhìn với một cách nhìn khác, rằng Nhận thức cơ thể của bạn luôn tìm mọi cách để đảm bảo sự tồn tại của cơ thể bạn trong môi trường, thì đó không gì khác là tình yêu mà Nhận thức cơ thể giành cho cơ thể bạn. Như vậy, sự sợ

hải chính là tình yêu mà Nhận thức cơ thể giành cho cơ thể bạn; rồi bạn sẽ nhận ra, không có thứ gì là không được tạo ra bằng tình yêu cả, trọng lực là tình yêu, lực hấp dẫn là tình yêu, lực liên kết giữa mọi phân tử là tình yêu, mọi phản ứng hóa học đều là tình yêu,... Tình yêu là luật cơ bản để tạo nên sự tồn tại, là bản chất của Đấng sáng tạo. Dù cho chúng ta cảm nhận rằng dường như mọi thứ đều tách rời nhau và không liên quan tới nhau, nhưng thực chất tất cả mọi thứ được kết nối với nhau bằng những sợi dây vô hình, đó là tình yêu vĩnh cửu.

Vậy nên, nếu như bạn càng suy nghĩ và hành động dựa trên sự sợ hãi của mình, thì bạn càng gia cố sự tồn tại của cơ thể mình trong thực tại dị biệt này, tức là càng gia cố sự tách biệt của bạn ra khỏi với Đấng sáng tạo, càng cắt đứt mình ra khỏi sợi dây Tình yêu vĩnh cửu mà kết nối vạn vật lại với nhau. Và theo khái niệm của loài người thì bạn đã trở thành “Kẻ ác”, không bao giờ tìm được sự an bình bên trong mình, luôn muốn nhiều hơn, luôn muốn cao hơn và thể hiện nhiều hơn mà không bao

giờ là đủ.

Mọi sinh vật trong mọi vũ trụ đều tồn tại và phát triển với quy trình tương tự nhau, dù cho hình dáng, kích thước và bề ngoài có khác nhau rất nhiều. Khi một loài sinh vật phát triển và tiến hóa lên một ngưỡng nhất định mà ở đó não bộ của chúng bắt đầu hình thành sự tư duy logic, nghĩa là não bộ của chúng có thể tái tạo lại hình ảnh và âm thanh trong não mình; và đó là cơ sở để chúng cảm nhận được thời gian bằng cách ghi nhớ những điều đã diễn ra, là cơ sở để chúng hình thành và phát triển ngôn ngữ, chữ viết, suy nghĩ. Và khi sự tư duy logic được hình thành, “Cái ác” cũng bắt đầu xuất hiện.

Khi tư duy logic mới được hình thành, một loài sinh vật vẫn sống theo hình thức bầy đàn, săn bắn và hái lượm. Chúng bắt đầu biết quan sát, ghi nhớ và tích trữ lương thực. Cho tới một ngày, một thành viên trong cộng đồng được sinh ra với thể hình và thể chất yếu ớt hơn nhiều so với đại đa số, và cá thể

này bắt đầu bị số đông xua đuổi vì sợ rằng kẻ thù sẽ rình rập cá thể yếu ớt này và gây nguy hiểm cho cả cộng đồng. Và như thế, cá thể này không được sự công nhận của cộng đồng và bắt đầu lảng tránh đi, nhưng vì thể lực không đủ để tự tìm thức ăn cho mình, hắn phải đi ăn trộm và cướp của kẻ khác. Do không được yêu thương và công nhận bởi cộng đồng, hắn luôn bất an về tương lai không được đảm bảo của mình và càng lúc càng tích trữ thực phẩm ăn trộm càng nhiều. Hắn lén lút quan sát và theo dõi thành viên nổi bật nhất của cộng đồng, hắn ghen tị và mong muốn được như vậy. Dựa trên quan sát thực tế và những loài khác, hắn bắt đầu nghĩ rằng nếu như mình có thể mạnh hơn kẻ đó thì có thể rằng hắn sẽ được quay lại cộng đồng. Như vậy, hắn tìm cách giết chết thành viên mạnh nhất của cộng đồng, nhưng không ngờ rằng sau đó hắn chỉ càng bị xua đuổi và chính thức trở thành “Kẻ ác”.

_PV: *Vậy quỹ dữ là thực sự có tồn tại?*

_K: Về Cơ bản thì tất cả những gì con người đã từng khắc họa qua văn hóa, giải trí và nghệ thuật đều có tồn tại. Sự sống ngoài Trái Đất còn phong phú, đa dạng hơn nhiều và vượt xa trí tưởng tượng của con người, nhưng vì những sự sống đó ở những tần số khác nhau nên con người không thể thấy được, giống như mắt người không thể thấy được tia cực tím hay tia tử ngoại vậy.

Quỹ dữ cơ bản được hình thành cũng giống y như tình huống ở trên nhưng có khác chút ở cách tư duy của Nhận thức cơ thể của kẻ bị đày đọa. Khi một cá thể không được cộng đồng chấp nhận và hấn cũng không sở hữu được thứ gì cả, cái mà hấn nhận được duy nhất đó là nỗi đau thể xác và sự khinh đuổi. Hấn không dám tự tử và Nhận thức cơ thể hấn cần phải tìm được yếu tố khác để xác định sự tồn tại của hấn. Và rồi, Nhận thức cơ thể của hấn thay đổi và tìm được yếu tố mới để xác định sự tồn

tại của cơ thể mình, đó chính là nỗi đau và sự khinh bỉ, sự thù hận. Hắc bắt đầu suy nghĩ: “Chỉ những kẻ bị tổn thương và bị khinh bỉ mới đáng sống, mới là kẻ mạnh; còn những kẻ khác đều là kẻ yếu, và kẻ yếu thì trở thành đồ ăn cho kẻ mạnh, và nếu càng tiêu thụ kẻ yếu, kẻ mạnh sẽ càng mạnh hơn và càng sống lâu hơn”. Và thế là hắc tìm giết và ăn thịt, hù dọa và đày đọa kẻ khác; chính suy nghĩ kiên quyết rằng “Càng tiêu thụ kẻ yếu thì kẻ mạnh sẽ càng mạnh hơn và càng sống lâu hơn” đã làm thay đổi mọi tế bào sinh học của hắc và biến hắc thành quỷ dữ sống qua hàng ngàn năm.

_PV: *Vậy là sự thù hận, bạo lực chỉ càng làm con quỷ lớn mạnh hơn?*

_K: Đúng vậy. Cũng vì thế mà phim ảnh, thiên truyện về anh hùng và siêu nhân không bao giờ có điểm dừng. Bởi vì nhận thức chúng ta chưa hiểu được bản chất của chúng, khi chúng ta còn sống với Nhận thức cơ thể (nhận thức sinh tồn) của mình,

chúng ta vẫn sẽ còn đối xử với “Cái ác” và “Cái sai” bằng sự thù hận và sự sợ hãi. Nên khi một người hùng giết chết 1 con quỷ, thì nó chỉ chết đi cái xác ở thực tại này thôi, quang thể của nó vẫn giữ Nhận thức cơ thể đó thoát khỏi thực tại này và ngụ ở thực tại cao hơn 1 tầng (đó là thế giới người âm, và cao hơn thế giới người âm này 1 tầng nữa mới là tầng linh hồn, nơi mà không tồn tại sự tách biệt). Rồi qua thời gian, từ thế giới âm mà nó lớn mạnh hơn và quay lại thực tại dị biệt để ngụ vào 1 cơ thể khác, và thế là câu chuyện anh hùng lại tiếp tục.

Và giờ đây, ở một ngưỡng cửa nhận thức mới, chúng ta sẽ nhận ra rằng “Cái ác” chỉ là sự tách biệt, sự cô độc và thiếu thốn tình yêu; chúng ta không cần những anh hùng hay những siêu nhân, mà chúng ta cần những con người với tình yêu bao la để đánh thức, cầu siêu và thiện nguyện để những Nhận thức linh hồn bị nhốt bên dưới những Nhận thức cơ thể ấy được đánh thức và tìm được đường về nhà, về với Đấng sáng tạo và tình yêu vĩnh cửu. Khi Nhận thức linh hồn trong bạn được thức tỉnh

rồi, những văn hóa, phim ảnh và trò chơi mà bạn từng yêu thích đều sẽ không còn gây hứng thú với bạn nữa, bởi vì bạn đã hiểu được bản chất thật sự của sự tồn tại và của tình yêu.

_PV: Tại sao sự sống ngoài Trái Đất vẫn chưa tiếp cận công khai với loài người?

_K: Bạn có nhào vô ngăn cản khi thấy hai con sư tử đang đánh nhau không? Đương nhiên là không rồi, vì bạn biết đó chỉ là một điều tự nhiên mà thôi. Con người cũng như vậy thôi, chúng ta nghĩ rằng chúng ta là loài tiến bộ và thông minh nhưng về bản chất chúng ta vẫn chưa thoát ra khỏi chế độ sinh tồn của mình. Chúng ta bảo rằng mình không sợ chết, rồi xung phong lao vào chiến trường để giết giặc với những lí do vô cùng sợ chết: Tôi bảo vệ gia đình và quốc gia của tôi (cái mà tạo nên sự tồn tại của tôi). Và như thế, con người cứ sợ chết nhưng lại khẳng định là mình không sợ chết, đó là bởi vì bạn biết rằng và tin rằng sự sợ hãi (sợ chết) sẽ tạo ra “Cái

ác” và “Cái ác” thì không đáng tồn tại, do vậy mà Nhận thức cơ thể của bạn luôn đánh lừa bạn rằng là bạn không sợ chết. Nhưng chính sự sợ hãi đối với sự sợ hãi mới là cái tạo nên “Cái ác”.

Giờ thì chúng ta đã hiểu được bản chất của sự sợ hãi, chúng ta hãy bắt đầu học cách chấp nhận rằng là mình sợ chết, rằng mình là “Kẻ ác”; và đối với “Kẻ ác” thì chỉ có một cách duy nhất là học cách yêu thương nó, yêu sâu, yêu đậm và yêu bằng tận đáy lòng. Mỗi sớm mai thức dậy, hãy giữ cho mình một niềm tin, một niềm tin cho một thực tại mới:

“Tôi yêu bạn, cảm ơn bạn vì cơ thể này, từ hôm nay sẽ không gì có thể làm hại được cơ thể này nữa. Và tôi tin rằng, tất cả mọi người ngoài kia đều tốt, sẽ không ai làm hại ai nữa. Mọi thực phẩm tôi ăn đều sạch sẽ và tôi sẽ chữa lành mọi món ăn mà tôi chạm tay tới bằng tình yêu và sự biết ơn của tôi. Tôi sẽ cố gắng thương hết tất cả mọi người tôi gặp dù cho Nhận thức cơ thể tôi vẫn còn phán xét và sợ hãi về thế giới bên ngoài.

Tôi tha thứ cho tất cả những người đã làm tôi

sợ hãi, những người bạn, những người thân, những người hàng xóm, những chính trị gia, những tỉ phú hay những người cầm quyền,... Tôi biết bên trong họ có những gì vì họ cũng như tôi, tôi biết sự cô đơn và sự sợ hãi thường trực trong họ, họ có thể có tất cả mọi thứ nhưng họ không thể thản nhiên đi bộ xuống phố và ăn lấy một tô bún cua. Tôi sẵn sàng chấp nhận và yêu thương họ, rồi một sáng mai thức dậy, Nhận thức linh hồn của họ sẽ tỉnh giấc và nhận ra rằng: “Có càng nhiều chỉ càng làm tôi có ít đi, tôi muốn thay đổi và tôi muốn yêu thương”.

Và đó là thực tại mới của tôi, là Trái Đất mới của tôi. Tôi không ở đây để đánh đổ thực tại cũ, mà tôi đang ở đây để tạo nên một thực tại mới bằng việc nhận thức được chính mình, thay đổi chính mình và từng suy nghĩ, hành động của mình”.

7. CỨU MUÔN LOÀI ĐỂ CỨU TÔI

_PV: *Làm sao để tớ cứu được Trái Đất?*

_K: Tớ không thể trả lời được câu hỏi này bởi vì câu hỏi này chưa hoàn thiện.

_PV: *Câu hỏi rõ ràng quá còn gì.*

_K: Động từ “Cứu” luôn cần có Tân ngữ đi kèm mới được, bạn muốn cứu thế giới khỏi điều gì?

_PV: *Cứu Trái Đất khỏi ô nhiễm, chiến tranh và bạo lực?*

_K: Haha. Đó chẳng phải là “Cái ác” đó sao. “Cái ác” là sự thiếu thốn tình yêu, hay bóng tối là sự vắng mặt của ánh sáng.

Đó không phải là mong muốn cứu giúp Trái Đất của bạn, mà là mong muốn cứu rỗi bản thân mình khỏi chết chóc và ngộ độc. Trái Đất đâu có bảo rằng “Hãy cứu lấy tôi” đâu, mà ngược lại, người cần được cứu đó chính là bạn, hãy cứu bạn khỏi “Cái ác” bên trong bạn, cứu bạn ra khỏi sự thiếu thốn tình yêu bên trong mình bằng cách thức tỉnh tình yêu vĩnh cửu bên trong mình. Và cách duy nhất để thức tỉnh tình yêu vĩnh cửu bên trong mình là hãy kết nối mình lại với mọi người và mọi vật. Hãy yêu thương lấy mọi người, hãy mua lấy tờ vé số khi bạn được mời mua, hãy mở lòng cho tặng những đồng

tiền khi bạn bị người đường “lừa lọc”, hãy cất bớt đi một cái khóa cửa, hãy bỏ bớt đi một lớp tường rào,... vì rằng tất cả mọi người cũng đều vì miếng cơm manh áo mà thôi. Những thứ bạn cho đi, bạn sẽ luôn được nhận lại. Những gì bạn mất đi, vũ trụ cũng sẽ không hề quên.

Chúng ta chỉ có một thực tại và mỗi chúng ta đều đóng góp vào sự tồn tại của thực tại đó. Bất kì điều gì xảy ra trên thế giới đều có sự tham gia và sự đồng ý của bạn dù cho bạn không hề ý thức được điều đó. Bạn được dạy rằng mình thật nhỏ bé và yếu đuối, và để làm bản thân mình được tồn tại mà bạn đã trở thành “Kẻ ác” từ khi nào không hay: Bạn mua mẫu mã thay vì chất lượng sản phẩm, bạn đã có đủ nhưng vẫn cứ mua, bạn bận selfie mà rác rưởi bỏ quên trên đất, bạn rủ người khác đi chơi để lấp đầy sự cô đơn thay vì làm tăng thêm niềm vui cho mình, bạn tìm người yêu để có người đưa người nấu thay vì để đồng trải nghiệm cuộc sống, bạn đi làm vì tiền thay vì đam mê và sở thích, bạn không ăn trọn bữa cơm vì mình là người “lịch sự”, bạn dùng chén bát 1 lần vì để tiết kiệm nước,...

Nếu bạn muốn xây dựng một Trái Đất mới,

trước tiên bạn phải nhận trách nhiệm về bản thân mình bởi vì bạn là một người đồng sáng tạo nên thực tại này, bạn là một hình ảnh không hơn không kém Đấng tạo hóa; và đây cũng là cái đích cuối cùng của cuộc sống làm người ở trần gian này. Bạn phải tập chấp nhận sự sợ hãi của mình, tập chấp nhận “Cái ác” của mình vì nó cũng chỉ là tình yêu, là tình yêu mà Nhận thức cơ thể giành cho cơ thể của bạn. Bạn hãy tập lắng nghe cơ thể của mình, mỗi khi bạn cảm thấy tức giận, ghen tị, ham muốn hay cô đơn thì bạn hãy trung thực với bản thân mình và chấp nhận mọi cảm xúc ấy một cách yêu thương và biết ơn. Khoảnh khắc bạn thấy được và chấp nhận những sự sợ hãi bên trong mình, là bạn đã không hành động dựa trên sự sợ hãi đó, là bạn đã thức tỉnh thêm một phần Nhận thức linh hồn của mình và thấy được những sự lựa chọn mới trong cuộc sống mình. Khi Nhận thức linh hồn của bạn thức tỉnh hoàn toàn, bạn sẽ nhận ra mình có bất tận sự lựa chọn, bạn có thể chọn mình là bất kì ai, suy nghĩ và làm bất kì điều gì, đi bất kì nơi đâu... và lúc này bạn sẽ trở lại là bản chất thật sự của mình.

_PV: *Nếu có biểu tình với mục đích làm xã hội tốt đẹp hơn thì tớ có nên đi không? Hoặc nếu có bạn bè hay người thân tham gia thì liệu có cần ngăn cả họ?*

_K: Cũng giống như bản chất của sự mong muốn cứu lấy Trái Đất của bạn, bạn vẫn nghĩ rằng đó là vì môi trường và thiên nhiên nhưng thực chất đó là sự sợ hãi của bạn, sợ rằng ngày mai không còn cá để ăn và không còn không khí trong lành để hít thở. Và dù bạn có đứng lên lật đổ chế độ đi chăng nữa thì chế độ mới cũng sẽ không bao giờ khá hơn và rồi cũng sẽ rơi vào con đường y chang như vậy. Hãy nhìn lịch sử loài người rồi bạn sẽ thấy, thời kì này đến thời kì khác, triều đại này đến triều đại khác, chế độ này đến chế độ khác,... tất cả đều giống nhau và được tạo ra bởi cùng một tầng nhận thức của nhân loại – sự nhận thức tách biệt của Nhận thức cơ thể. Nếu bạn muốn có một thế giới mới đầy ắp hòa bình và tình yêu, bạn phải xây dựng nó với nhận thức mới, một nhận thức hiểu được rằng tất cả chúng ta chỉ là một, khi bạn chống đối bất kì ai thì cũng chẳng khác gì bạn chống đối chính bản thân mình. Và đó là bài học mà con người đang mò mẫm học hiểu suốt hàng chục ngàn năm qua, để cuối cùng nhận ra rằng chưa bao giờ thật sự tồn tại

khái niệm “người khác”.

Nếu bạn đã đọc những điều này và hiểu được chúng, thì câu trả lời cho bạn rằng có nên đi biểu tình hay không thì đã quá rõ ràng. Còn nếu bạn cảm thấy mình thật sự muốn đi, thì hãy cứ đi bởi vì linh hồn của bạn có điều gì đó cần trải nghiệm từ quá trình đó. Vậy nên không có lời khuyên nào là tốt nhất cho bạn, vì vũ trụ này chỉ có “một mình” bạn mà thôi, và người duy nhất bạn nên lắng nghe đó chính là bản thân bạn, là tiếng gọi sâu thẳm bên trong bạn, là Nhận thức linh hồn của bạn.

Còn những người xung quanh bạn, hãy để họ làm những điều họ muốn làm, nếu họ xin lời khuyên của bạn thì cũng hãy cho họ lời khuyên chân thành và nhớ kết câu lại rằng: “Đi hay không thì tùy bạn, hãy lắng nghe tiếng gọi bên trong mình”. Và bạn cũng hãy ngừng lo lắng, vì bạn hiểu bản chất của sự lo lắng (sự sợ hãi) rồi đó. Hãy chấp nhận và an tâm rằng mọi người luôn ở đúng nơi, đúng lúc, đúng chỗ và làm đúng những gì họ cần. Chúng ta đang ở bước chuyển giao quan trọng mà mỗi người đều có vai trò của mình trong bức tranh tổng thể đó, không có một chi tiết nào là ngẫu

nhiên hay sự cố ngoài ý muốn, chỉ có là ngoài ý muốn của Nhận thức cơ thể của bạn thôi.

_PV: *Nghe bạn nói một hồi tớ cảm giác như thể tớ đang nghe một vị sư giảng đạo, tớ nghĩ bạn nên đi tu đi.*

_K: Haha. Tại sao tớ phải đi tu chứ khi mà tớ đã thành Phật rồi, và tớ đang ở đây để giúp bạn trở thành Phật giống như tớ. Tất cả mọi người đều là Phật cả, Phật ở đây không phải là một nhân vật tách biệt nào đó mà chính là trạng thái của Đấng sáng tạo, và đó không là gì khác ngoài tình yêu thương. Con đường trở thành Phật là con đường học yêu thương và chấp nhận tất cả mọi thứ; và chỉ cần yêu thương, chấp nhận, tha thứ cho tất cả mọi người là bạn đã trở thành Phật.

Việc tôn thờ và ghi ơn người khác là đặc điểm chính của Nhận thức cơ thể con người, họ thường cúi đầu trước những cá nhân đã đạt được sự khai sáng viên mãn với tình yêu vô bờ và sự bình thản trước mọi hoàn cảnh. Thấy họ như vậy, con người ai cũng muốn đạt được khai sáng như thế, nhưng để hiểu được và vượt qua được Nhận thức cơ thể

(sự sợ hãi) của mình là điều không dễ dàng gì, vì thế mà con người thường hình tượng hóa họ thành những nhân vật để tôn thờ và noi gương theo. Về bản chất, không một ai trong những người đã khai sáng từng nói rằng “Hãy tôn thờ tôi” hay “Hãy đi theo tôi”, cái mà họ dạy chỉ là “Hãy làm như tôi, yêu thương và tha thứ cho tất cả mọi người” và đó là điều đơn giản nhất mà cũng là điều khó nhất trên trần đời.

Từ trước đến nay, con người nghĩ rằng khi thành Phật rồi thì là hết và sẽ được quay trở về với Đấng sáng tạo trong tình yêu vĩnh cửu. Thực sự không phải như thế, bạn nghĩ rằng thành Phật là điểm cuối nhưng đó mới chỉ là sự khởi đầu mà thôi. Khi thành Phật rồi thì sao nữa, chưa một ai từng kể cho bạn điều này bao giờ đúng không, bởi vì những linh hồn đã thành Phật và Thánh rồi thì họ cũng ngồi đó và chờ đợi. Họ chờ đợi và núp sau sân khấu để giúp đỡ tất cả những con người còn lại trên trần gian để hoàn thiện những bài học của mình. Và bây giờ, tất cả những vị Phật, La Hán hay Thánh đều đã quay trở lại, đang ở ngay đây cho giai đoạn quan trọng này, và thực tế là họ chưa bao giờ dời đi cả. Rồi khi quá trình chuyển giao qua thời kì mới này

hoàn tất thì tất cả những vị Phật và Thánh rồi sẽ lại đầu thai và tiếp tục quá trình trải nghiệm và sáng tạo ở một tầng bậc cao hơn.

Thực tại dị biệt mà chúng ta biết hôm nay là loại thực tại thấp nhất trong vũ trụ, và như tớ nói ấy, chúng ta nghĩ rằng mình đã đạt trình độ phát triển cao nhưng thực chất chúng ta vẫn chưa thoát khỏi chế độ sinh tồn của mình. Quá trình một linh hồn trở thành Phật hay Thánh là quá trình học tập và trải nghiệm thực tại dị biệt này; để rồi một ngày tích góp đủ kinh nghiệm và kiếp sống thì linh hồn đó trở nên trưởng thành và hiểu thấu được bản chất của thực tại và vũ trụ. Sau khi hiểu được bản chất của vũ trụ và sự tồn tại, linh hồn đó mới thực sự bắt đầu quá trình học tập sáng tạo ra thực tại và sự tồn tại. Chính vì thế, trở thành Phật và Thánh mới chỉ là sự khởi đầu mà thôi.

Mọi sự sống trong vũ trụ đều rất quý giá, chính vì vậy mà sự sống trên những hành tinh thường không tự phát sinh mà được gieo mầm và được chăm coi bởi một nền văn minh phát triển khác. Trái Đất chúng ta cũng vậy, sự sống đã được gieo mầm và trông coi bởi một nền văn minh phát triển

cao. So với tuổi đời nền văn minh 200 triệu năm của những người bảo hộ, loài người hiện đại chúng ta mới chỉ mới tồn tại được khoảng 200 ngàn năm. Nếu lấy hình ảnh so sánh thì loài người chúng ta chỉ giống như những đứa trẻ mẫu giáo, tập cách chơi với nhau và học cách xây dựng mọi thứ bằng tay bằng chân của mình; còn những người trông coi loài người chúng ta thì cũng như những đứa sinh viên với vai trò như những phụ huynh, họ không còn làm mọi thứ với tay chân của mình nữa mà dùng suy nghĩ của mình để vận hành mọi thứ và họ có thể tạo ra bất kì điều gì mà họ muốn cũng chỉ với suy nghĩ và sự tưởng tượng của mình. Như thế, loài người chúng ta cũng có ông bà nội của mình, với tuổi đời nền văn minh lên đến hàng tỉ năm. Rồi khi bức màn được kéo xuống, phụ huynh sẽ là luôn người lộ diện trước và sẽ bước lên sân khấu để chúc mừng những đứa trẻ đã hoàn thành khóa học trần gian.

Không sao cả nếu bạn cảm thấy thông tin đó làm bạn cảm thấy sự hơn thua, bạn biết rằng đó chỉ là Nhận thức cơ thể của bạn thôi, họ sẽ chỉ xuất hiện khi phần lớn con người thức tỉnh Nhận thức linh hồn hoàn toàn, nếu không thì con người lại đúc

thêm một sê-ri tượng mới để thờ cúng, haha. Sự kiện đoàn tụ ấy sẽ xảy ra khi mà số lượng người đã thức tỉnh Nhận thức linh hồn đạt tới một con số cần thiết; sẽ mất 5 năm, 10 năm hay 15 năm thì điều đó phụ thuộc vào sự lựa chọn của mỗi chúng ta, rằng chúng ta muốn quá trình đó diễn ra sớm hay muộn qua từng suy nghĩ và hành động của mình.

8. SAI VÀ ĐÚNG ĐỀU LÀ MỘT

_PV: *Vậy có nghĩa là bạn không còn sợ chết, vậy bạn có thể tự thiêu được không?*

_K: Nỗi sợ hãi, sợ chết mà tớ nói đến không phải chỉ là nỗi sợ chết của cơ thể sinh học mà đó còn là nỗi sợ chết của ảo thể. Giống như ví dụ về người lính anh dũng xông pha chiến trận để bảo vệ ảo thể của mình: “Sự tồn tại của tôi được tạo ra bởi quốc gia mà ở đó tôi được sinh ra, được tạo ra bởi gia đình tôi có”. Đó là cái không sợ chết của cơ thể sinh học để bảo vệ cái sợ chết của ảo thể - cái được tạo dựng nên bởi Nhận thức cơ thể, là niềm tin của chúng ta. Nên nếu tớ tự thiêu để chứng minh cho bạn thấy rằng tớ không sợ chết thì đó chính là sự sợ chết của tớ, để bảo vệ ảo thể với niềm tin rằng “Tôi không sợ chết”. Vì vậy mà không phải cứ có thể tự thiêu mình là bạn có thể thành Phật, nhưng thành Phật rồi thì bạn có thể lựa chọn tự thiêu mình. Nhưng lúc đó, hành động tự thiêu không phải là để chứng minh cho người khác thấy rằng là bạn không sợ chết mà là để bạn trải nghiệm xem mình sẽ học được gì từ việc tự thiêu đó; vì rằng khi bạn đã thành Phật, bạn

sẽ không bao giờ phải chứng minh cho ai về bất kì điều gì về bản thân mình cũng như sẽ không bao giờ chống chọi lại bất kì điều gì ở bên ngoài mình.

Về bản chất sinh học thì sự sợ hãi sinh học cơ thể là điều luôn tồn tại khi chúng ta còn sống trong cơ thể của mình, nên gạt bỏ cảm giác sợ hãi và đau đớn sinh học một cách hoàn toàn là điều không thể. Vậy nên, câu trả lời cuối cùng là tở có thể tự thiêu mình và cũng không thể tự thiêu.

_PV: *Hmm... Bộ não logic có vẻ khó nắm bắt khái niệm vừa có vừa không này...*

_K: Haha. Bạn có biết vì sao mọi tôn giáo đều kêu gọi yêu thương nhưng cũng chính tôn giáo là một trong những nguyên nhân gây ra khổ đau hay không? Bởi vì mọi điều được nói ra bởi những người đã khai sáng thì đều đúng nhưng cũng đều sai cùng một lúc, cũng giống như bản chất của thực tại trần gian này: Tất cả chúng ta đều tách biệt nhưng cũng đều là một cùng một lúc.

_PV: *Tại sao những tôn giáo thường có những bài võ, bài khí công đi kèm?*

_K: Bạn thấy sự giới hạn của bộ não logic rồi đấy, nên để hiểu bản chất của vũ trụ bạn cần một bộ não cao cấp hơn là bộ não IQ của mình. Bên cạnh việc học cách yêu thương vạn vật thì người tu luyện còn cần phải tập luyện những bài võ, bài khí để khai mở luân xa của mình. Sự khai mở luân xa sẽ làm vật chất cơ thể sinh học thay đổi và bộ não được cài đặt lại để vận hành ở một trạng thái cao hơn. Việc đi tu giờ đã trở thành quá khứ, nó là để giành cho những linh hồn hoàn thành bài học trần gian sớm hơn đa số người. Còn giờ đây, bạn không cần thiết phải đi theo con đường ấy nữa bởi vì cơ thể sinh học của tất cả chúng ta đang được cài đặt lại dưới sự ảnh hưởng của bức xạ vũ trụ. Chúng ta đang bước vào khu vực vũ trụ có tần số năng lượng cao hơn và chúng ta sẽ sống với nhận thức cao hơn, đó là Nhận thức linh hồn của mình. Quá trình thay đổi vật chất cơ thể của bạn sẽ gây cho bạn những triệu chứng đau nhức, tâm trạng thất thường, sợ

thích hay thay đổi, sở thích thực phẩm cũng thay đổi thường xuyên,... Và vì không ai giống ai, nên cách tốt nhất là bạn hãy lắng nghe những mong muốn của cơ thể mình, và hãy giữ vững niềm tin rằng tất cả mọi thứ đều sẽ ổn cả thôi bởi vì sự thật đúng là như thế mà.

Với sự tác động của bức xạ vũ trụ làm thay đổi vật chất và sinh học, nhận thức loài người và nhận thức của tất cả sự sống trên Trái Đất đang được nâng lên. Đó là lí do biểu tình và bạo lực đang bùng nổ ở khắp mọi nơi, không phải vì mọi thứ trở nên tồi tệ hơn mà là loài người đã bắt đầu đã thức tỉnh với thực tại và hệ thống mình đang sống ở trong. Và sau giai đoạn tức giận và bạo loạn này, con người mới có thể hiểu thấu được bản chất vạn vật cũng như bản chất của chính mình.

_PV: *Dân chủ với Cộng hòa thì cái nào tốt hơn?*

_K: Bản chất là đều như nhau nếu nó được tạo ra và phát triển bởi Nhận thức cơ thể của con người – là nhận thức tách biệt và luôn dễ dàng trở thành “Cái ác”. Và không có nơi nào là tốt hơn nơi nào, sự tốt hơn chỉ là cảm nhận của Nhận thức cơ thể của bạn vì khi ở nơi tốt hơn đó thì sự tồn tại cơ thể của nó được an toàn, được sung sướng (về cơ thể sinh học) và được công nhận (về ảo thể). Khi bạn thức tỉnh Nhận thức linh hồn của mình, bạn sẽ thấy mọi nơi đều như nhau, dù cho thiếu rau áo rách ngủ dưới hiên đi nữa thì bạn vẫn cảm thấy sự tĩnh tại sâu bên trong mình. Lúc đó, bạn sẽ không đi để sung sướng nữa mà là đi để chấp nhận thách thức, rồi như thế bạn nhận ra, Nhận thức linh hồn của bạn không hề thích cuộc sống dễ dãi và an nhàn chút nào đâu.

Vì Nhận thức linh hồn luôn tò mò và thích thách thức, nên con người luôn rơi vào những tình huống éo le và trắc trở, đi ngược lại mong muốn an toàn của Nhận thức cơ thể. Như thế, với sự chống chọi

lại thực tại của Nhận thức cơ thể thì sự chịu đựng và khổ đau bên trong con người con người được tạo ra. Vậy nên để đạt được sự tĩnh tại và bình an, bạn cần học cách chấp nhận mọi việc xảy ra với mình, học cách nhìn thực tại với con mắt của Nhận thức linh hồn mình, rằng mình luôn ở đúng nơi, đúng lúc, đúng chỗ và luôn làm đúng những gì mình cần làm. Như vậy, càng tập quen nhìn mọi thứ với con mắt của Nhận thức linh hồn của mình thì bạn càng nhanh chóng trở thành Nhận thức linh hồn của mình và trở lại là bản chất thật của mình – Đấng sáng tạo.

Việc chấp nhận thực tại là công việc bạn cần thực hiện ở bên trong mình và thực hiện điều đó một mình mà thôi, bởi vì khi bạn chạy rong khắp nơi và la lối rằng: “Tôi cô đơn quá, tôi ghen tị quá, tôi khổ quá,... và tôi sẵn lòng chấp nhận chúng”, thì bạn đã không còn chấp nhận những cảm xúc và hoàn cảnh đó của mình. Và cả khi bạn nghĩ rằng “Tôi chấp nhận, tôi tha thứ” ở trong đầu mình thì bạn vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận và tha thứ cho

người khác. Bởi vì suy nghĩ của bạn nó cần thời gian để tồn tại, mà thời gian thì thực chất không hề tồn tại, nên bất kì suy nghĩ nào của bạn được sinh ra trong đầu thì đều đúng và cũng đều sai cùng một lúc. Vậy nên sự chấp nhận mọi thứ là sự tĩnh lặng của suy nghĩ, trạng thái không suy nghĩ, không cần nói và không cần chứng minh với ai về bất kì điều gì về bản thân mình. Như vậy, chấp nhận mọi tình huống và hoàn cảnh không phải là liên tục tự nói với mình hay người khác là “Tôi luôn ở đúng nơi, đúng lúc, đúng chỗ và làm đúng những cái mình cần” mà là sự tĩnh lặng về suy nghĩ, sự an ngự tĩnh tại trong từng nhịp thở nhịp đập của cơ thể bạn mình dù cho bất kì điều gì xảy ra đi nữa.

Cũng như vậy mà mọi pháp lí tôn giáo khi đã được dạy ra rồi thì đều đúng và cũng đều sai cùng một lúc. Nên khi bạn theo học giáo lí của bất kì đạo nào hay tôn giáo nào, sau khi bạn đọc xong thì bạn hãy quẳng hết đi, đừng nhớ câu nào hay chữ nào cả. Bởi vì nếu không như thế, Nhận thức cơ thể của bạn sẽ dùng chính những câu chữ ấy để bảo vệ sự

tồn tại của ảo thể mà nó đã tạo ra, nên khi bạn nghĩ rằng bạn đã chấp nhận và tha thứ rồi thì bạn vẫn còn chưa thực sự chấp nhận và tha thứ. Đây cũng là lí do mà Tôn giáo vừa tạo ra yêu thương nhưng cũng vừa tạo ra đau khổ cho con người.

***_PV:** Vậy ra khi tớ suy nghĩ, nói ra hay viết ra rằng “Vạn sự tùy duyên” thì tớ vẫn chưa thực sự chấp nhận mọi thứ?*

_K: Đúng vậy. Bạn vừa chấp nhận nhưng cũng vừa không chấp nhận. Mặc dù bạn đã chấp nhận cho qua đi điều gì đó, nhưng khi bạn nói ra hay viết ra như vậy thì bạn đã cố gắng đi tìm sự công nhận của người khác rằng là mình đã chấp nhận sự việc đó. Khi đó, Nhận thức cơ thể của bạn dùng chính nỗi đau và sự mất mát để tạo ra nên sự tồn tại của cơ thể bạn (ảo thể), giống như cách thức quỷ dữ được hình thành mà tớ đã kể cho bạn vậy.

Ví dụ như khi bạn mất đi chiếc điện thoại, bạn đã chấp nhận cho qua sự việc và đi mua một chiếc

khác, nhưng đồng thời bạn cũng tìm kiếm sự chấp nhận của người khác và mạng xã hội rằng “Tớ mất điện thoại, không sao cả, vạn sự tùy duyên thôi”. Khi đó, chính cái nỗi đau mất mát ấy giúp bạn được công nhận bởi người khác, rồi nỗi đau ấy biến thành một yếu tố giúp tạo nên sự tồn tại của bạn (ảo thể) với một niềm tin mới ẩn sâu bên dưới được hình thành: “Mất điện thoại và chấp nhận cho qua, không hò hét hay chửi mắng thì mới đáng được tồn tại. Bởi vì chính điều đó giúp tôi được mọi người để ý và công nhận”. Và cách duy nhất để bạn nhận ra rằng mình có niềm tin đó ẩn sâu bên dưới đó là lúc bạn cảm thấy có gì đó thỏa mãn và hả hê bên trong mình khi bạn thấy người khác bị mất điện thoại giống như bạn.

Tương tự như vậy, bất kì khi nào bạn gặp vấn đề gì và đi tìm kiếm sự an ủi từ người khác, thì bạn biến từng nỗi đau một thành yếu tố xác định sự tồn tại của cơ thể mình (ảo thể). Và cứ như thế, lần này đến lần khác, bạn tăng dần yếu tố xác định sự tồn tại của cơ thể mình và làm tăng cường sự tách biệt

của bạn so với vạn vật. Như vậy, bạn tách dần mình ra khỏi sợi dây kết nối vạn vật, ra khỏi tình yêu vĩnh cửu của Đấng sáng tạo và càng lúc càng khó tìm được sự an bình trong mình. Và vì chúng ta không hiểu được như thế nào là thật sự chấp nhận và tha thứ để mà chữa lành cơ thể cảm xúc của mình nên chúng ta vẫn thường có một câu nói: “Mối tình đầu luôn là mối tình đẹp nhất”, bởi lẽ những vết thương của mối tình đầu đã trở thành yếu tố tạo nên sự tồn tại của bạn (ảo thể) mà bạn còn không hề hay biết. Để rồi cuối cùng, bài học bạn cần nhận ra là phải ngừng tìm kiếm người để chia sẻ, để hiểu mình hay để an ủi mình, bởi vì vũ trụ này chỉ có “một mình” bạn mà thôi.

Qua đó, chúng ta thấy được rằng Nhận thức cơ thể của chúng ta vô cùng thông minh, bởi lẽ tất cả những gì chúng ta đã học, đang học và muốn học đều chỉ là để học cách thông minh và thông minh hơn mà thôi. Vậy nên xã hội của chúng ta ai cũng thông minh, và sự thông minh ấy dễ dàng bị dụ dỗ và đưa ta trở thành “Cái ác”. Như thế, tất cả chúng

ta đều góp phần tạo nên hiện trạng của Trái Đất ngày hôm nay.

Và ngay cả khi bạn không tìm kiếm sự công nhận từ người khác, mà chỉ cần bạn giữ suy nghĩ trong đầu mình rằng “Mất thì thôi, không sao cả, vạn sự tùy duyên thôi” thì Nhận thức cơ thể bạn cũng đã tự công nhận mình, và như thế kết quả cũng sẽ tương tự như là việc đi tìm sự công nhận từ người khác và biến bạn thành “Kẻ ác”. Vậy nên sự chấp nhận và tha thứ là nhoẻn miệng cười không nói, là sự tĩnh lặng vắng suy nghĩ, là 4 nhịp hít vào và 4 nhịp thở ra đều đặn.

_PV: *Vậy là bạn thực sự an bình và hạnh phúc?*

_K: Hihi. Khi tớ trả lời là “Có” thì tớ đã “Không” còn an bình vẹn toàn nữa, bởi khi tớ cho bạn biết là “Có” thì tớ đã tìm sự công nhận của bạn, sự công nhận của bạn gia cố sự tồn tại tách biệt của tớ và làm tớ tách ra khỏi vạn vật 1 tí, nên tớ mất đi sự an bình vẹn toàn.

Vì đó mà bạn sẽ thấy rằng mạng xã hội đang tách dần mọi người ra khỏi sự kết nối với mọi thứ xung quanh mình. Mạng xã hội không được tạo ra với mục đích như vậy nhưng chúng ta đang dùng nó với mục đích như vậy mà chúng ta thậm chí còn không hề ý thức được. Một khi bạn nghĩ và viết “Cảm thấy hạnh phúc” thì bạn không còn “Hạnh phúc” nữa, một khi bạn nghĩ và viết “Cảm thấy an bình” thì bạn không còn “An bình” nữa. Nhưng khi bạn nghĩ và viết rằng “Cảm thấy cô đơn” thì bạn sẽ không còn “Cô đơn” nữa, vì khi đó: “Tôi là sự cô đơn sâu thẳm bởi vì mọi người like (một cách vô tội vạ) và công nhận sự cô đơn của tôi, như vậy chỉ có sự cô đơn mới đáng được tồn tại. Nên ý nghĩa tồn tại của tôi là làm người khác cô đơn giống như mình, và ai đó có thể chỉ cho tôi biết chỗ nào bán súng được không?”.

9. CHỮA LÀNH CƠ THỂ CẢM XÚC

_PV: *Tớ muốn được an bình, muốn được yêu lại như mỗi tình đầu ngày xưa, vậy tớ phải bắt đầu từ đâu?*

_K: Bắt đầu bằng việc chữa lành cơ thể cảm xúc và học cách yêu thương, chấp nhận Nhận thức cơ thể của mình. Quá trình này sẽ bao gồm hai bước:

+Bước 1: Bạn hãy đọc câu “thần chú” dưới đây, hãy đọc nó với thái độ chân thành và thật tâm, bạn không cần phải nhớ hay thuộc lòng nó, bởi vì Nhận thức cơ thể của bạn sẽ luôn nghe được mọi suy nghĩ của bạn và ghi nhớ chúng dù là bạn chỉ đọc qua và suy nghĩ về điều gì đó dù chỉ là một lần.

“Tớ đã không hề ý thức rõ ràng được sự tồn tại của bạn – Nhận thức cơ thể của tớ, cho tới ngày hôm nay. Giờ tớ đã biết và hiểu rằng vai trò chính của bạn cũng chỉ là để bảo vệ sự tồn tại của cơ thể này trong một cộng đồng xã hội với hệ niềm tin đúng và sai mà thôi. Tất cả những gì bạn kiếm tìm cũng chỉ là tình yêu, mà tình yêu ấy thì vẫn luôn ở bên trong đây – tình yêu vĩnh cửu kết nối tất cả vạn vật. Từ hôm nay, tớ muốn bạn chỉ cho tớ thấy những nỗi đau, những sợ hãi mà bạn đã cất giữ bấy lâu ở trong sâu thẳm cơ thể này, trong từng tế

bào này. Đó là những nỗi đau mà bạn đã dùng chính chúng để tìm kiếm lấy sự công nhận, an ủi và cảm thông từ người khác; và quá trình tìm kiếm sự công nhận, an ủi này từ người khác đã làm tách dần bạn và tó ra khỏi tình yêu bao la kết nối vạn vật lại với nhau. Như vậy, con đường đi tìm kiếm tình yêu ấy mà tó với bạn đang đi trên thì càng đi càng lạc. Tó muốn bạn đem trở lên những nỗi đau, những sợ hãi mà bạn đã cất đi đó để tó có thể thấy được và chữa lành chúng, đồng thời cũng để tó bắt đầu học cách yêu thương bạn. Để rồi, tó và bạn sẽ đồng hành bước vào một thực tại mới, một Trái Đất mới chỉ có tình yêu và hòa bình, không còn đói nghèo, không còn bệnh tật, không còn bạo lực,... và như thế sẽ không còn bất kì sự nguy hiểm nào đến sự tồn tại của cơ thể này nữa”.

...

+Bước 2: Và như vậy, lời “hẹn thề” đã được kí kết và điều tiếp theo là bạn hãy chuẩn bị tinh thần để sẵn sàng đón nhận lại những hồi ức ngập tràn sợ hãi mà bạn đã từng trải nghiệm, và thậm chí sẽ có những kí ức mà bạn còn không hề nhớ là mình

đã trải qua. Đây sẽ là công việc mà bạn phải thực hiện một mình và thực hiện nó ở bên trong bạn mà thôi, sẽ không ai giúp bạn và cũng sẽ không ai hiểu được ngoài chính bản thân bạn. Để lắng nghe và nhận lại những kí ức sợ hãi bị chôn vùi này, bạn nên tìm kiếm cho mình những khoảng thời gian yên tĩnh một mình.

Để giúp bạn dễ dàng hơn trong công việc này, bạn có thể thực hiện những công việc có liên quan tới nước, bởi nước mang trong mình một năng lượng đặc biệt mà khi tiếp xúc với nước, bạn có thể dễ dàng kết nối với Nhận thức linh hồn của mình. Như vậy, những việc bình thường như rửa chén bát, lau chùi nhà cửa, giặt đồ, tưới cây hay tắm (nước nóng) sẽ giúp bạn thư thái và dễ dàng đón nhận những hình ảnh, ý niệm xuất hiện lên ở trong đầu. Và bạn cũng đừng làm những công việc ấy một cách hời hợt và vội vàng để rồi lại ôm lấy chiếc điện thoại hay ngồi vào chiếc máy tính, vì rằng thế giới vẫn ở đó và bạn hãy nên cho thế giới nghỉ ngơi chốc lát. Thế giới sẽ không dạy thêm được gì mới cho bạn nữa đâu ngoài sự thông minh hơn và tinh anh hơn – cái mà chỉ càng làm bạn rời xa và tách

biệt so với Đấng sáng tạo, so với tình yêu vĩnh cửu.

Đó chỉ là lời khuyên của tôi về những việc bạn có thể làm bởi vì đó là những việc vặt có thể cung cấp cho bạn những khoảng thời gian thư thái và tĩnh lặng, để bạn dễ dàng thấy được và nhanh chóng chữa lành những vết thương sợ hãi bên trong mình. Còn thực tế, những kí ức sợ hãi ẩn sâu trong bạn có thể sẽ xuất hiện ở bất kì lúc nào và nơi đâu: Khi bạn đi trên đường, khi bạn lái xe, khi bạn đọc sách, khi bạn làm việc, khi bạn đi vệ sinh, khi bạn đang trò chuyện với bạn bè, khi bạn đang ở giữa một cuộc họp,... và những kí ức sợ hãi này bao gồm: Những hành động hay tình huống làm bạn cảm thấy xấu hổ, tự ti; tình huống và sự việc làm bạn cảm thấy ghen tị, áy náy lương tâm; tình huống làm bạn tức giận và buồn bực; tình huống bạn bị người khác xâm hại hay la mắng, chửi rủa; tình huống người khác phán xét về bạn hay bạn phán xét về người khác;...

Sau khi những hình ảnh này xuất hiện trong đầu bạn cùng với cảm xúc sợ hãi đi kèm thì việc làm tiếp theo là bạn hãy chấp nhận chúng bằng việc

hãy cứ để những hình ảnh ấy trôi qua trong đầu cùng với những cảm xúc đó, và bạn cần phải ngừng tham gia vào kí ức đó với sự phán xét đúng sai hay những suy nghĩ “Đáng lẽ nên, đáng ra nên...”. Như vậy, bạn cứ để những hình ảnh, cảm xúc này trôi qua bên trong mình; và bạn hãy ý thức lại rồi tập trung mình vào lại hiện tại bằng việc quan sát nhịp thở của mình hay quan sát mọi sự việc xung quanh mình: Người xung quanh đang làm gì, cảm xúc trên mặt họ ra sao hay họ mang trang phục màu gì, kiểu gì; vị trí tương đối của mọi vật ra sao và vị trí mình đang ngồi có sự tương quan như thế nào so với tất cả những thứ bên ngoài,...

Lần lượt như thế, từng kí ức sợ hãi ẩn sâu trong bạn sẽ xuất hiện lại (một lần hay nhiều lần) và rồi trôi dần đi, cho đến khi nào một kí ức xuất hiện lại và bạn không còn thấy bất kì ý nghĩ nào hay cảm xúc nào đi kèm với nó nữa thì đó chính là lúc bạn đã thực sự chữa lành vết thương đó.

À, vẫn còn một điều trong câu hỏi của bạn về mong muốn có những mối tình của bạn. Bạn nên nhận ra rằng đó vẫn chỉ là mong muốn của Nhận

thức cơ thể của mình mà thôi, đó là nguyện vọng và mong muốn dựa trên niềm tin ở sâu trong bạn: “Có đôi có lứa thì mới đáng được tồn tại”. Niềm tin ấy của bạn đã được nhào nặn và hình thành qua thời gian dưới sự tác động của văn hóa, xã hội, phim ảnh, quảng cáo và mạng xã hội với sự đóng góp lớn lao nhất. Rồi khi bạn chữa lành và yêu lấy cơ thể cảm xúc (Nhận thức cơ thể) của mình rồi thì những niềm tin ấy cũng sẽ rơi rụng đi, rồi bạn sẽ cảm thấy rằng việc có đôi có lứa không còn quan trọng nữa, mà vấn đề chỉ còn là bạn có muốn đi cùng ai đó để trải nghiệm những điều mới hay là không thôi. Mâu thuẫn đúng không, mong muốn chữa lành mình để được yêu lại như mối tình xưa, nhưng khi chữa lành và yêu lấy chính mình rồi thì việc có người yêu hay không thì cũng không đáng bận tâm nữa; bởi vì chính bạn đã trở thành sự yêu thương luôn rồi, còn đâu mà phải đi kiếm đi tìm.

_PV: *Vậy là chỉ gồm công việc nội tâm, nội thể thôi đúng không, không có gì phải làm hết ở bên ngoài mình?*

_K: Có chứ, nếu như bạn muốn. Tôi sẽ cho bạn một sự lựa chọn và thách thức, còn bạn có muốn thực hiện hay không thì cũng không quan trọng, nhưng nếu bạn dám chấp nhận thách thức này thì nó sẽ giúp bạn chữa lành những vết thương bên trong mình nhanh hơn nhiều lần.

Để chấp nhận thách thức này, bạn cần phải nhìn thực tại với con mắt của Nhận thức linh hồn mình, rằng tất cả mọi thứ đều được sắp đặt trước, không ai gặp là sự trùng hợp, không gì xảy ra là sự ngẫu nhiên. Bất kì sự việc nào đã xảy ra mà có sự tham gia của bạn và người khác thì đều đã có sự thỏa hiệp giữa linh hồn bạn và linh hồn họ, giống như việc linh hồn muốn trải nghiệm sự việc đi ăn cắp chó và bị đánh chết mà tôi đã kể cho bạn. Như vậy, tất cả đúng sai và đau khổ chỉ tồn tại ở Nhận thức cơ thể của bạn mà thôi.

Và đây là thách thức giành cho bạn: Bạn hãy mua những món quà hay những quyển sách và gửi

tặng cho những người đã từng tạo cho bạn những sự sợ hãi (ghen tị, đau khổ, cô đơn, tủi thân, áy náy,...) với chữ kí của bạn “Tặng bạn và cảm ơn bạn đã bước vào cuộc đời mình”. Đừng quan tâm tới việc món quà đó rẻ tiền hay đắt tiền, hay người ta sẽ chỉ vứt nó vào sọt rác một cách lãng phí, hay là họ sẽ chẳng đọc quyển sách đó đâu,... và tất cả những điều suy nghĩ này của bộ não logic đều không hề quan trọng, cái quan trọng đó chính là ở bạn, rằng bạn sẵn sàng tập cách chấp nhận và yêu thương, để bạn trở về với bản chất thật sự của mình.

Chắc bạn sẽ hỏi là tớ đã làm vậy chưa, thì tớ đã làm đúng y chang như thế đó. Từ trước đến nay, điều khác biệt giữa tớ và mọi người đó chính là ở chỗ tớ luôn ý thức được Nhận thức linh hồn bên trong mình, tớ luôn tự hỏi sao người ta lại có thể làm như thế, tàn nhẫn như thế. Do vậy mà bao năm tháng cuộc đời của tớ đều là những cuộc đấu tranh không ngừng nghỉ giữa Nhận thức cơ thể (Cái ác) của tớ với Nhận thức linh hồn (Cái thiện) ở bên trong mình. Lúc mà một mối quan hệ bị đổ vỡ và để lại sự khủng hoảng cho Nhận thức cơ thể của tớ, tớ

đã thức tỉnh Nhận thức linh hồn của mình một cách rõ ràng hơn và bắt đầu quan sát dần, hiểu thấu dần những suy nghĩ, cảm xúc và hành vi của cơ thể cảm xúc của mình.

Khi mà mối quan hệ đó sụp đổ, Nhận thức cơ thể của tớ đã vô cùng tức giận và bỏ kết bạn với những “kẻ thù” của mình (như người ta vẫn thường làm); nhưng rồi Nhận thức linh hồn của tớ bắt đầu lên tiếng: “Hãy kết bạn lại đi”, và thế là tớ làm theo tiếng gọi đó và hành động ngược lại so với những hành động sợ hãi ban đầu (trách mắng, đổ lỗi, tức giận,...). Và rồi những hành động vừa có vừa không nhiều lần như ấy đã làm mọi người xung quanh tớ thực sự hoảng sợ và lo lắng. Vậy nên, tớ đã không có cách nào khác ngoài việc tạm thời tách mình ra khỏi xã hội một thời gian, để tớ có thể sắp xếp lại mọi thứ ở bên trong mình.

Cho đến khi tớ xuất hiện lại, những sự sợ hãi của Nhận thức cơ thể tớ vẫn còn đó nhưng lúc này phần lớn suy nghĩ và hành động của tớ đã bắt đầu được vận hành bằng Nhận thức linh hồn của mình. Rồi Nhận thức linh hồn của tớ đã lên tiếng rằng:

“Hãy mua quà tặng, mua sách tặng những bạn ấy đi”, và tớ đã nghe theo và đã làm y như vậy. Như thế, tớ đã cầm món quà trên tay mình để đưa cho “kẻ thù” của mình mà bên trong vẫn còn sự tức giận, đố kỵ của Nhận thức cơ thể của mình.

Điều đó không xảy ra một lần mà là 2 lần, 3 lần. Tớ đã tặng quà cho mọi người như vậy đó, và tớ không hề quan tâm những món quà ấy có đắt hay không, hay người ta có ăn hay không, đọc hay không, xem hay không... mà tớ chỉ tặng thôi, tặng cho bản thân mình, tặng cho sự tự do của linh hồn mình. Và chỉ cho đến bây giờ, sống với Nhận thức linh hồn, tớ mới thực sự thấy được giá trị của những hành động đó. Chính vì thế mà bây giờ tớ giao cho bạn sự thách thức này, nếu như bạn muốn thành Phật, muốn tình yêu bao la và sự an bình thì hãy bắt đầu từ hôm nay, bắt đầu chấp nhận và tha thứ cho tất cả mọi người. Nhưng lưu ý rằng, đó là sự chấp nhận và tha thứ thật sự đó nha, chứ không phải với tấm hình chụp món quà bạn đã mua và rồi đem đăng lên mạng xã hội với tựa “Quà gửi “kẻ thù” của tớ, cảm ơn bạn đã bước vào cuộc đời của

tớ – Feeling grateful/peaceful/forgiving” đâu nha.

Đây chỉ là lời khuyên của tớ mà thôi nên bạn đừng ép mình phải thay đổi, mọi thứ đều được vũ trụ chấp nhận và bạn có thể chọn bất kì sự lựa chọn nào mà mình muốn, vấn đề chỉ là bạn sẽ sống trong vui vẻ, an bình, sáng tạo hay trong chịu đựng, cô đơn mà thôi. Rồi bạn sẽ tự mình thay đổi khi bạn bắt đầu thấu hiểu bản chất của thực tại và thức tỉnh dần với Nhận thức linh hồn của mình. Bạn đừng suy nghĩ rằng kiếp sau mình sẽ không quay trở lại nữa; haha, tin tớ đi, rồi bạn sẽ quay trở lại, sẽ cầu xin để được quay lại trong kiếp sau và kiếp sau đó nữa một khi bạn chết đi và thoát khỏi cơ thể cảm xúc mà mình đang mang theo này... rồi bạn sẽ vẫn ở đây và cứ ở đây mãi mãi vì rằng làm gì có nơi nào để mà đi. ;)

10. CON ĐƯỜNG SÁNG TẠO

Như nào một áng văn hay? Như nào một tấm tranh đẹp? Áng văn hay không hay bởi lời khen chê người đọc, áng văn hay cũng không hay bởi ít hay nhiều người xem. Tấm tranh đẹp không đẹp bởi lời phân tích nói trắng nói hoa, tấm tranh đẹp cũng không đẹp bởi người đường có ngó hay không.

Một áng văn hay là một áng văn hay, chỉ có nhiều thôi. Một tấm tranh đẹp là một tấm tranh đẹp, chấm hết không hơn. Cái hay là sự rung động con tim, cái đẹp là sự quên lãng thực tại. Cái hay là sự vắng bóng nghĩ suy, cái đẹp là sự yêu thương mở lòng.

Luôn hỏi vì sao, bản chất con người. Vì sao nó hay? Vì sao nó đẹp?

Văn hay vì văn nhiều đó chữ, tranh đẹp vì tranh bố cục fi-bô-na-ci. Văn hay vì đời văn nhân thiếu thốn, tranh đẹp vì cảnh hoa nhân khó nhọc. Văn hay vì văn có một hai ba cách bước, tranh đẹp vì tranh có đỏ xanh vàng hợp phối. Văn hay vì văn mĩa mai châm biếm, tranh đẹp vì tranh vẽ bướm vẽ hoa...

Vì sao nó hay? Người hỏi muôn đời. Vì sao nó đẹp? Khi chết mới hiểu. Muốn hiểu thực tại, tư duy

con người. Một hai ba bốn, vậy hay vậy đẹp. Một quyển ra đời, tư duy viết văn. Hai tập xuất bản, tư duy sáng tạo. Trăm sách chưa đủ, ngàn vở vẫn chưa.

Dựa trên thời gian, tư duy hiện hữu. Bước một bước hai, tạo sự thông minh.

Cái hay cái đẹp, hữu tồn vô gian. Không bước không cách, đẹp là đẹp, hay là hay.

Bản chất cái đẹp, con tim sáng tạo. Bản chất cái hay, con tim rộng mở.

Cách nhìn cái đẹp, tư duy sáng tạo. Cách nhìn cách hay, thông minh nghiền ngẫm.

Tư duy sáng tạo, bản chất cầu não. Con tim sáng tạo, bản chất Chúa trời.

Vạn vật hữu sinh, con Đấng sáng tạo. Cầu não không trừ, một phần trong đó.

Tư duy viết văn, tạo nhà phân tích. Con tim kẻ chữ, văn nhân ra đời. Tư duy vẽ tranh, tạo nhà phê bình. Con tim chọn màu, mài dũa hoa nhân.

Tư duy sáng tạo, trồng cây trên mái. Con tim sáng tạo, người tìm nhà quê. Tư duy sáng tạo, khu

phổ chống trộm. Con tim sáng tạo, công viên tình thương. Tư duy sáng tạo, nhà tù bất xuất. Con tim sáng tạo, đâu cần nhà tù.

Phân tích văn giỏi, chắc gì viết hay. Phê bình tranh hay, chắc gì vẽ giỏi. Tư duy cảm nhận, hai thứ khác nhau. Tư duy phần óc, cảm nhận phần tim.

Con đường sáng tạo, làm gì có bước. Bước đầu bước cuối, hãy là sáng tạo.

Bản chất sáng tạo, Chúa trời quyền năng. Bản chất Chúa trời, tình yêu vô bờ.

Muốn là sáng tạo, tập là yêu thương. Muốn viết văn hay, tập cách chấp nhận. Muốn vẽ tranh đẹp, tập cách tha thứ.

Muốn là sáng tạo, hãy bớt suy nghĩ. Muốn viết văn hay, thả cá trồng cây. Muốn vẽ tranh đẹp, tập bớt seo-phi.

Muốn là sáng tạo, hãy mua tờ số. Muốn viết văn hay, đừng để password. Muốn vẽ tranh đẹp, tập bớt sân si.

Con đường sáng tạo, không ai dạy bạn, chỉ duy tự mình...

11. NGUỒN GỐC SÁNG TẠO

_PV: *Bạn xem tin tức này chưa, bạn nghĩ bên nào sẽ thắng trong cuộc kiện cáo bản quyền này?*

_K: Bên nào thắng cũng đâu có quan trọng. Quan trọng bạn có hiểu vì sao người ta lại tạo ra khái niệm bản quyền không?

_PV: *Ờ thì để bảo vệ quyền lợi cho bản thân mình, tớ thấy hợp lí mà.*

_K: Uhm. Đó là một điều hiển nhiên mà thôi, dựa trên sự phát triển của bộ não tư duy của con người – một bộ não luôn thấy rằng mọi thứ tách biệt và không liên quan với nhau. Như thế, bản quyền là một khái niệm được tạo ra từ tư duy con người, từ Nhận thức cơ thể con người. Nó là sản phẩm của chế độ sinh tồn của con người (bảo vệ nguồn thu tài chính, bảo vệ thức ăn, bảo vệ tài sản), và là đứa con của sự sợ hãi.

Như tớ đã nói đó, một khi bạn suy nghĩ và hành động dựa trên sự sợ hãi, dựa trên chế độ sinh tồn của Nhận thức cơ thể mình thì bạn đã gia cố sự tồn

tại tách biệt của cơ thể mình, để rồi bạn tự tách dần mình ra khỏi vạn vật, ra khỏi Đấng sáng tạo, ra khỏi tình yêu bao la gắn kết vạn vật.

Theo đó, bạn có thể đoán ra được vì sao mà những tác phẩm văn học hay âm nhạc, hay những bức tranh thực sự làm lay động lòng người càng lúc càng hiếm hay không? Đó là vì vật chất và tiền bạc, và có sự tác động thêm bởi tin tức và mạng xã hội.

Cho tới ngày hôm nay, chúng ta vẫn còn hoài vương và yêu quý những tác phẩm thời chiến, những bài ca dưới ánh trăng hay những tấm tranh kinh điển để đời. Và so với cái lúc mà những tác phẩm nổi tiếng ấy ra đời thì bây giờ chúng ta đã thông minh hơn và có nhận thức cao hơn. Với tư duy tiến bộ của mình, chúng ta mổ xẻ và phân tích mọi tác phẩm, mọi tấm tranh mà đã từng làm xao xuyến và thay đổi con tim của hàng triệu người nhìn, người xem.

Chúng ta đã học cách phân tích những tác phẩm sáng tạo như mổ xẻ những con ếch con ương để

chúng ta có thể lập ra thành những công thức, những qui luật và những cách bước để chúng ta và những thế hệ sau mai sau nữa có thể sáng tạo ra những tác phẩm kinh điển tiếp theo. Rồi từ những kết quả tư duy nghiên cứu ấy, chúng ta lập ra những ngành khoa học khác nhau: văn hóa học, tâm lí học, âm nhạc học, hội họa học,... và chúng ta viết nên hàng ngàn quyển sách, hàng triệu văn chương về: Làm sao để sáng tạo, thế nào là một bài văn hay, điều gì đã làm ra một bài ca bất hủ, hoàn cảnh nào đã tạo nên những họa sĩ kinh điển, điều gì làm nên một công trình kiến trúc nổi tiếng,...

Chúng ta không phủ nhận kết quả của những quá trình nghiên cứu tâm đắc ấy, và cũng dựa trên những kết quả ấy mà chúng ta có được nền tảng cho mình để tự mình có thể bắt đầu học cách sáng tạo, bắt đầu đặt bút vào những trang giấy. Như thế, chúng ta học cách sáng tạo chỉ với tư duy của mình, bằng cách biết càng nhiều càng tốt, học càng sâu càng lợi, mà chúng ta bỏ quên đi điều quan trọng nhất đó là con tim sáng tạo. Dù rằng chúng ta cũng

biết rằng cần phải có một con tim biết rung động thì mới sáng tạo được, nhưng chúng ta không thật sự hiểu như thế nào mới có thể tạo nên một con tim sáng tạo. Bởi vì con tim sáng tạo đó là Chúa trời tồn tại ngoài không gian và thời gian nhưng chúng ta lại dùng tư duy tuyến tính của mình, cái mà tồn tại trong thời gian và không gian vẫn đang cố gắng học hiểu về Chúa trời là gì, sự sáng tạo là sao. Và cứ như vậy, chúng ta học rất nhiều và biết rất nhiều, chúng ta biết rằng như thế nào là một bài văn hay, biết rằng có bao nhiêu yếu tố để làm nên một bức tranh hoàn mỹ, hiểu được có bao nhiêu nhịp điệu thì tạo nên một bài ca bất hủ,... nhưng chúng ta không thể nào tự mình tạo nên được những bài ca xao xuyến tâm hồn, những bức tranh rù quyến con tim hay những bài văn ghen ngào xúc cảm cho riêng mình, mà chúng ta chỉ có thể trở thành những nhà cảm nhận sâu sắc, những người phê bình đáng giá, những giảng viên nghệ thuật hay những nhà phân tích chuyên môn.

Để trở thành một người sáng tạo thực thụ, bạn cần phải trở thành một linh hồn hoàn toàn tự do, tự do khỏi mọi sự sợ hãi của Nhận thức cơ thể của mình, để bạn có thể kết nối trực tiếp với Nhận thức linh hồn mình, với Đấng sáng tạo và với tình yêu vĩnh cửu tồn tại ngoài không gian và thời gian. Biết nhiều hay ít, điều đó không quan trọng, nhưng khi biết càng nhiều thì bạn có thể lại càng làm ít đi sự sáng tạo thật sự của mình bởi vì những bức tường mà Nhận thức cơ thể của bạn đã dựng nên, làm cản trở sự kết nối của bạn với Nhận thức linh hồn của mình.

Một bông hoa đẹp là bông hoa đứng đâu cũng đẹp, nó không hề quan tâm ai sẽ ngó, ai sẽ nhìn. Một bông hoa đẹp không quan tâm việc người đời có làm ra những bông hoa giả giống nó hay không, và nó cũng không quan tâm người đời sẽ ngắm nhìn nó hay dẫm đạp lên nó. Một bông hoa đẹp không đẹp bởi đất nó đứng ở trên, cũng không đẹp

bởi nước tưới là đục hay trong, nó đẹp bởi vì bản chất nó đẹp vậy thôi.

Những linh hồn tự do cũng vậy, họ không quan tâm mình có đủ ăn hay không, họ không quan tâm mình có đủ mặc hay không, họ không quan tâm có ai sao chép mình hay không, họ không quan tâm tên mình là gì và ai gọi ra sao, họ không quan tâm cái mình làm ra có ai xem hay ai đọc hay không, họ không quan tâm thế nào là sai hay thế nào là đúng, và họ cũng không hề biết hai chữ bản quyền. Chính vì lẽ đó, họ không có gì để lo, không có gì để nghĩ mà chỉ có một cái đầu hoàn toàn trống rỗng, một sự vắng mặt hoàn toàn của Nhận thức cơ thể và họ hoàn toàn tự do khỏi mọi sự sợ hãi. Đó là yếu tố cốt lõi để tạo nên một con người sáng tạo thực sự, một con người có thể kết nối và chạm vào nguồn cội của sự sáng tạo.

Vì lý đó, nếu như bạn có thể gặp mặt và hỏi xin bí quyết của những con người xuất chúng ấy thì câu trả lời cho bạn sẽ luôn là: “Tôi không biết nữa, tôi

không nhớ vì sao mình có thể làm ra được tác phẩm như vậy, mọi thứ cứ hiện lên trong đầu tôi và thế là tôi chỉ cầm bút lên mà vẽ, chỉ cất tiếng thanh mà ca...”. Rồi dù cho bạn có cho họ tỉ tiền và vật chất đi chăng nữa thì họ cũng không thể dạy cho bạn được nửa chữ, bởi vì chính họ cũng không biết vì sao mà mình đã có thể làm nên được tác phẩm như vậy. Và khi nhận được câu trả lời như vậy, người đời xem rằng họ cố gắng giữ những bí mật cho riêng mình và thế rồi chúng ta bắt đầu ngồi mần mò phân tích, mổ xẻ những tác phẩm của họ từ đời này sang đời khác.

Khi chúng ta biết quá nhiều, chúng ta sẽ nghĩ rằng để sáng tạo thì cần phải có nhiều đây bước nhiều đây cách, để viết văn hay thì cần phải biết nhiều đây chữ, để vẽ tranh đẹp thì cần phải có nhiều đây màu, để làm ra công trình đẹp thì cần phải học nhiều đây bằng cấp,... Đó là cách hình thành nên tư duy sáng tạo của chúng ta, chứ không phải là con tim sáng tạo - là sự kết nối thật sự với

nguồn cội sáng tạo, với Chúa trời.

Tư duy sáng tạo khác hoàn toàn so với con tim sáng tạo bởi vì tư duy sáng tạo cần rất nhiều điều kiện và cái cần đó thì không bao giờ là đủ, bởi vì đó chính là Nhận thức cơ thể mang vỏ bọc là sự sáng tạo. Nó cần một ngôi nhà bên suối để đặt bút vẽ tranh, nó cần một ngôi nhà bên bờ biển để yên tĩnh nghỉ ngơi, nó cần một căn penthouse để tầm nhìn rộng mở chân trời, nó cần thương hiệu ECO để tâm trong thể sạch, nó cần xế hộp để người đời bót kêu la, nó cần lap xịn và chuộng cà phê ngon, nó cần thời gian sáng trưa chiều hay tối, nó cần lương hưu để ngụ an viết sách, nó cần tiếp kiến cô này thầy kia,...

Không giống với đứa bạn tư duy sáng tạo của mình, con tim sáng tạo thì lại hoàn toàn khác và vô cùng dễ tính: Nước tương chén cháo cũng đủ; chiếu thấp, giường cao đâu có khác; miễn tới nơi thì thôi, quan trọng đâu xe nào; vội để mà làm chi, thời gian đâu có sống; làm gì có đồ dư, vào miệng ngay là

mới; bệnh sao mà sống nổi, hấn luôn vui luôn cười; có đâu cái đúng cái sai, nếu yêu nếu thương tất cả; một màu cũng thành tranh, hai màu cũng nên hình; nhiều chữ chắc đã hay, “lông” có phải đâu “tóc”; trăm từ cũng là văn, ngàn chữ cũng là văn; mọi thứ đều có thể, sáng tạo vạn hình hài;...

Sự sáng tạo là nguồn lực tạo nên vạn vật và giữ vạn vật lại với nhau, và sự sáng tạo không tồn tại trong không gian và thời gian mà ngược lại, thời gian và không gian chính là sản phẩm của sự sáng tạo. Vậy nên, bạn có thể chạm vào nguồn cội sáng tạo ấy ở bất kì nơi đâu và bất kì lúc nào, chỉ cần bạn có thể làm yên lặng mọi suy nghĩ của mình, gạt bỏ mọi sự sợ hãi (niềm tin) của Nhận thức cơ thể của mình và hoàn toàn chấp nhận rằng vạn vật an bài hữu duyên nhất Chúa trời.

Nguồn cội sáng tạo là Đấng quyền năng vô tận, bạn không thể chạm vào đó mà không biết mình đang kiếm tìm gì ở bên trong đó; rằng bạn vẽ tranh hay bạn viết tiểu thuyết, bạn soạn nhạc hay đờn ca

múa hát, bạn vẽ nhà hay vẽ siêu nhân quái thú, bạn trồng cây hay chơi đá lượm sỏi, bạn xin lời khuyên hay chỉ dẫn lựa chọn,... Như vậy, mỗi chúng ta đều có số mệnh sẵn trong một kiếp sống của mình, đó là những cái mà làm bạn đam mê và yêu thích như một cách bản năng, đó là những cái mà linh hồn bạn muốn học tập và trải nghiệm trong một kiếp người cụ thể. Nhưng không có nghĩa là số mệnh ấy sẽ làm bạn mãi sống trong khổ sở và éo le, bởi số mệnh là có tồn tại nhưng bạn hoàn toàn có thể chỉnh sửa nó. Nhưng muốn chỉnh sửa được số mệnh của mình thì bạn phải trở thành Nhận thức linh hồn mình, thấy được tất cả mọi sự lựa chọn trong vũ trụ và không còn để Nhận thức cơ thể của mình kiểm soát mọi thứ bằng sự sợ hãi của nó nữa.

...

Một sáng đẹp trời thức dậy, bạn cảm thấy thật khoan khoái và dễ chịu. Rửa mặt rồi ăn sáng, bạn chuẩn bị sẵn sàng dắt xe ra cửa và thẳng tiến đến công ty. Nhưng khi cửa bật mở, máu huyết của bạn

như dồn hết lên não khi thấy con chó nhà bên cạnh đang đứng trên sân nhà mình mà loay hoay tìm thế ị. Bạn hồng học chạy ra sau nhà để chộp lấy cây chổi và xông pha chạy ngược ra trước la hét: “Đồ quỷ sứ, mày chậm một bước nữa là mày chết với bà nghe con kia”. Thế rồi bạn hì hà ngồi dọn trong sự tối tăm: “Ăn gì lắm thế để rồi ị gì mà dài thấy ớn, tối về tao méc mẹ mày nghe con”.

Sự bực bội và giận giữ như thế giúp Nhận thức cơ thể của bạn tồn tại, để nó không phải chịu đựng việc phải lui hui làm những công việc dơ bẩn và “vô ích”, để nó tiết kiệm thời gian cho những tin tức, cho những thước phim mà có thể giúp nó khôn hơn, lanh hơn và phòng tránh được những nguy hiểm trong tương lai mà “có thể đe dọa” đến sự tồn tại của cơ thể nó. Nhưng bạn đâu có biết rằng, sự tức giận của bạn đã làm bạn hoàn toàn mù quáng trước câu trả lời của vũ trụ giành cho bạn, đó câu trả lời cho câu hỏi mà bạn đã lăn tăn trong suốt hai ngày trước ấy.

Có một sự tình là, bạn mong muốn thay đổi môi trường làm việc hiện tại và bạn cũng đã đi rải hồ sơ ở nhiều công ty mà bạn cảm thấy có vẻ thích thú. Kết quả là đã có 2 công ty xin mời bạn đến để tham gia phỏng vấn và khảo sát môi trường làm việc. Như vậy, bạn đã cân nhắc, bạn đã brainstorm, bạn đã hỏi han và xin lời khuyên từ bạn gần bè xa,... thế rồi bạn mần mò và lặn tẩn suốt 2 ngày trời và không biết lựa chọn cái nào, vì xét theo cảm giác thì bạn thích cái 2, nhưng xét theo tư duy dẫn đo thì số 1 lại hơn: lương cao hơn, công ty đẹp hơn, bàn làm việc cạnh cửa sổ tầng 7 rộng mở,...

Khi bạn dẫn đo và suy nghĩ, bạn đã gửi thông điệp đó vào vũ trụ mà bạn còn không hề hay biết, và như thế vũ trụ đã trả lời lại cho bạn với câu trả lời chính xác cho cái bạn cần, nhưng vấn đề là bạn đã không biết lắng nghe. Rằng con chó Nina hàng xóm ấy, nó đã đứng đó ị, đứng với cái thế rất chi là hài hước và cục ị của hấn rơi ra với hình dáng đúng chữ số 2 to tướng và nguyên vẹn nhưng mà bạn lại không có thấy dù cho nó ình ình ở trước mắt bạn,

bởi vì bạn đã bận bịu chìm đắm trong sự sợ hãi của Nhận thức cơ thể của mình. Như thế, kết quả là bạn đã chọn cho mình công ty số 1 với tư duy so sánh của mình, rồi bạn cũng đã giới thiệu công ty số 2 cho một đứa bạn thân.

Ba tháng sau, bạn nhận ra công ty số 1 mà mình đã chọn thì không hề giống như những gì mà mình nghĩ ban đầu, nào là làm việc tăng ca liên miên, nào là có đâu sáng tạo mà chỉ toàn những việc lặp đi lặp lại. Trong lúc cực ảm ức với ông sếp còn chưa tan, bạn dạo mạng xã hội và thấy đứa bạn mình, đang làm ở công ty số 2 đó, nào là hần được sếp dẫn đi ăn thường xuyên, nào là được đi thực trạng khảo sát, nào là đồng nghiệp hòa đồng và dễ thương,... rồi cứ như vậy mà bạn ngồi với người bạn mang tên Ân Hận và Giá Như của mình.

Bạn thấy đấy, Đáng sáng tạo vô cùng sáng tạo và cũng cực kì hài hước, ngài luôn biết cách để lấy sự chú ý của bạn. Vấn đề chính đó là ở bạn, ở cách bạn để Nhận thức cơ thể kiểm soát cuộc sống và số

mệnh của mình với con mắt và bộ não vô cùng nhỏ của hắn.

...

Với những khoảng thời gian rảnh rỗi của mình, bạn vẫn thường để mình chìm đắm vào những câu chuyện cổ tích lãng mạn, những thước phim đầy hồi hộp và kịch tính mà bạn không biết rằng cuộc sống của bạn, cuộc hành trình của bạn cũng chính là một câu chuyện cổ tích, là một bộ phim điện ảnh...

Chẳng phải tớ đã nói sẽ giúp bạn biến cuộc sống của mình thành một câu chuyện cổ tích rồi sao, haha. Điều đó thì đơn giản lắm, chỉ cần bạn học cách yêu thương, chấp nhận và tha thứ cho tất cả mọi người và mọi vật; để rồi hiểu rằng dưới con mắt của Đấng sáng tạo, chẳng có đúng và cũng chẳng có sai, rằng tất cả những gì mọi người đã làm và đang làm cũng chỉ là vì sự tồn tại của cơ thể họ mà thôi, dù cho họ có ý thức được điều đó hay là không. Rồi khi Nhận thức cơ thể của bạn trở nên

yên lặng, bạn sẽ bắt đầu thực sự chạm vào nguồn cội sáng tạo quyền năng và vĩnh cửu, và đó cũng chính là tình yêu vĩnh cửu mà loài người vẫn đang tìm kiếm, là con đường để trở về nhà.

Nguồn cội sáng tạo ấy, nó chỉ giống như một “cái lõi” mà bạn chỉ có thể cảm thấy ở ngay bên trong mình, nó là một cái gì đó nhưng cũng chẳng là gì hết cả. Nó không hình hài, không thời gian, không kích thước nhưng bạn có thể lấy ra từ đó tất cả mọi thứ, tất cả kiến thức mà bạn cần để bạn có thể làm quá trình học tập và trải nghiệm cuộc sống trần gian trở nên dễ dàng hơn. Và bất kì lúc nào bạn cảm thấy sự bất ổn và lo lắng trong cơ thể mình, bạn chỉ cần tập trung lại vào hiện tại, chạm vào nơi sâu thẳm ấy là bạn có thể trở lại trạng thái an bình và tự tại.

Tất cả những gì bạn cần làm là đặt câu hỏi và câu trả lời sẽ được gửi lại dưới dạng những hình ảnh hay ý niệm ngay bên trong đầu bạn, hay là qua những hình ảnh, chữ số, câu viết ở bên ngoài bạn;

điều duy nhất bạn cần làm đó là tập trung sống trong hiện tại và quan sát từng khung hình sự sống chảy qua trước mắt mình.

...

Vì như vậy, những văn nhân, ca sĩ, họa sĩ... tiếng tăm đều đã từng là những linh hồn hoàn toàn tự do, là những con người từng sống ở “đáy” xã hội với không một sự lo âu và sợ hãi. Họ từng là những người lính không sợ không lo, họ từng là những người dân quân hiểu thấu những ánh mắt đau, những giọt lệ buồn. Họ từng là những ca sĩ quán trà với cát-sê bao nhiêu cũng được, họ từng là những họa sĩ không tên không tuổi, và họ cũng từng là những kiến trúc sư không đủ ăn, không đủ mặc...

Rồi khi “hòa bình” và nền kinh tế thị trường phát triển, tên tuổi của họ được hàng triệu người biết đến và đã mang lại cho họ vô số sự công nhận cũng như tiền tài. Như thế, người nghệ sĩ bắt đầu ý thức được giá trị của bản thân mình và bắt đầu mở tay đón nhận những thứ mà mình xứng đáng được

nhận lấy. Đây là điều hoàn toàn tự nhiên và chính đáng, nhưng đây cũng chính là lúc mà người nghệ sĩ bắt đầu giam linh hồn tự do của mình lại với bản quyền, tên tuổi và tất cả những gì mình đã nhận được.

Bởi thế mà từ những người nghệ sĩ ngồi đầu hát đó, nằm đầu vẽ đó mà đã trở thành những người nghệ sĩ 3 tháng một bài hát mới, 4 tháng một bức tranh tân.

Dần dần như thế, những tác phẩm của họ càng về sau càng vắng bóng điều gì đó, một điều gì đó rất “nhỏ” nhưng lại làm bài hát hay bức tranh không còn được lắng đọng và xao xuyến lâu dài như những tác phẩm trước nữa; mặc dù lúc được tung ra , những tác phẩm mới này cũng rất được ưa chuộng và yêu thích.

Và với điều kiện và hoàn cảnh mới, họ đã có thể tự cho phép mình tiếp cận được với những kiến thức chuyên môn và chuyên ngành, họ bắt đầu biết nhiều hơn và bắt đầu “hiểu” vì sao những tác phẩm

ban đầu của mình lại hay, lại đẹp như thế. Như vậy, từ cách sử dụng con tim sáng tạo của mình, người nghệ sĩ đã chuyển qua dùng tư duy sáng tạo của mình trong thiết kế và sáng tác; đây chính là lí do làm cho những tác phẩm về sau của họ dù hay, dù mới nhưng đâu đó ẩn sâu bên dưới vẫn mang âm hưởng và bóng dáng của những tác phẩm ban đầu. Nói như vậy không có nghĩa là mọi nghệ sĩ nên sống một cuộc sống nghèo khổ và tách biệt, vì bạn hoàn toàn có thể lựa chọn cho mình một cuộc sống vừa đơn giản nhưng cũng vừa giàu có, vừa sống trong thời gian nhưng cũng vừa sống ngoài thời gian, vừa bảo vệ tên tuổi của mình nhưng cũng vừa không quan tâm đến nó... Và cách sống như vậy chính là điều mà bạn cần phải tự sáng tạo ra cho mình bởi vì tất cả mọi thứ đều có thể xảy ra, vì bạn là một hình ảnh của Đấng sáng tạo, không hơn và cũng không kém.

Cuối cùng, chỉ có một điều duy nhất mà bạn cần giữ trong mình mà thôi: “Tôi là một linh hồn tự do. Bản chất thực sự của tôi là sự sáng tạo bất tận và là

tình yêu thương vô bờ. Còn tất cả những thứ còn lại, con yêu của Nhận thức cơ thể của tôi”.

12. TỐT HAY KHÔNG TỐT

_PV: Ăn chay hay ăn mặn, cái nào tốt hơn?

_K: Đều như nhau cả thôi. Cái bạn cần hiểu không phải là cái nào tốt hơn cái nào, mà là bản chất của “Tốt” và “Không tốt” ở đây là gì.

“Tốt” và “Không tốt” cũng như “Thiện” với “Ác”, nó đều là một thứ hết cả. “Tốt” ở đây là sự hòa hợp, là cách sống trong tình yêu thương vạn vật, là cách sống với con tim cảm xúc của mình. Còn “Không tốt” là cách sống tách biệt với vạn vật, là cách sống với tư duy logic của não bộ, là cách sống với sự sợ hãi của Nhận thức cơ thể của bạn.

Như tớ đã nói, vũ trụ này chỉ có “một mình” bạn mà thôi, tất cả những thứ ở bên ngoài bạn đều là một phần của bạn, và tớ cũng chỉ là một phần mở rộng của bạn đó thôi. Nếu bạn xem rằng thức ăn chỉ là thức ăn đơn thuần với những con số ca-lo-ri và dưỡng chất, thì những thức ăn ấy đều trở thành “Không tốt”, dù cho đó là rau xanh hữu cơ hay thịt mặn thuần chủng.

Vạn vật hữu tồn đều có bản chất là Sự nhận thức. Và khi tồn tại ở thực tại dị biệt này, mà tạm

thời ngắn cách với tình yêu vĩnh cửu của Đấng sáng tạo, thì mọi vật đều cần được yêu thương và đụng chạm tới. Như thế, mọi cục đá, mọi cây cối hay mọi con vật cũng đều mong muốn có được tình yêu thương và bảo bọc trong chu trình tồn tại và tiến hóa của mình.

Chúng ta đã từng sống một cuộc sống hài hòa và yên bình với vạn vật như thế đó. Chúng ta đã từng trồng những cây rau và nuôi những con vật với tình yêu thương của mình. Chúng ta đã từng cầu nguyện cho mọi sinh vật được đầu thai và hóa kiếp trước khi chúng bị làm thịt, và chúng ta cũng đã từng cầu nguyện để thể hiện lòng biết ơn với Chúa trời trước mỗi bữa ăn ngon.

Thế rồi mọi thứ đã thay đổi khi chúng ta trở nên thông minh hơn. Chúng ta bắt đầu “nhận ra” rằng: “Làm gì có Chúa trời, sờ không thấy mà nhìn cũng chẳng ra”. Chúng ta bắt đầu lấy tất cả mọi thứ mà chúng ta có thể cầm nắm được để đặt vào kính hiển vi mà mổ xẻ và quan sát. Và từ những công cuộc nghiên cứu đó chúng ta đã có được hàng triệu những mẫu thức, hàng tỉ những con số mà có thể

giúp cuộc sống của chúng ta trở nên dễ dàng và chính xác hơn. Rồi dựa trên những kết quả thực nghiệm, chúng ta đã lập nên những trại gia súc công nghiệp trên những mảnh đất rộng hàng ngàn, hàng triệu mét vuông; hay là tạo ra những loại gia súc và rau cỏ biến đổi gen để gặt hái năng suất cao và lợi nhuận lớn. Như vậy, chúng ta đã bắt đầu cho mình một cuộc sống tách biệt với vạn vật, một cuộc sống càng lúc càng dư ăn dư mặc nhưng lại càng cô đơn buồn tủi.

Cũng giống như câu chuyện về một con người bình thường đã trở thành quỷ dữ vì hoàn cảnh không được yêu thương và chấp nhận, thì mọi thức ăn chúng ta đang ăn ngày hôm nay cũng đều trở thành quỷ dữ y như vậy khi xét về mặt năng lượng. Chúng ta không còn trồng rau, nuôi con với trái tim của mình nữa mà là bằng những công thức, những con số và những hệ thống kỹ thuật. Do vậy mà những tế bào hay miếng thịt của những cây rau, con vật đều nhuộm màu sự sợ hãi và đau đớn. Rồi khi những thức ăn đậm đà sự sợ hãi này được hấp thu vào trong cơ thể thì quang thể của chúng ta bị mất cân bằng về mặt năng lượng và qua thời gian

sẽ biểu hiện thành bệnh tật ở cơ thể vật chất. Và việc chúng ta đi xén đi mổ thì cũng chỉ là tạm thời mà thôi, rồi những căn bệnh sẽ lại tiếp tục tái phát bởi vì chúng ta không hiểu nguồn gốc cốt lõi sinh ra bệnh tật ở đây là gì.

Như vậy, bất kì món thức ăn nào đi nữa thì cũng sẽ vừa độc và vừa khỏe, và điều đó phụ thuộc hoàn toàn vào cái tâm của bạn. Nếu bạn coi thức ăn chỉ là thức ăn, thì bạn sẽ yếu bệnh. Nếu bạn coi thức ăn là những sinh mệnh cũng như bản thân mình và bạn có thái độ biết ơn, trân trọng chúng thì bạn sẽ khỏe mạnh.

Dù cho thức ăn bạn ăn có biến đổi gen, có chứa kim loại nặng hay hóa chất gì đi chăng nữa thì cơ thể của bạn đều có khả năng đào thải hết chúng ra khỏi cơ thể của mình. Điều duy nhất bạn cần làm là sống với trái tim của mình, yêu thương và trân trọng vạn vật, chấp nhận và tha thứ cho tất cả. Đó là cách để bạn sống hài hòa với vạn vật và giữ cho cơ thể của mình trong sạch khỏi mọi sự sợ hãi và bệnh tật.

Vì thế mà bạn sẽ nhận ra rằng điều cốt lõi của lời cầu nguyện trước những bữa ăn không phải là về nội dung và hình thức của câu nói đó mà là về thái độ và sự hiểu nhận. Những lời nguyện này là điều cần thiết ban đầu để có thể giúp bạn có được thái độ biết ơn và trân trọng vạn vật, rồi một khi bạn đã có được thái độ và sự hiểu nhận này rồi thì nội dung câu nguyện không còn quan trọng nữa. Rồi bạn cũng sẽ chẳng cần phải nguyện nữa đâu vì con tim biết ơn là trạng thái tồn tại thường trực của bạn luôn rồi. Và với con tim yêu thương này, bạn có thể chữa lành mọi vật mà bạn chạm tới, hay dù là chỉ đi ngang qua chúng trong khoảnh khắc mà thôi.

Nếu như muốn bắt đầu, bạn có thể tìm cho mình những câu nguyện có sẵn hoặc là bạn có thể tự mình sáng tạo nên sao cho phù hợp nhất với bản thân mình, ví dụ như: “Mong mọi sinh vật được giải thoát khỏi sự khổ đau và tách biệt”, “I love you all”, “Cảm ơn tất cả đã mang đến cho tôi bữa ăn này”,... hay là “Thank you f***ing God for this meal”, “I am grateful for this f***ing meal”,... Haha. Và bạn cũng có thể dùng trí tưởng tượng của mình để hình dung ra những đợt năng lượng màu tím tỏa ra từ trái tim

của mình mà bao trùm lấy vạn vật xung quanh và rồi mở rộng ra ôm lấy toàn Địa Cầu, rồi ôm lấy toàn vũ trụ. Nếu bạn nghĩ rằng điều này là ngớ ngẩn thì cũng chẳng sao cả, vì tớ cũng đã từng nghĩ như vậy đó. Bạn cứ thử đi rồi bạn sẽ thấy cuộc sống xung quanh mình sẽ dần dần trở nên tốt đẹp hơn một khi bạn thực sự đạt được trái tim biết ơn và yêu thương sự sống này. Tớ không thể nói cho bạn biết mất bao lâu để bạn có thể có được trái tim yêu thương này bởi vì bạn sẽ đạt được khi bạn đạt được vậy thôi. Và rồi sẽ có lúc bạn tự nhủ: “Bộ não tư duy của mình ngu chết đi được, phải xài ít lại đi thôi”. Haha.

Vậy đấy, không có luật lệ hay khuôn mẫu nào cả và bạn hoàn toàn có thể tạo ra bất kì cái nào mà bạn cảm thấy phù hợp nhất cho mình. Cái chính không phải là nội dung, hình thức đúng hay sai mà đó là sự sáng tạo, là tình yêu thương và sự hài hước ẩn ở sâu bên dưới. Bạn không cần phải tôn thờ ai cả bởi vì bản chất thật sự của bạn chính là Đấng sáng tạo, là Phật là Thánh, là tình yêu thương, là sự tò mò và sự hóm hỉnh. Do vậy mà Đấng sáng tạo hay Nhận thức linh hồn thì không bao giờ có khái niệm

tuổi tác hay trưởng thành; chỉ có Nhận thức cơ thể của bạn mới trở thành người lớn mà thôi. Đó là những con người lớn “mạnh mẽ” mà không dám chấp nhận và chữa lành những nỗi đau, những nỗi sợ hãi ở ngay bên trong mình. Và cứ thế, họ khoác lên trên mình những chiếc áo dày cộm mà cắt đứt đi sự kết nối giữa trái tim mình với trái tim của những người khác ở xung quanh mình và cùng nhau tạo nên một xã hội lạnh nhạt và thiếu thốn tình cảm.

Và bạn cũng không cần phải tuân theo bất kì chế độ ăn nào nữa đâu, cũng như bạn nên ngừng việc đi kiếm đi tìm những lời khuyên và chỉ dẫn của người khác, rằng mình nên ăn gì, làm gì hay đi đâu. Bạn đã đi tìm lời khuyên của người khác quá lâu và quá đủ rồi, và bây giờ đã tới lúc bạn phải tự lắng nghe chính cơ thể của mình, xem nó muốn ăn gì và ngủ nghỉ ra sao; bạn cũng hãy tập lắng nghe lấy tiếng nói của Nhận thức linh hồn của mình, xem mình thực sự muốn làm điều gì và đi tới chốn nào. Không ai có thể ép bạn được bất kì điều gì cả vì quyền lựa chọn là hoàn toàn ở bạn, và khả năng lựa chọn ấy là bất tận. Nếu bạn cảm thấy rằng mình

không có sự lựa chọn nào khác thì đó là do bạn vẫn còn đang sống trong ràng buộc, sự ràng buộc được tạo ra bởi Nhận thức cơ thể của bạn để bảo vệ sự tồn tại của cơ thể bạn trong gia đình và xã hội, để bảo vệ hình ảnh cũng như tên tuổi của bạn trên nhân gian.

_PV: *Này cậu xem, tớ đã mua một chậu hoa theo lời khuyên của cậu. À, tớ có mua thêm quyển sách hướng dẫn trồng cây cảnh trong nhà nữa này.*

_K: Như tớ đã nói, con đường học cách sáng tạo và yêu thương là bạn phải tự mình mà thôi, nghĩa là bạn sẽ không cần nhiều sách vở và công thức đâu. Đó là con đường mà bạn tập học cách kết nối lại với Nhận thức linh hồn của mình, và thông qua đó bạn kết nối lại với vạn vật và vũ trụ.

Cách thức mà bạn đang áp dụng là cách thức giúp bạn thông minh hơn và biết nhiều hơn mà thôi, đó không phải là cách giúp bạn mở rộng trái tim mình và học cách kết nối với vạn vật. Quyển sách ấy sẽ dạy cho bạn biết tên loài cây ấy là gì, rồi

loài cây ấy cần ánh sáng và độ ẩm ra sao, nên đặt ở vị trí nào trong căn nhà hay khu vườn của bạn,... Rồi như thế, bạn sẽ chẳng học được gì mới cả ngoại trừ việc biết nhiều kiến thức hơn, và bạn cũng sẽ không học được thêm tí yêu thương nào cả. Và dù cho bạn có làm đúng y chang những điều mà người khác dạy bạn đi nữa thì cũng chưa chắc rằng cái cây của bạn sẽ phát triển và kết hoa một cách khỏe mạnh.

Nếu như bạn dùng trí thông minh của mình để trồng cây, bạn sẽ cần sách và cần thầy để chỉ bảo cho bạn cái cây ấy tên là gì và điều kiện sống ra làm sao. Rồi bạn cần quang kế, nhiệt kế và ẩm kế để đo đạc hết thảy những vị trí trong ngôi nhà hay khu vườn của bạn để chọn cho được vị trí tối ưu nhất cho cái cây của mình được yên tọa phát triển. Kết quả là bạn vẫn sẽ có một ngôi vườn đẹp và bạn biết hết mọi thông tin về từng cái cây trong khu vườn của mình, nhưng bạn lại không có sự kết nối và sự giao tiếp xúc cảm với chúng. Và liệu rằng bạn có thể nhớ hết tên và thông tin của từng loại cây trong khu vườn mình hay không khi mà số lượng của

chúng tăng dần từ khá nhiều lên đến rất rất nhiều...

Khi bạn tập sống bằng con tim của mình và dùng tư duy của mình ít lại thì mọi thứ sẽ hoàn toàn khác. Rằng trái tim của bạn biết nhiều hơn rất nhiều so với bộ não của bạn bởi vì nó có thể kết nối và giao tiếp với tất cả mọi thứ ở xung quanh nó. Bạn không cần phải biết tên của một loại cây hay loại hoa nào đó là gì, cũng như việc bạn đừng nên quan trọng cái tên của người khác, cho đến vẻ ngoài, ngôn ngữ, màu da hay quốc tịch của họ. Nếu bạn nhìn mọi thứ với tư duy của mình, bạn sẽ có hệ thống và cấp bậc, sự hơn thua rõ ràng và trọng khinh trên dưới. Nếu bạn nhìn mọi thứ với con tim của mình, bạn sẽ chỉ thấy có một, tất cả chỉ là một mà thôi.

Với tư duy của mình, bạn sẽ phải đọc bao nhiêu trang giấy và phải dùng bao nhiêu công cụ để bạn có thể chọn được vị trí phù hợp nhất cho cái cây của mình? Nhưng với trái tim của mình, bạn chẳng cần sách mà cũng chẳng cần kẻ đo đâu, tất cả những gì bạn cần là hỏi và hỏi một cách chân thành mà thôi: “Này cây, trong ngôi nhà này, trong khu

vườn này, cây muốn ngồi ở vị trí nào?”. Và đương nhiên là cái cây sẽ không trả lời ngay lại cho bạn rằng: “Tớ muốn ngồi ở vị trí ấy trong khu vườn của bạn”.

Như ở bài trước tớ đã nói ấy, rằng bạn có thể giao tiếp với mọi đồ vật ở xung quanh mình; và câu trả lời cho câu hỏi của bạn sẽ luôn được gửi lại dưới dạng hình ảnh và ý niệm trong đầu bạn sau một lúc ngắn hay là một ngày cho đến vài ngày... Và trong trường hợp này, cái cây sẽ gửi lại câu trả lời cho bạn bằng 1 hình ảnh trong đầu bạn, đó là hình ảnh về một góc vườn nhà bạn với cái cây mới mua của mình ở đúng vị trí ấy mà không trật đi đâu được. Rồi sau đó bạn có thể dùng tư duy logic của mình mà phân tích vị trí ấy để rồi nhận ra vị trí ấy hết sức hoàn hảo cho cái cây của mình... Như vậy đó, rồi bạn sẽ cảm thấy cuộc sống hết sức vi diệu và dễ dàng biết bao mà chẳng phải bạn tâm nhớ quá nhiều thứ trong đầu mình để làm gì.

Nghe thiệt hay thiệt dễ đúng không, nhưng để đạt được tới bước ấy thì chẳng dễ chút nào đâu. Bởi vì nếu bạn muốn nhận được câu trả lời từ cây

cối, đồ vật và vũ trụ, bạn cần phải hoàn toàn không suy nghĩ gì cả và thực sự không suy nghĩ gì hết cả, ngay cả việc suy nghĩ về việc không suy nghĩ gì hết. Và vì lẽ bạn luôn suy nghĩ và luôn chìm đắm trong đám suy nghĩ của mình nên bạn không thể nhận ra được những câu trả lời đó đã được gửi đến cho mình. Rằng bạn suy nghĩ về trách nhiệm và nghĩa vụ của bản thân, về ý kiến của người khác về mình, về ý kiến của mình cho người khác, về thân thể của mình béo hay gầy, về cái sai cái đúng, về công việc lương hưu, về người yêu gia đình, về tiền nợ tiền vay, về điện thoại ô tô, về nhà nhỏ nhà to, về bằng này cấp kia, về nghề cao nghiệp thấp, về ăn chơi mua sắm, về kiểu tóc kiểu tai, về giày hiệu túi nai, về chụp hình chéc-in,... và hàng trăm hàng ngàn những suy nghĩ như thế cứ liên tục xuất hiện trong đầu bạn, từ lúc bạn bắt đầu mở mắt thức giấc cho đến khi bạn hoàn toàn chìm vào giấc ngủ say. Đó là những mớ suy nghĩ hỗn độn có nguồn gốc từ sự sợ hãi của Nhận thức cơ thể của bạn, để bảo vệ và gom nhặt sự công nhận về sự tồn tại của cơ thể của bạn ở trong gia đình và xã hội.

Tớ vẫn hay dùng khái niệm “Tập yêu bản thân

mình” để nói về việc chữa lành, yêu thương và làm tĩnh lặng Nhận thức cơ thể của mình; nhưng cái khái niệm này lại cho ta một cảm giác về điều gì đó khá là dễ làm và dễ thực hiện. Nhưng nếu xét về bản chất thật sự, “Tập yêu bản thân mình” là quá trình gồm rất nhiều yếu tố, hay nói cách khác thì đó chính là con đường để trở thành Phật. Bởi lẽ, để chữa lành được Nhận thức cơ thể của mình, bạn phải giành nhiều thời gian để quan sát, thấu hiểu và chấp nhận Nhận thức cơ thể của mình. Và một khi bạn đã thấu hiểu được Nhận thức cơ thể của mình rồi, bạn sẽ bắt đầu yêu thương và tha thứ cho nó cũng như chấp nhận và tha thứ cho tất cả những người khác – những người vẫn còn đang sống trong Nhận thức cơ thể, sống trong chế độ sinh tồn của mình. Và khi đã đạt được tới mức đó thì cũng tương đương với việc bạn có thể đạt được mọi bằng cấp về ngành tâm lý học, bởi đó chỉ là ngành nghiên cứu về cách thức hoạt động và phản xạ của não bộ, của Nhận thức cơ thể con người.

Giờ bạn thấy đấy, “Yêu bản thân mình” không phải chỉ dừng lại ở việc bạn cảm thấy hoàn toàn hài lòng và tự tin với chính mình thôi đâu, mà đó còn là

bài tập tốt nghiệp trường đời, để bạn trở thành Phật, trở thành cử nhân của lớp học Trần gian – lớp học thực tại nhị phân.

[...]

Rồi khi bạn ngồi trong khu vườn của mình với tâm trí hoàn toàn trống rỗng, bạn sẽ bắt đầu “lắng nghe” thấy những sinh linh trong khu vườn của mình và bạn bắt đầu di chuyển những chậu cây đi đi lại lại mà chẳng vì lí do gì cả (cũng giống như bạn thiết kế và sáng tác vậy). Rồi bạn như tự động biết cây nào cần nhiều nước, cây nào cần ít nước mà bạn cứ tưới theo cảm tính của mình mà thôi. Và như thế, bạn nhận ra cách mà những loài động vật vẫn sống, chúng sống trong hiện tại với trực giác của mình, chúng sống trong sự hài hòa và kết nối với vũ trụ. Như thế mà chúng biết được cái nào ăn được, cái nào không và khi nào thì cần phải di chuyển tới nơi ở khác, tới khu vực địa lý khác...

_PV: *Bạn nói bạn đã thành Phật, nghĩa là bạn đã hoàn thành công việc yêu bản thân mình?*

_K: Đã thành Phật ở đây nghĩa là ở một cuộc sống khác, ở một hành tinh khác, ở một vũ trụ khác với thời điểm khác. Những gì tớ đang ghi ra đây có thể hiểu như là những kí ức đang quay trở lại, thông qua việc kết nối với Nhận thức linh hồn của tớ.

Và ở hành tinh này, ở thời điểm này với cơ thể sinh học này, tớ vẫn còn đang trong quá trình tập yêu bản thân mình với những mảnh ghép còn lại cuối cùng. Tớ vẫn còn những ràng buộc và vướng mắc nhất định mà thỉnh thoảng chúng vẫn còn hiện lên trong suy nghĩ của tớ. Không phải tất cả mọi điều tớ viết ra đây đều là những điều tớ đã hoàn thành rồi, mà ở trong đó vẫn còn những điều mà tớ chưa thực hiện và thậm chí là tớ cũng chưa từng nghĩ tới. Như đã nói ấy, đây như là những kí ức đang quay trở lại với tớ; và sau khi nhớ lại chúng rồi, ghi chúng ra rồi và thấu hiểu chúng rồi thì tớ mới bắt đầu tu tập và thực hành chúng.

Nói một cách đơn giản, tớ ở đây để làm bài tập tốt nghiệp trường đời thêm một lần nữa, để giúp

đỡ và đồng hành cùng các bạn trong chuyến hành trình đưa Trái Đất bước sang một kỉ nguyên mới này. Nói như thế không có nghĩa là tớ có thể biết tất cả những điều sẽ xảy ra, bởi vì rằng sẽ luôn có những thứ mới để học và trải nghiệm. Mọi vũ trụ tồn tại với qui luật tương đương nhau nhưng về chi tiết và hình thức cụ thể thì sẽ không hoàn toàn giống hệt nhau, vậy nên sẽ luôn luôn có chỗ cho kiến thức mới và bài học mới. :D

13. SỐNG LÀ 1 VỚI VẠN VẬT

_PV: *Vậy khi nào thì cần sát sinh? Giết càng ít thì càng tốt đúng không?*

_K: Bạn vẫn sát sinh hằng ngày đó thôi, tất cả thức ăn, thức uống mà bạn tiêu thụ hằng ngày cho tới tất cả sản phẩm vật chất mà bạn sở hữu và sử dụng đều được làm ra từ những quá trình có bao gồm sát sinh thực vật và động vật. Sinh ra và chết đi là một chu trình hoàn toàn tự nhiên, và sát sinh cũng thế.

Bản chất của việc sát sinh là một sự trung tính, không có đúng và cũng không có sai. Nhưng chính cái mục đích mà bạn sát sinh mới là vấn đề cốt lõi.

Nếu bạn sát sinh vì rằng bạn cần thức ăn và dưỡng chất thì đó là một điều hoàn toàn tự nhiên. Nếu bạn sát sinh để may áo thêu quần, để làm nơi ăn chốn ở thì cũng không có gì để mà bàn. Bạn sát sinh vì số lượng động thực vật nào đó phát triển khỏi tầm kiểm soát và ảnh hưởng tới cuộc sống của bạn hay những sinh vật khác thì cũng là điều hết sức cần thiết. Như vậy, bạn sát sinh khi bạn cảm thấy rằng đó là điều thực sự tất yếu và cần thiết. Và

hơn nữa, khi bạn sát sinh với con tim yêu thương của mình thì bạn còn giúp thúc đẩy quá trình tái tạo và chuyển sinh của mọi sinh linh.

Nhưng khi bạn sát sinh với một động cơ khác thì bạn lại dễ dàng trở thành “Kẻ ác” – là kẻ đánh mất sự kết nối với vạn vật và Đấng sáng tạo. Nếu như bạn sát sinh vì sự tức giận, sự ghen tị hay cô đơn của mình, thì bạn đã hành động dựa trên sự sợ hãi của mình. Và hành động mà dựa trên sự sợ hãi thì là hành động có mục đích giúp bảo vệ và gia cố sự tồn tại tách biệt của cơ thể bạn trong môi trường xã hội, rồi với hành động như thế, bạn đã tự mình bước một bước xa hơn ra khỏi tình yêu kết nối muôn loài. Vậy nên khi bạn hiểu điều này rồi, bạn sẽ không còn phán xét hay chỉ trích những kẻ tham lam, độc ác và độc tài nữa, bởi vì họ là những con người hoàn toàn trống rỗng tình yêu ở bên trong mình dù cho họ có sở hữu hay chiếm đoạt bao nhiêu đi chăng nữa. Còn nếu như bạn còn phán xét và chỉ trích họ thì chính bạn cũng vẫn còn đang thiếu thốn tình cảm ở bên trong mình. Và nếu là

như vậy, bước 1 là bạn hãy dừng lại để hít thở và tập yêu lấy chính bản thân mình, rồi đến bước 2 là bạn hãy tập chấp nhận, tha thứ và yêu thương những kẻ tham tham, độc tài và độc ác đó. Đây cũng chính là cách duy nhất và là cách duy nhất mà thôi để bạn có thể thay đổi thế giới này.

Bạn đừng đánh giá mọi thứ với vẻ bề ngoài của nó bởi vì bản chất ở bên trong đó có thể hoàn toàn khác với điều mà bạn nghĩ. Ví dụ như một ngày đẹp trời thức dậy, tớ bước ra khu vườn sau nhà và phát hiện thấy cây hoa yêu quý của mình đang bị tàn phá bởi 1 con sâu xanh to ngồng, rồi ngay sau đó thì tớ đã cầm lấy con sâu ấy, bóp chết và vứt ngay xuống đất. Và đó là tất cả những gì bạn có thể nhìn thấy được, rồi dù cho bạn nghĩ rằng tớ ác hay vô cảm thì cũng không hề quan trọng bởi vì đó chỉ là niềm tin của bạn mà thôi.

Với cùng một hành động sát sinh có biểu hiện bên ngoài y chang như vậy, thì ở bên trong hành động ấy có thể xảy ra hai trường hợp, là “Thiện”

hay là “Ác”. Nếu tứ sát sinh với cái tâm tĩnh tại của mình cùng với lời thiện nguyện: “Đợt khác tao sẽ bỏ mày vào 1 cái lọ và cho mày ăn một cách có kiểm soát nhé, còn bây giờ thì xin lỗi vậy vì điều kiện không cho phép”, thì đó là sát sinh “Thiện”. Còn nếu tứ sát sinh với sự tức giận của mình cùng với những lời rủa: “Đụng vào cây của bà hả con, chết nha mày!”, thì đó là sát sinh “Ác”.

“Thiện” ở đây là cách sống chấp nhận và hài hòa với vạn vật, không có gắng kiểm soát bất kì điều gì và đầu hàng trước sự vận động của không gian và thời gian. “Ác” ở đây là cách sống tách biệt với vạn vật và luôn muốn kiểm soát mọi thứ theo ý của mình, luôn chống đối với sự vận động của thực tại. Nếu tứ giết con sâu ấy với sự tức giận của mình thì có nghĩa là tứ đã biến cái cây hoa ấy thành yếu tố xác định sự tồn tại của cơ thể của tứ, sự cố gắng bảo vệ cây hoa đó đồng nghĩa với việc tứ cố gắng bảo vệ lấy sự tồn tại tách biệt của cơ thể tứ ở giữa vạn vật. Và như vậy, hành động dựa trên sự tức giận sẽ chỉ sinh ra cho tứ khổ đau và thiếu thốn

tình cảm mà thôi.

Như vậy mà bạn đừng nên đánh giá và phỏng đoán mọi thứ qua vẻ bề ngoài và hình thức của mọi thứ, bởi vì bản chất ở bên dưới đó thì chỉ có người thực hiện mới có thể hiểu hết được. Những sự đánh giá và phỏng đoán này cũng chỉ là những niềm tin ẩn bên dưới Nhận thức cơ thể của bạn mà thôi, và thông qua những sự đánh giá và phỏng đoán ấy, Nhận thức cơ thể của bạn đã tạo ra và bảo vệ sự tồn tại tách biệt của cơ thể bạn ở trong xã hội. Và càng đánh giá, càng phỏng đoán thì bạn càng làm ít đi tình thương ở bên trong mình vì sự tách biệt của mình.

Cũng giống câu chuyện về một người phụ nữ ăn chay ngồi thiền nhưng lại đi làm việc ở một lò mổ heo. Cô ấy đã xin được làm việc ở cái khâu đầu tiên của lò mổ, đó là khâu dùng súng bắn đinh vào đầu những con heo. Rồi mọi người bắt đầu bàn tán, chỉ trích khi tin tức này được đăng tải lên báo mạng và dường như mọi người không thể hiểu được vấn đề

cốt lõi ở đây là gì. Nếu xét về bản chất, đó là hành động sát sinh “Thiện” bởi vì cô ấy hành động với lý do rằng: Con người vẫn cần phải tiêu thụ thịt lợn nhưng những người công nhân lò mổ lại giết chúng với sự lạnh lùng và vô cảm của mình; vì thế mà cô ấy muốn đảm nhận khâu sát sinh đó, để cầu nguyện cho chúng tìm được đường về nhà và được tiếp tục chuyển sinh.

Không chỉ có sát sinh dựa trên sự tức giận và ghen tị mới là “Ác”, vì rằng hành động sát sinh như một thú tiêu khiển thì cũng có bản chất y chang như vậy. Nếu bạn sát sinh để hiện sự tài giỏi hay trí thông minh của mình, thì bạn cơ bản cũng đã trở thành “Kẻ ác” - kẻ sống tách biệt với muôn loài và coi mình là loài thượng đẳng. Và đây cũng chỉ là một điều hoàn toàn tự nhiên trong chu trình vận động của vũ trụ mà thôi. Bất kì ai cũng có quyền lựa chọn cho mình sống hài hòa với vạn vật (Ánh sáng) hay sống tách biệt với vạn vật (Bóng tối). Sống hài

hòa với vạn vật thì tĩnh tại và an bình, còn sống tách biệt với vạn vật thì thiếu thốn và khổ đau. Nhưng cái vấn đề chính ở đây đó là bạn không phân biệt được như thế nào thì là sống hài hòa với vạn vật, như thế nào thì là sống tách biệt với vạn vật, bởi vì Nhận thức cơ thể của bạn rất là thông minh và luôn tìm cách đánh lừa bạn. Bạn nghĩ rằng như thế này thế kia thì là sống hài hòa với vạn vật, nhưng thực chất đó lại là niềm tin của Nhận thức cơ thể của bạn để giúp bạn tồn tại tách biệt với vạn vật. Và cứ như vậy, Nhận thức cơ thể của bạn luôn nhảy lên đầu lên cổ bạn bởi vì mục đích chính của nó là để bảo vệ sự tồn tại tách biệt của cơ thể bạn trong thực tại này mà.

Vì vậy mà con đường học cách kết nối với vạn vật cũng là con đường bạn học cách đẩy Nhận thức cơ thể của mình qua một bên và giành quyền kiểm soát cuộc sống từ nó. Nhận thức cơ thể của bạn chỉ như là một đứa trẻ mà thôi, nó rất cần tình thương và không muốn bị đẩy ra rìa đâu. Và vì không muốn bị cho ra rìa mà nó sẽ luôn cố gắng giành lại quyền

kiểm soát và đánh lừa bạn rằng là bạn đã kiểm soát được nó. Hơn nữa, trong quá trình chuyển giao sang Trái Đất mới này, Nhận thức cơ thể của bạn cũng muốn được đi theo bạn và không muốn bị bỏ lại ở sau đâu, vì thế mà bạn hãy tập quan sát, tập yêu thương và chấp nhận mọi khía cạnh của Nhận thức cơ thể của mình để cùng đồng hành với nó trên chặng đường này. Như thế, bạn sẽ cho phép Nhận thức cơ thể của mình dẫn dắt mình đi qua quá trình chuyển giao này một cách dễ dàng và êm ái hơn, bằng những tín hiệu cảm xúc mà nó gửi cho bạn về những thứ mà nó muốn ăn, những nơi mà nó muốn đến và những thứ mà nó muốn làm. Vì rằng quá trình chuyển giao này sẽ mang lại nhiều sự thay đổi về vật chất cho cơ thể của bạn, tạo ra nhiều đau nhức và mệt mỏi toàn thân, nên việc tin tưởng vào cơ thể của mình sẽ giúp ích cho bạn nhiều hơn rất nhiều so với niềm tin mà bạn đặt vào y học hiện đại đó.

Cũng theo nguyên lí như vậy, khi bạn ăn uống lãng phí và mua sắm quá mức cần thiết của mình

thì hành động của bạn cũng thuộc vào loại sát sinh “Ác”.

_PV: *Tôn giáo hay tâm linh đều hay nói rằng việc ăn chay giúp cơ thể bạn vận hành ở mức năng lượng cao hơn, điều đó có đúng không?*

_K: Có một lí do mà tớ rất ít đọc sách và cũng chưa hề nghiên cứu bất kì loại tôn giáo nào, đó là vì phần lớn tôn giáo đã bị chỉnh sửa và mọi sách vở kiến thức đều mang tính chất thúc đẩy cuộc sống tách biệt với vạn vật, dù là hình thức thể hiện bên ngoài thì là sống hài hòa với vạn vật. Bạn có thể không tin điều này, nhưng để tớ hỏi bạn một câu nhé: “Lần cuối cùng mà những con người phạm trần trở thành Phật và Thánh là khi nào? 2000 năm trước, 4000 năm trước? Tại sao bây giờ chúng ta không còn thấy những vị phật thật sự nữa, người mà có thể làm bạn bật trào trong nước mắt hạnh phúc khi bạn vẫn còn đứng cách xa họ hàng chục mét?”. Điều này tớ sẽ kể cho bạn ở lần sau, cho bạn biết rằng

thế lực bóng tối đã ngự trị ở đây là gì, và họ đã làm những gì để giữ loài người trong mê muội. Bản chất câu hỏi của bạn chính là: “Phật là ăn chay”, nhưng bằng cách nào đó, chúng ta lại hiểu thành: “Ăn chay là Phật”. Hai câu này hoàn toàn có bản chất tương đương nhau, “Phật là ăn chay, Ăn chay là Phật”, nhưng chính cách đảo từ như vậy đã làm ra khả năng rằng bạn có thể hiểu sai ý nghĩa của nó và như thế có thể tạo nên niềm tin của Nhận thức cơ thể của bạn: “Ăn chay là Phật, không sát sinh là Phật, mà Phật thì thoát khỏi vòng luân hồi và không bị đày xuống kiếp súc sinh và địa ngục”. Lúc này, hành động ăn chay và không sát sinh trở thành hành động có nguồn gốc từ sự sợ hãi của Nhận thức cơ thể của bạn, để nó bảo vệ sự tồn tại của cơ thể bạn khỏi chết chóc và đau khổ. Và như thế mà một nghịch lý đã được tạo ra, Nhận thức cơ thể của bạn muốn bảo vệ cơ thể của bạn và tìm kiếm tình yêu thương, nhưng cũng chính hành động và mong muốn này lại tạo cho bạn sự tách biệt, sự chịu đựng và sự thiếu thốn tình cảm.

Tớ nhắc lại 1 lần nữa nhé, Phật ở đây là trạng thái giác ngộ, trạng thái thấu hiểu thực tại và vũ trụ, đó không phải là một nhân vật cụ thể nào hay là một bức tượng đá trắng nào đâu nhé. Nhưng cứ bất kể khi nào tớ nhắc tới chữ Phật thì trong đầu bạn có thể lại hiện ngay ra một nhân vật nào đó hay một bức tượng nào đó. Như thế mà bạn sẽ nhận ra rằng mình bị ảnh hưởng rất nhiều từ văn hóa và xã hội nơi mình sinh ra và lớn lên, và sự ảnh hưởng này phát triển thành hệ niềm tin vững chắc ở bên trong bạn mà rồi quyết định từng suy nghĩ và hành động của bạn trong cuộc sống hằng ngày.

Để đạt được trạng thái giác ngộ và thấu hiểu thực tại, bạn cần phải có một bộ não với cấu trúc hoạt động ở mức cao hơn, bạn không thể hi vọng rằng mình có thể hiểu được mọi triết lý và giáo lý chỉ trong 1 ngày hay 2 ngày được ,và bạn cũng không thể trở thành Phật chỉ với niềm tin của mình thôi đâu, bạn CẦN và CẦN PHẢI có cơ thể của mình đi theo với bạn. Như thế mà bạn phải hiểu rằng bạn không thể nâng cấp não bộ của mình chỉ bằng xen-

lu-lô-zơ được, bởi vì bộ não của bạn có thành phần cấu tạo là 100% chất béo, cũng như phần lớn da thịt của bạn mà cơ thể của bạn thì lại không thể tự tổng hợp được chất béo mà nó muốn.

Những điều tớ nói ở đây không phải chỉ là tâm linh, mà đó là khoa học tâm linh, nó bao gồm cả Vật lý, Hóa học và Sinh học. Tớ sẽ lấy một ví dụ tương đương để bạn hiểu về quá trình từ người thường trở thành Phật nhé. Bạn hãy hình dung một cục than là người bình thường và viên kim cương là người đã giác ngộ. Điều giống nhau giữa 2 cái này chính là về thành phần, 2 cái đều được làm từ Các-bon cả, nhưng cái khác đó là ở cấu trúc kết nối giữa những nguyên tử Các-bon ở bên trong đó. Cục than thì có cấu trúc Các-bon rời rạc và không đồng đều, còn kim cương thì có cấu trúc Các-bon đồng đều và khăng khít nhau. Để biến cục than thành kim cương thì bạn cần phải để cục than ở dưới nhiệt độ và áp suất rất cao, rồi khi ở trong môi trường có năng lượng tần số cao như vậy thì những nguyên tử Các-bon trong cục than sẽ bắt đầu thay đổi về cấu trúc,

những hạt Các-bon bắt đầu xếp gần lại nhau với cấu trúc tinh thể và chuyển từ cục than với bề mặt gồ ghề sang viên kim cương với bề mặt láng mượt. Như vậy, một cục than to sẽ giảm kích thước của nó lại nhiều lần khi nó chuyển thành kim cương.

Con người trở thành Phật cũng tương tự như vậy đó. Khi bạn học cách yêu thương, chấp nhận và tha thứ cho tất cả là bạn đã giữ mình ở một trạng thái năng lượng tần số cao. Và khi bạn giữ trong mình trạng thái năng lượng cao này một cách ổn định thì vật chất Các-bon trong cơ thể bạn sẽ bắt đầu thay đổi về cấu trúc. Cơ thể bạn sẽ thay đổi dần từ cấu trúc Các-bon rời rạc và nặng nề sang trạng thái cấu trúc Các-bon tinh thể và rắn chắc. Như vậy, cơ thể của bạn sẽ teo nhỏ lại, lỗ chân lông cũng sẽ thu nhỏ lại và làm cho bạn có làn da mịn màng.

Chắc hẳn bạn cũng biết vì sao mà kim cương rất là hiếm rồi đó, bởi vì không phải chỉ cần có nhiệt độ và áp suất cao ổn định thôi đâu mà nó còn cần phải có đúng lượng Các-bon ban đầu cần thiết. Vì thế mà

dù cho điều kiện nhiệt độ và áp suất ở dưới lòng đất ở rất nhiều nơi là như nhau nhưng không phải chỗ nào cũng có thể có kim cương được hình thành. Con người trở thành Phật cũng như vậy đó, bạn giữ cho mình năng lượng tần số yêu thương cao chót vót nhưng lại không cung cấp đủ cho cơ thể của mình những dưỡng chất Các-bon cần thiết thì làm sao cơ thể của bạn có thể tái cấu trúc sang một trạng thái cao hơn được, như thế thì làm sao bạn có thể đạt được tới trạng thái giác ngộ thực tại.

Bạn không thể so sánh cơ thể của mình với con trâu hay con bò được, bởi vì chúng hoàn toàn khác với bạn, chúng có enzyme đặc hiệu và hệ vi sinh trong dạ dày chúng giúp phân giải xen-lu-lô-zơ thành axit amin và chất béo. Ngay cả cơ thể của bạn cũng không có enzyme để tiêu hóa được lactose trong sữa bò hay sữa dê, vậy nên việc tiêu thụ sữa và các sản phẩm từ sữa mà có chứa lactose sẽ chỉ làm cản trở việc hấp thu dưỡng chất và vi chất từ thức ăn mà bạn ăn hằng ngày. Đây cũng chính là lí do vì sao mà bạn thấy được rằng nhiều loại sữa cho

người bệnh thường có ghi là “Không chứa lactose”, để nó không cản trở việc hấp thu dinh dưỡng của người bệnh. Và vì quá trình tách lactose ra khỏi sữa sẽ làm tăng giá thành sữa lên rất nhiều lần, cái mà sẽ làm giảm tỉ lệ tiêu thụ của người dân, nên ngành sữa dân dụng thường lãng tránh hẳn đi điều này. Như thế, chỉ khi bạn bị bệnh thì bạn mới dám chi nhiều tiền để tiêu thụ những loại sữa đắt tiền mà không có chứa lactose.

Khi tớ đang viết những dòng này thì tớ đang ở trong giai đoạn rất thèm ăn thịt béo và không cảm thấy ngon miệng khi ăn thịt nạc. Đã có những giai đoạn mà tớ ăn chay thuần hay là chỉ ăn mỗi thịt nạc, phần lớn đó là vì tớ ăn theo niềm tin của mình, nghe theo những lời khuyên và chỉ bảo từ người khác. Rồi khi tớ bắt đầu cho phép cơ thể của mình ăn những thứ mà nó cần, tớ cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều và tớ cũng không còn quan tâm tới bất kì số đo nào nữa, dù ai nói ai ràm thế nào đi chăng nữa thì cũng chẳng còn quan trọng, cái quan trọng đó là tớ yêu cơ thể của mình và cảm thấy thoải mái

với chính cơ thể của mình.

Và để tớ kể cho bạn điều này, bạn có tin hay không thì cũng không quan trọng, vì rồi không biết trước thì rồi cũng biết sau mà thôi. Rằng Cholesterol không gây hại cho tim mạch và cơ thể của bạn mà là ngược lại, Cholesterol là yếu tố cần thiết cho cơ thể của bạn. Thủ phạm chính cho vấn đề tim mạch và thừa cân không phải là Cholesterol mà chính là đường, dầu tinh luyện và bia rượu. Nếu bạn không tin thì bạn cứ đi hỏi ông bà nội ngoại của mình mà xem, nếu như bạn vẫn còn ông bà nội ngoại. Rằng cái thời của ông bà nội ngoại của bạn làm gì có khái niệm về vấn đề thừa cân và tim mạch, rồi họ cũng tiêu thụ thịt mỡ trong mọi bữa ăn hằng ngày mà vẫn khỏe nhẵn răng ở cái tuổi 90. Cái giết chết họ không phải là bệnh mà chính là chiến tranh, tai nạn hay đơn giản chỉ là bị con trâu nhà đá trúng đầu mà chết. Bệnh tim mạch và ung thư chỉ xuất hiện trong vòng 30-40 năm trở lại đây với sự du nhập của đường kính, dầu tinh luyện và bia rượu. Những kiến thức bạn nghĩ là đúng thì đều

đã bị bẻ méo vì mục đích giữ loài người trong u mê và sợ hãi, và cũng giống như việc Tôn giáo bị chỉnh sửa vậy, tớ sẽ kể cho bạn ở chuyên mục khác vậy.

Cuối cùng thì bạn phải quay lại với chính cơ thể của mình mà thôi, rằng hãy lắng nghe từng cảm xúc và mong muốn của nó, ăn gì, làm gì và đi đâu. Bạn hãy học cách tin tưởng vũ trụ và linh hồn trên cao của mình, chấp nhận rằng những thức ăn mình muốn ăn là cái cần thiết cho cơ thể của mình dù cho tư duy của mình có phán xét “lợi” hay “hại” đi chăng nữa, và chấp nhận rằng mọi thức ăn mà người khác đem đến cho mình cũng là điều đã được sắp đặt sẵn cho và cần thiết cho sự phát triển của bản thân mình.

Quá trình từ người thành Phật cũng như quá trình từ sâu thành bướm vậy, bạn phải ăn và ăn tạp khi bạn vẫn còn đang là một con sâu xanh, bạn không thể ép con sâu uống mật được khi nó vẫn còn cần phải ăn những thứ thô và nặng. Cho đến giai đoạn ủ kén rồi, bạn không còn cảm thấy muốn

ăn bất kì thứ gì nữa mà chỉ cần uống nước cho qua ngày mà thôi. Rồi khi đã thành bướm, bạn chỉ cần hút mật hoa mà sống, chỉ ăn cơm với rau với củ mà không còn cần thiết phải tiêu thụ thịt đỏ thịt trắng nữa. Vậy nên mà bạn cần hiểu rằng, Phật là ăn chay, nhưng Ăn chay chưa chắc đã là Phật.

Rồi bạn cũng cần phải gỡ bỏ mọi thái độ phán xét hay những sợ hãi về vấn đề tình dục, vì rằng những quan niệm này được tạo ra để giữ bạn ở trong trạng thái sợ hãi, và khi sống trong sợ hãi thì quá trình từ sâu trở thành bướm của bạn sẽ bị cản trở. Tình dục là một yếu tố rất quan trọng và đầy những bí ẩn, nó là cầu nối kết nối với Đấng sáng tạo, là nguồn gốc tồn tại của vạn vật. Tình dục cũng giống như sát sinh vậy thôi, bạn có thể dùng nó theo cách “Thiện” hay theo cách “Ác”. Nếu bạn dùng tình dục theo cách “Thiện”, thì bạn dùng nó để trân trọng cơ thể của mình và giữ cho năng lượng quang thể của mình được cân bằng và khỏe mạnh (bạn dùng nó một mình hay hai mình thì cũng không quan trọng). Nếu bạn dùng tình dục theo cách “Ác”,

thì bạn sẽ dùng nó để xác định sự tồn tại của cơ thể bạn qua việc sở hữu và xâm hại người khác.

Bạn cần phải cho phép bản thân mình sát sinh, bởi vì đó là khả năng vốn có của bạn, vì bạn là một hình ảnh của Đấng sáng tạo quyền năng không hơn và không kém. Như thế, sinh và diệt là khả năng bản chất vốn có của bạn, cái cốt lõi đó là bạn sẽ dùng khả năng ấy để sống hài hòa với vạn vật hay là để tạo ra sự tồn tại tách biệt của bạn so với vạn vật. Một cái sẽ cho bạn cuộc sống an bình và hạnh phúc, còn một cái sẽ cho bạn khổ đau và chịu đựng.

Nếu bạn nhất quyết mình phải ăn chay và không cho phép mình sát sinh dù chỉ là một con kiến thì đó là bạn vẫn đang sống với nỗi sợ hãi của mình, với niềm tin rằng: “Tôi không sát sinh, tôi sống hài hòa với vạn vật. Như thế thì tôi đáng được tồn tại và được bảo vệ khỏi mọi khổ đau và nghiệp lực”. Và với niềm tin như vậy, luật hấp dẫn của vũ trụ sẽ đưa đến những sự việc và cảnh tượng xảy ra ở ngay trước mắt bạn để bạn có thể thấy được

niềm tin đó của mình, để rồi bạn học cách bỏ gậy những niềm tin đó qua việc chấp nhận và tha thứ cho bản thân mình và người khác. Đó là cảnh tượng sát sinh hay tai nạn dẫn đến cái chết của sinh vật nào đó mà diễn ra ở ngay trước mắt bạn (mà người khác thì lại không thấy), và đương nhiên là điều này sẽ làm bạn bị sốc và lo lắng. Rồi sau đó là bạn sẽ phán xét người khác hoặc là bạn muốn khuyên nhủ người ta nên dừng việc sát sinh lại. Bạn thấy đó, đó không phải là hành động cứu chúng sinh của bạn, đó là hành động cứu vớt và bảo vệ lấy niềm tin của Nhận thức cơ thể của bạn. Như vậy, hành động ngăn cản người khác sát sinh là hành động dựa trên sự sợ hãi của bạn, để bảo vệ ảo thể của bạn và cũng sẽ chỉ tạo thêm cho bạn khổ đau và chịu đựng mà thôi.

Bạn đã hành động như thế bởi vì bạn nghĩ rằng Phật cũng sẽ hành động như thế. Nhưng thực tế đâu phải vậy, Phật chỉ bước đi qua mọi sự đời một cách “vô cảm” mà thôi. Phật sẽ không làm gì đưng tay đưng chân hay nói năng bất kì điều gì hết cả mà

chỉ mỉm cười với trái tim của mình thôi. Đó trái tim yêu thương mà sẽ làm rạn vỡ mọi trái tim khác như một giọt nước rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng, rồi làm người đời thức tỉnh sau một cơn mê dài và bắt đầu cảm thấy nỗi đau và sự chịu đựng của mọi sinh linh khác. Đây cũng là cách mà chúng ta sẽ thay đổi thế giới này, không phải bằng sự phỏng đoán, chỉ trích, phán xét hay biểu tình bạo động mà là bằng tình yêu và sự tha thứ của trái tim mình cho tất cả chúng sinh. Và bạn cũng không cần công cụ gì ghê gớm cả đâu, chỉ cần bạn làm tĩnh lặng suy nghĩ của mình, hít thở và quan sát mọi thứ đang diễn ra ở ngay trước mắt mình như thể rằng sẽ có một con vật gì đó có thể chui lên từ mặt đất bất kì lúc nào: khi bạn trên đường đi, đang rửa chén, ở bàn làm việc, trên giường ngủ, ở giữa vườn, đương lúc tắm, ngồi toilet, xem tivi, chơi với thú cưng,...

14. ÁNH SÁNG VÀ BÓNG TỐI

_PV: *Giờ thì bạn kể cho tớ biết thế lực bóng tối đã kiểm soát Địa Cầu là ai chứ?*

_K: Haha. Là chính bạn chứ không ai khác, đó là một phần mở rộng của bạn hay cũng như là của tớ. Tớ sẽ không kể cho bạn những cái tên hay là những mốc thời gian này nọ, nhưng tớ sẽ kể cho bạn quy luật phát triển và tiến hóa của mọi sinh vật trong vũ trụ. Và cũng giống như những thứ mà tớ đã kể cho bạn từ đầu tới giờ, tớ sẽ không dạy bạn hay kể cho bạn thứ gì mới hết cả bởi vì tất cả những điều tớ nói ở đây đều là kiến thức cốt lõi của vũ trụ mà bạn đều biết hết ở sâu bên trong mình. Điều tớ đang làm đây chỉ là giúp bạn nhớ lại những cái mà bạn vốn biết đó thôi, vì thế mà những thông tin này sẽ dễ dàng ở lại trong tim bạn dù là bạn chỉ đọc qua chúng một lần không hơn.

Như bạn thấy rồi đó, sự tồn tại luôn có hai hướng phát triển chính: một là sống hài hòa với vạn vật (ánh sáng), hai là sống tách biệt với vạn vật (bóng tối). Tất cả sự tồn tại đều được tạo ra bởi

một Đấng sáng tạo bất tận duy nhất, và mỗi sinh linh đều là một hình ảnh của Đấng sáng tạo. Và sự tách biệt (bóng tối) thì không hề tồn tại ở tầng không gian linh hồn mà chỉ tồn tại ở những tầng không gian có sự tồn tại vật chất và thời gian mà thôi. Tất cả sự tồn tại đều là con của Đấng sáng tạo, ánh sáng hay bóng tối thì cũng đều nhận được tình yêu như nhau từ Đấng sáng tạo quyền năng.

Để lấy ví dụ cụ thể về 2 thái cực phát triển của sự sống trong vũ trụ, chúng ta sẽ liên tưởng tới những nền văn minh thuần khiết về ánh sáng – hay là sống hài hòa với vạn vật, và những nền văn minh thuần khiết về bóng tối – hay là sống tách biệt với vạn vật.

Những nền văn minh thuần khiết về ánh sáng là những loài sinh vật sống thuần về tâm linh và năng lượng. Khi đạt được bước phát triển sang loài vật thông minh có khả năng tư duy và nhận biết về thời gian, họ vẫn giữ được sự liên kết mình với thiên nhiên cây cỏ và tôn trọng mọi sự sống trong vũ trụ.

Họ cũng có những khoảng thời gian tranh giành lãnh địa và biểu hiện ra sự tham lam để bảo vệ sự tồn tại của cơ thể họ khỏi đói và rét, và đây cũng là hiện thân đầu tiên của sự tách biệt. Nhưng rồi họ trải qua giai đoạn này rất là nhanh bởi vì họ sống với con tim của mình là chính mà tư duy là phụ. Như thế, họ sống chan hòa và chia sẻ, giúp đỡ lẫn nhau trên con đường tồn tại và tiến hóa. Họ cũng có tôn giáo và văn hóa của riêng mình trong thời kì đầu phát triển khi mà nhận thức còn ở tầng thấp. Và qua hàng ngàn, hàng triệu năm sống trong hòa bình như vậy, nhận thức của họ phát triển dần và họ trở thành loài sinh vật khai sáng (hay là thành Phật, theo ngôn ngữ bản địa của Trái Đất), rồi sau đó họ hòa nhập vào cộng đồng vũ trụ - là cộng đồng bao gồm tất cả những nền văn minh đã đạt tới trình độ khai sáng và phát triển cao.

Điều dễ thấy ở những nền văn minh thuần ánh sáng này đó là họ sống vô cùng đơn giản, nếu nhìn từ bên ngoài thì nền văn minh của họ chỉ như ở thời đồ đá. Họ xây nhà với đất đá và cây cỏ, họ săn

bắn, hái lượm và nuôi trồng. Rồi khi họ phát triển tới tầng cao, nhận thức của họ thay đổi và họ có khả năng dùng suy nghĩ của mình để cải biến vật chất. Họ dùng năng lượng suy nghĩ của mình để làm biến đổi năng lượng của vật thể, biến những cục đá cứng thành đất sét để họ có thể nhào nặn chúng thành những vật dụng như bàn ghế hay công cụ lao động, và sau khi đã có được hình dáng như ý thì họ sẽ dùng suy nghĩ của mình để chuyển năng lượng của vật chất lại trạng thái ban đầu và thế là cục đá chuyển lại về trạng thái rắn chắc. Và vì họ đã phát triển ra khỏi Nhận thức cơ thể của mình, họ không còn phán xét hay chỉ trích bất kì điều gì, không còn sợ hãi, ghen tị hay cô đơn, đau khổ. Họ sống với một sự thật duy nhất, đó là tình yêu vĩnh cửu của Đấng sáng tạo và tất cả chỉ là một. Và tư duy của họ cũng được kết nối với nhau, điều mà giúp họ có thể giao tiếp với nhau ở bất kì lúc nào và ở bất kì nơi đâu mà không cần bất kì công cụ gì cả. Nếu như có một sự kiện nào đó xảy ra ở đâu đó, và bất kì ai muốn tham gia quan sát và lắng nghe thì

họ chỉ cần nhắm mắt mình lại và dùng suy nghĩ của mình để bắt lấy sóng đài ấy thì hình ảnh và âm thanh sẽ trực tiếp xuất hiện lên trong đầu họ như thể họ đang ngồi ở ngay sự kiện đó vậy.

Ở nền văn minh của họ thì cũng không còn tồn tại bất kì lời nói dối hay bí mật nào, vì lẽ mọi hành động và suy nghĩ của một người thì luôn được tất cả mọi người biết đến và chỉ khi được sự đồng thuận của tất cả mọi người thì một ai đó mới bắt đầu tiến hành hành động của mình. Họ không có xe cộ hay phương tiện máy móc để di chuyển mà phương tiện của họ chỉ là những vật dụng giống như tấm thảm vải mà có thể cất đi gọn gàng sau khi sử dụng. Họ dùng suy nghĩ của mình để nâng những miếng thảm ấy và rồi họ ngồi trên đó với vật dụng cần phải đưa gửi của mình. Họ có thể kết nối và giao tiếp với những nền văn minh bên ngoài hành tinh của họ, bằng cách họ điều chỉnh suy nghĩ của mình vào đúng những đường dây tần số vô hình gắn kết vạn vật lại với nhau. Họ cũng hiểu biết về thiên văn và qui luật tồn tại của vũ trụ. Họ dùng

suy nghĩ của mình để tạo ra hay cải biến những viên pha lê với hình dáng và tính chất đặc thù để có thể sử dụng những dạng năng lượng vũ trụ khác nhau để chiếu sáng, đốt nóng hay là dùng để chữa bệnh. Và những năng lượng vũ trụ mà họ dùng này thì đều là những loại năng lượng tự do và hoàn toàn không gây hại cho môi trường. Như thế, họ sống vô cùng đơn giản và chan hòa với tự nhiên mà không hề có bệnh tật hay khổ đau. Mặc dù họ không có khái niệm khoa học, công nghệ hay máy móc, hay nhà lầu xe hơi, nhưng họ có tất cả mọi loại tiện nghi và giải trí mà họ cần. Như thế, họ cứ tiếp tục phát triển và tiến hóa cho đến khi họ trở thành loài sinh vật năng lượng cao với hình hài là những quả bóng năng lượng có thể biến hình theo ý muốn của mình (phần lớn là những hình thể có cánh để đại diện cho ánh sáng và tình yêu), và họ làm những nhiệm vụ ở cấp cao hơn đó là gieo mầm và hỗ trợ những sự sống mới trong vũ trụ hoặc là trở thành những hành tinh để có thể cung cấp sự sống cho những sinh linh non trẻ được học tập và phát

triển.

...

Không như những nền văn minh thuần về ánh sáng, những nền văn minh thuần về bóng tối thì lại hoàn toàn khác biệt và phức tạp hơn hẳn nhiều lần. Chắc bạn cũng đoán ra rồi đấy, đó là nền văn minh đang hiện hữu trước mắt chúng ta đó.

Một nền văn minh đi theo con đường tách biệt (trở thành bóng tối) khi họ sử dụng tư duy logic của mình là chính và trái tim của mình là phụ. Tư duy logic là yếu tố chính của Nhận thức cơ thể của một sinh vật, nó được hình thành từ quá trình phát triển, tiến hóa và là sản phẩm được tạo ra từ thời gian. Như thế, khi họ dùng tư duy của mình để tìm hiểu bản chất của vũ trụ thì họ cũng đồng thời dùng nó để bảo vệ sự tồn tại cơ thể mình, điều mà tạo ra sự tách biệt của họ so với vạn vật và tạo ra bóng tối.

Và để tạo ra sự tách biệt cho mình, họ cần vật chất bên ngoài để đối chiếu và như thế mà tạo nên sự tồn tại của 2 khái niệm: sự sợ hãi (có/không)

và sự công nhận (hơn/kém). Như vậy, sự không sở hữu cũng tạo ra tính chất sở hữu cho họ (Hắn có mọi thứ và điều đó tạo nên họ, tôi không có gì cả và điều này tạo nên tôi), và sự không công nhận cũng tạo nên tính chất công nhận cho sự tồn tại của họ (Hắn được mọi người công nhận và điều đó tạo nên hắn, tôi bị mọi người thù ghét, xâm hại và điều này tạo nên tôi). Vậy nên, khi nói về sự tách biệt (bóng tối) thì mọi thứ trở nên phức tạp và khó nhằn hơn, như thế mà một sinh vật dễ dàng đánh mất sự kết nối với Nhận thức linh hồn của mình và ngã gục trước sự sợ hãi của Nhận thức cơ thể để bảo vệ sự tồn tại của cơ thể sống của mình.

Rồi nền văn minh của họ phát triển dần với sự ra đời của khoa học kỹ thuật cùng với chiến tranh không ngừng nghỉ và luôn phát triển về qui mô, tính chất. Từ những cuộc chiến với lí do đơn giản nhất là bảo vệ lãnh thổ và nguyên liệu sống cho tới những cuộc chiến với lí do vô cùng tinh vi và phức tạp - đó là những lí do được đưa ra để bảo vệ ảo thể từ Nhận thức cơ thể của họ (hay theo ngôn ngữ của

loài người thì đó là sự tự hào hay sĩ diện).

Những cuộc chiến không ngừng nghỉ ấy sẽ đưa đến 3 kết cục khác nhau. Một là họ sẽ thức tỉnh với trái tim tình yêu của mình, từng người từng người một. Rồi họ thay đổi, chấm dứt mọi chiến tranh và bắt đầu sống trong cân bằng với mọi sinh linh. Khi đó, họ sống hài hòa giữa trái tim và trí óc của mình (là sự cân bằng giữa ánh sáng và bóng tối), giúp tạo ra một kiểu tư duy cảm xúc cấp cao. Và như thế, họ thoát ra khỏi sự tách biệt bởi Nhận thức cơ thể của mình và sống với Nhận thức linh hồn đầy đủ của mình. Đây cũng chính là lúc họ bắt đầu được đón nhận và gia nhập vào cộng đồng ngân hà với những nền văn minh phát triển cao.

Còn đối với kết cục thứ 2, thì họ không thể tìm được lối thoát cho mình và đưa đến cái kết của sự tự hủy diệt mình. Từ giết chóc để bảo vệ lãnh thổ sinh tồn cho tới những nạn diệt chủng để bảo vệ ảo thể của mình, và như thế mà họ thường đi đến kết cục của sự hủy diệt toàn hành tinh nơi họ sống.

Như thế mà rất nhiều nền văn minh đã sụp đổ hoàn toàn và buộc những linh hồn phải đi đến những hành tinh khác có mức phát triển tương đương để tiếp tục học tập và phát triển. Cũng giống như Trái Đất lúc này vậy, rằng rất nhiều những linh hồn đang cư ngụ ở đây thì có nguồn gốc từ những hành tinh khác mà đã bị hủy diệt hoàn toàn, trong đó có sao Hỏa.

Đối với kết cục thứ 3, thì những cuộc chiến dài đằng đẳng giữa họ đi đến hồi kết và mọi chính quyền được sát nhập lại và trở thành một quốc gia duy nhất. Rồi họ phát triển tiếp và đẩy mạnh về khoa học, kĩ thuật cùng với sự phát triển về bảo mật và riêng tư. Họ không giao tiếp với nhau bằng suy nghĩ mà là bằng những công cụ và thiết bị. Và vì họ sống trong chế độ tách biệt, chế độ “Cái ác”, nên họ cần phải liên tục tiêu thụ những loại “thức ăn ác” để giữ sống cho sự tách biệt của họ. Những thức ăn đó là sự sợ hãi của người khác, vật khác thông qua những hành động điều khiển và xâm hại; hay đơn giản là sử dụng văn hóa, phim ảnh và trò chơi

mà dựa trên những hành động điều khiển hay xâm hại người khác dù cho đó chỉ là trên phương tiện giả lập.

Mặc dù thống nhất dưới một vương quyền, nhưng bên trong họ luôn có lục đục nội bộ và xã hội luôn tồn tại tệ nạn, như thế mà nhà tù luôn tồn tại. Vì lẽ khi sống trong chế độ tách biệt, Nhận thức cơ thể của họ luôn tìm kiếm đau khổ và chịu đựng từ người khác, hay đơn giản là từ chính bản thân họ để giữ cho sự tồn tại tách biệt của cơ thể họ. Rồi thì khoa học của họ phát triển tới đỉnh cao, họ có thể cải biến và thay đổi gen của mình, rồi như thế mà đưa đến sự chấm dứt lão hóa hoàn toàn cho cơ thể của họ. Khi đó, họ bắt đầu sống với cơ thể bất tử của mình và đánh mất hoàn toàn sự kết nối với Đấng sáng tạo. Rồi họ tự nhận mình là Chúa trời khi họ có thể tạo ra và cải biến mọi sự sống theo ý muốn của mình với khoa học và kỹ thuật đỉnh cao. Họ có thể tạo ra trí thông minh nhân tạo cao cấp và mọi loại rô bốt, máy móc mà có thể phục vụ cho nền văn minh của họ. Và họ phát triển cao về công

nghe rô bốt nano, công nghệ phi thuyền vũ trụ, công nghệ năng lượng tự do vĩnh cửu, công nghệ du hành thời gian và công nghệ trình chiếu lập thể trên không gian thực.

Cơ bản mà nói là họ có khả năng tạo ra được tất cả mọi thứ và họ có thể điều khiển được cả không gian và thời gian theo ý muốn của mình. Nhưng, một điều rất quan trọng ở đây đó là họ không thể tạo ra được sự sống có linh hồn được nữa mà họ chỉ có thể điều khiển, bóp méo những sự sống đã có sẵn hay là sáng tạo ra những con rô bốt thông minh nhưng lại hoàn toàn vô cảm mà thôi. Vì rằng bạn không thể cứ cho một con tinh trùng vào trứng và rồi để nó vào trong môi trường có điều kiện y chang trong bụng người mẹ thì nó sẽ phát triển thành phôi hay thành con được, mà bạn cần phải đặt nó vào trong một sinh vật có Nhận thức linh hồn thì quá trình thụ tinh và phát triển thành phôi mới diễn ra. Và sau khi trứng thụ tinh thành phôi và bắt đầu phân chia tế bào rồi thì bạn mới có thể lấy nó ra khỏi sinh vật sống và đặt nó ở trong môi

trường bào thai giả lập được . Và vì rằng họ đã cải biến gen của mình, trở thành bất tử và cắt đứt kết nối với Nhận thức linh hồn của mình, nên họ không thể tự mình sinh sản được nữa cũng như trở nên vô cảm trước mọi sự sống. Như thế, nền văn minh của họ dừng lại ở một số lượng nhất định và bắt đầu chết dần, chết mòn qua thời gian.

Nhìn từ bên ngoài, thì nền văn minh của họ rất là ngăn nắp và phát triển với qui hoạch, kiến trúc đỉnh cao. Họ giữ cho môi trường sạch đẹp và mọi động vật khỏe mạnh nhưng họ lại không có cảm xúc với chúng. Nếu cần cán ngang một cánh rừng hay lấp một vùng biển chỉ để làm một điều gì đó thì họ cứ thẳng tay mà làm vậy thôi, và nếu có thiếu hụt bất kì loại động vật nào đi nữa thì họ cũng chỉ việc nhân chúng ra thật nhiều và thả chúng vào môi trường để đảm bảo sự đa dạng sinh học, để bảo vệ môi trường mà họ sinh sống. Như thế, họ coi mình là loài thượng đẳng trong vũ trụ và xem thường những sự sống thấp hơn mình, thậm chí họ còn bắt những cư dân của những nền văn minh đang phát

triển khác để làm thức ăn như cái cách mà chúng ta đối xử với gia súc, gia cầm vậy.

Nếu như những nền văn minh thuần ánh sáng khi đạt tới sự phát triển cao không còn cần ăn thực phẩm nữa mà chỉ cần uống nước hay sống dựa vào năng lượng vũ trụ, thì những nền văn minh bóng tối này cũng không còn cần tiêu thụ thực phẩm vật chất nữa mà chuyển sang thức ăn dạng năng lượng, đó là năng lượng sợ hãi phát ra từ những loài sinh vật khác. Cơ bản mà nói thì họ đã trở thành quỷ dữ, theo cách hiểu của chúng ta.

Như thế, họ chu du trong vũ trụ với công nghệ đỉnh cao của mình để tìm kiếm những nền văn minh đang ở trong giai đoạn phát triển còn thấp, giai đoạn mà những linh hồn còn đang học tập với những cuộc chiến “Thiện” vs “Ác” và tạo ra rất nhiều năng lượng sợ hãi. Lúc này, họ là những nhân vật núp sau sân khấu mà thôi (ở chiều không gian 4D, Astral Plane hay là thế giới âm) và tiêu thụ những năng lượng sợ hãi được tạo ra từ những

cuộc chiến tranh, còn sân khấu chính (chiều không gian 3D, thực tại mà chúng ta hằng biết) là những nền văn minh trẻ vẫn còn đang ở trên đà phát triển và tiến hóa.

Không chỉ dừng lại ở việc ăn ké nguồn năng lượng sợ hãi từ những hành tinh đang phát triển này, mà họ còn muốn đóng đô ở đó luôn và công bố đó là lãnh thổ của mình. Thế rồi họ dựng lên mô hình để nhốt những nền văn minh này lại và giữ cư dân bản địa ở trong tầng nhận thức thấp bằng cách sử dụng khoa học và kỹ thuật của mình. Và thế là họ bắt đầu trò chơi Chúa trời mà chính họ là người chơi, còn bàn cờ là những nền văn minh đang phát triển này. Như thế, họ dùng công nghệ và khoa học của mình để dựng lên một tầng không gian 5D ảo ở cận thấp của tầng không gian 5D (là tầng linh hồn và không tồn tại sự tách biệt, là tầng không gian với những nền văn minh sống bằng Nhận thức linh hồn đầy đủ của mình), để đánh lừa những linh hồn ở những hành tinh này rằng là vẫn còn những bài học chưa hoàn thiện nên cần phải quay lại để tiếp tục

sống và học tập. Nghe thế, chắc hẳn bạn cũng hình dung đc đó là gì rồi đấy, đó chính là tầng luân hồi theo cách gọi thường ngày của chúng ta.

Như vậy, để giữ cho mình được tiếp tục tồn tại, họ phải liên tục tiêu thụ thức ăn năng lượng sợ hãi từ những cư dân bản địa của những hành tinh mà họ chiếm đóng. Và để tạo ra thức ăn cho mình, họ bí mật liên lạc với những người lãnh đạo của những quốc gia lớn trên những hành tinh này, rồi họ cung cấp cho những quốc gia này kiến thức và thiết bị để thúc đẩy sự phát triển của khoa học, kĩ thuật và quân sự. Sau đó, họ dùng công nghệ của mình để điều khiển trí óc của những người dân bản địa và lôi họ vào những cuộc chiến tàn khốc kéo dài. Bên cạnh thức ăn thu được từ những chiến trường, họ còn lấy thức ăn của mình từ những lễ tế máu được tiến hành bởi những hiệp hội bí mật – là tay sai của họ. Như vậy, đây là những ván cờ mà chỉ có một người chơi mà thôi, họ xưng mình là chúa trời và là người chơi cờ, còn những con vua con hậu chính là những tay sai đứng sau những hệ thống hệ thống

kinh tế, tài chính toàn cầu và hệ thống hiệp hội bí mật; và những con tượng con mã con xe chính là những tử phú, những chính trị gia. Và sự thỏa thuận giữa họ với những quốc gia lớn này còn bao gồm việc cho phép họ bắt cóc những cư dân bản địa vì mục đích thí nghiệm. Như tôi đã nói ở trên đó, rằng họ và Liên minh bóng tối của họ đang chết dần chết mòn vì họ không thể tự sinh sản được nữa, nên họ cần những cư dân bản địa này để giúp họ phục hồi lại nền văn minh của họ.

Và ở tầng không gian 4D này, họ cũng lập nên hệ thống năng lượng bao bọc lấy toàn bộ hành tinh mà họ chiếm đóng để ngăn cản mọi sự can thiệp hay giải cứu từ bên ngoài. Rồi họ dùng công nghệ du hành thời gian của mình để ngăn chặn sự khai sáng của bất kì linh hồn nào bằng việc ngăn chặn việc họ được sinh ra. Họ cũng dùng văn hóa và giải trí để reo rắc những nỗi sợ hãi về sự xâm lăng từ những nền văn minh khác. Vì như thế mà những nền văn minh ánh sáng cơ bản là không thể xuất đầu lộ diện và trực tiếp cứu giúp những nền văn

minh này được. Hơn nữa, họ cũng tạo ra nhiều cách khác nhau để kiểm soát bàn cờ của mình, như là tạo ra bệnh tật để kiểm soát dân số và để giữ cư dân bản địa sống trong sợ hãi, hay tạo ra thuốc phòng bệnh có chứa rô bốt nano để kiểm soát tần số năng lượng mà mọi cư dân phải được tiêm chủng ngay khi còn bé, hay là tạo ra những hợp chất kim loại nặng và bỏ chúng vào nước uống, thực phẩm hay không khí để làm giảm khả năng kết nối của những cư dân bản địa với Nhận thức linh hồn của mình,...

“Rồi ai sẽ cứu, rồi sao họ có thể tự giải thoát cho mình được?”. Chắc chắn là sẽ có người cứu rồi, và bây giờ mới là tới phần hay nhất của bộ phim dài tập này đây.

Sẽ luôn có những kế hoạch để giải cứu những nền văn minh mà bị giam cầm trong bóng tối như vậy, và những kế hoạch này thì luôn được an bài từ trước khi những nền văn minh này bị giam cầm, thậm chí là còn trước khi những hành tinh này

được hình thành nữa cơ, bởi lẽ rằng thời gian không tồn tại và tất cả mọi thứ đều tồn tại cùng một lúc. Và như thế, những Liên minh ánh sáng đã được hình thành với sự tham gia của những nền văn minh phát triển cao (sống ở Tầng không gian 5D và cao hơn) và với nhiệm vụ là giúp đỡ, hỗ trợ hay cứu giúp những nền văn minh còn đang phát triển.

Bên cạnh việc đánh đuổi bóng tối, Liên minh ánh sáng còn thường giúp đỡ Liên minh bóng tối thành lập lãnh thổ của mình, giúp thiết lập nên tầng không gian 5D ảo (tầng luân hồi) để tạo nên luật chơi (luật nhân quả) cho các linh hồn trẻ học tập và trải nghiệm. Rồi trước khi ra đi, Liên minh ánh sáng thường có giao kèo với Liên minh bóng tối rằng: “Xong rồi nhé, hãy giúp quản lí khu vực này, chúng tớ về “thiên đình” (5D) đây, rồi đến ngày những linh hồn ở đây trưởng thành, chúng tớ sẽ quay trở lại để giải cứu họ, rồi chúng tớ sẽ chiến đấu với chúng bạn tới phút cuối cùng nếu chúng bạn không chịu từ bỏ khu vực này, để cho những

linh hồn nơi đây phát triển sang một tầng bậc mới cao hơn”. Rồi khi đã nói hết những gì cần nói, Liên minh ánh sáng đi về nhà và để Liên minh bóng tối ở lại chơi trò chơi của mình.

Và sau đó, những linh hồn ở những nơi khác đến và thấy được những hành tinh đang bị giam cầm này và bắt đầu nháy căng lên: “Ôi mẹ ơi, màn chơi này khó nè, nhà tù bất xuất bất nhập, ta là ta sẽ phá đảo này cho mà xem, rồi ta sẽ được công nhận trong học bạ rằng: Đã phá đảo bóng tối cấp cao nhất. Hehe”. Thế rồi hấn xông vào, rồi đọc hết mọi điều khoản, rồi đánh dấu tích đồng ý với Liên minh bóng tối và lập tức hí ha hí hửng vào đầu thai làm cư dân ở đó. Hấn đã lên kế hoạch nhiều lắm mà ức chế cái là đẻ ra xong hấn quên hết mẹ nó luôn, chẳng còn nhớ bất kì điều gì nữa. Rồi hấn mần mò mà sống, sống trong ghen tị, cô đơn và ức chế trước tất cả mọi thứ trong cuộc sống. Thế rồi trong một ngày đẹp trời, hấn đã tự kết liễu đời mình bằng một sợi dây thừng và một chiếc ghế nhỏ. Khi hấn thoát ra khỏi cơ thể nặng nề đó rồi, mọi sự sợ hãi biến

mất, hắn bắt đầu nhận ra và nhớ lại tất cả mọi thứ, hắn nhớ lại vì sao mà mình đầu thai làm cư dân ở đó. Như thế, hắn ôm chân quỳ lạy hộ thể của hắn và cầu xin được quay lại cho tới khi nào được mới thôi. Rồi thì hắn cũng được quay lại, nhưng lần này thì đỡ hơn chút vì quen được một tí rồi nên hắn không còn tự vẫn nữa. Và cho đến hết cái kiếp thứ 2 này thì hắn vẫn chưa làm được cái điều mà hắn đã đặt ra, vậy nên mà hắn cứ quay lại riết như thế. Hết lần này đến lần khác, trung bình thì cứ khoảng vài trăm kiếp sống thì hắn phá được một cái đảo bóng tối như vậy.

Thông thường, trong công cuộc giải cứu những nền văn minh bị giam cầm trong bóng tối này thì luôn có một vài linh hồn trong Liên minh ánh sáng tiên phong đi trước để làm người truyền đạt kiến thức, giúp thúc đẩy sự phát triển của những linh hồn bản địa. Rồi những linh hồn tiên phong này chọn những vị trí cách xa nhau trên một hành tinh để đầu thai và lớn lên với nhận thức đầy đủ của mình. Họ bước đi như những cư dân bản địa bình

thường (họ giả bộ đó, vì họ có thể bay y như superman vậy, haha) và họ bắt đầu truyền dạy những tri thức và qui luật vũ trụ, cái mà rồi sẽ được lưu truyền lại thành tôn giáo và văn hóa. Và trước khi họ ra đi, họ sẽ để lại lời nhắn rằng một ngày nào đó họ sẽ quay trở lại cùng với “đội quân thiên đình” của mình để giải cứu toàn bộ cư dân bản địa khỏi bàn tay của thế lực bóng tối. Nhưng rồi sau khi họ ra đi, tôn giáo và văn hóa cũng đều bị chỉnh sửa lại bởi Liên minh bóng tối, ngay cả cái chết của những chiến sĩ ánh sáng này cũng bị làm giả bằng công nghệ trình chiếu lập thể trên không gian thực và càng làm thúc đẩy thêm sự sợ hãi, sự tách biệt trong cư dân bản địa.

Rồi ngày giải cứu những hành tinh bị giam cầm này cũng đến, khi mà những cư dân bản địa đã học đủ những bài học trần gian, những bài học về ánh sáng và bóng tối. Và ở sự khởi đầu của cuộc giải cứu này, một số lượng nhỏ thành viên của Liên minh ánh sáng bắt đầu đầu thai vào trước, đó là những người xung phong cầm những ngọn đuốc

đầu tiên đứng giữa biển trời đen kịt và không lối thoát. Họ là đợt xung phong số 1 để mở đường cho những đợt sau, và là đợt gặp nhiều khó khăn nhất, vì thế mà rất nhiều trong số họ đã tìm đến cái kết là sự tự vẫn. Rồi thì đợt thứ 2 bắt đầu ra trận, với số lượng đông hơn và bám trụ vững hơn để tiếp tục cầm và thắp thêm những ngọn đuốc mới từ đợt đổ bộ số 1. Và sau đó không lâu sẽ là đợt đổ bộ số 3 với số lượng chiến binh ánh sáng đông hơn cả. Như thế, 3 đợt đổ bộ này sẽ chiếm khoảng 1% dân số của hành tinh đang bị giam cầm và những linh hồn này cũng chỉ sống như những người bình thường mà thôi, nhưng cơ thể của họ đóng vai trò như là một cầu nối để đưa năng lượng ánh sáng từ Mặt trời trung tâm (từ Đấng sáng tạo) và từ những phi thuyền mẹ của Liên minh ánh sáng đậu trong khí quyển (ở tầng 5D mà ngoài vùng nhìn của cư dân bản địa) vào trong lõi của hành tinh và nâng dần tần số năng lượng của hành tinh bị chiếm đóng này lên một mức tồn tại mới.

Rồi ngày lật đổ vương quyền cũng đến, Liên

minh ánh sáng với hạm đội không gian hùng hậu của mình bắt đầu hạ tần số tồn tại của mình từ tầng 5D xuống tầng 4D để giáp lá cà với Liên minh bóng tối. Cuộc chiến với qui mô vũ trụ bùng nổ trong chiều không gian 4D mà nằm ngoài tầm mắt của những cư dân bản địa ở chiều không gian 3D. Như thế, một bên vẫn sống qua những ngày bình thường lặp đi lặp lại, còn 1 bên thì lại đang diễn ra một cuộc chiến hết sức căng go và gay cấn. Rồi cuộc chiến cũng đi đến hồi kết, Liên minh bóng tối bắt đầu tan rã, kẻ thì tháo chạy, kẻ thì bị bắt về qui phục trước Đấng sáng tạo. Rồi tầng luân hồi bị tháo dỡ và mọi hệ thống thiết bị kiểm soát tần số được dựng nên ở tầng không gian 4D cũng đều bị hủy bỏ. Sau đó thì Liên minh ánh sáng tạo sự cách li cho hành tinh vừa mới được giải phóng, để phòng tránh mọi sự can thiệp xa hơn từ Liên minh bóng tối. Rồi khi mọi vấn đề ở tầng 4D đã được giải quyết ổn thỏa, Liên minh ánh sáng bắt đầu chuyển sang tầng 3D và tóm gọn những con vua và con hậu của bàn cờ. Rồi thì như rắn mất đầu, những con

tượng, con mã, con xe bắt đầu mất phương hướng và cố gắng gây càng nhiều sự sợ hãi càng tốt, bằng việc xây dựng nên những tin tức giả tạo để gây sợ hãi qui mô lớn và cố ý thúc đẩy tạo ra những cuộc chiến tranh mới. Nhưng tới lúc này thì những kế hoạch như vậy không còn tác dụng nữa, bởi vì ánh sáng trên hành tinh đã đủ lớn để quét sạch mọi bóng tối rồi, không còn ai muốn cầm vũ khí mà xông ra chiến trường thêm nữa. Và tới đây, đội quân ánh sáng đã đổ bộ 3 đợt trước đó sẽ bắt đầu công việc thật sự của mình, không còn phải ở ẩn nữa mà đã tới lúc phải đứng dậy và truyền ngọn lửa tím cho tất cả mọi người còn lại trên hành tinh này. Như thế, cho tới khi tất cả những ngọn lửa trong những con tim được thắp sáng thì cũng là lúc một hành tinh mới đã được hình thành, một hành tinh chỉ có tình yêu và hòa bình.

Đó là câu chuyện và cũng là qui luật phát triển về sự sống trong vũ trụ vũ trụ, đồng thời đó cũng là

câu chuyện về Trái Đất. Nhưng câu chuyện về Trái Đất thì thú vị và có nhiều uẩn khúc hơn rất nhiều lần, và có lẽ tớ sẽ để câu chuyện này lại cho những người bảo hộ loài người, để họ kể lại với chính lời kể của mình trong ngày đoàn tụ của chúng ta với những người thân bên ngoài Trái Đất của mình. Mà họ sẽ nói tiếng Anh đó, lo mà đi học đi nha, không thì đọc phụ đề cũng được, haha.

Khi bạn đọc những tới những dòng này (4/2017), tớ muốn bạn biết rằng cuộc chiến giữa ánh sáng và bóng tối trên hành tinh xinh đẹp này đã hoàn toàn chấm dứt. Liên minh bóng tối đã bị đẩy lùi khỏi địa phận của hệ mặt trời và Trái Đất đã được cách li hoàn toàn khỏi mọi sự can thiệp từ bên ngoài. Và bây giờ chính là lúc mà đội quân ánh sáng trên mặt đất bắt đầu công việc thực sự của mình: Truyền những ngọn lửa trái tim cho tất cả những người còn lại trên mặt đất. Nếu bạn đang đọc những dòng này, thì bạn là 1 phần của Liên minh ánh sáng và là những người tiếp theo sẽ cầm lấy ngọn đuốc yêu thương này. Vậy nên, hãy bước

ra khỏi sự sợ hãi của Nhận thức cơ thể của bạn và đứng lên với sự thật của mình, không ai có thể làm hại bạn được nữa vì bạn đang ở dưới sự bảo hộ của toàn hạm đội phi thuyền không gian đang ở ngay trong bầu khí quyển lúc này. Đó là hạm đội Liên minh ánh sáng với sự dẫn dắt của Jesus và tất cả những vị Phật, vị Thánh mà đã từng bước chân trên hành tinh xinh đẹp này. Rồi khi tất cả những ngọn đuốc trên mặt đất được thắp sáng thì một Trái Đất mới cũng sẽ hiện hình với sự chào đón của tất cả những những cư dân tầng không gian 5D, những người mà đã đợi chờ chúng ta trong suốt hàng ngàn năm qua.

Như vậy, bạn hãy ngừng việc cho phép những tin tức truyền thông làm mình sợ hãi và lung lay, vì đó chỉ là những cố gắng cứu cùng của Liên minh bóng tối với mong muốn đập đổ nôi canh mà thôi. Cuộc chiến đã chấm dứt và không ai có thể làm thay đổi được tuyến không gian thời gian mà chúng ta đang đi trên được nữa. Thực tại 3D của chúng ta đang sát nhập vào thực tại 4D và sau cùng là

chuyển lên thực tại 5D, quá trình này diễn ra nhanh hay chậm thì tùy thuộc vào việc bạn sẵn sàng bỏ ra bao nhiêu sức lực để thắp sáng những ngọn đuốc khác. Vì rằng Trái Đất của chúng ta đang di chuyển sang một tần số tồn tại mới, hay là chúng ta đang bước vào một vũ trụ mới, nên mặt trời và vị trí của những ngôi sao mà chúng ta vẫn từng biết sẽ thay đổi và không còn giống như trước kia nữa.

Giờ cũng đã tới lúc gác qua một bên những cái tên; tên của bạn, tên của họ, họ đến từ đâu, bạn đến từ đâu, tất cả không còn quan trọng nữa. Tất cả những cái tên này đều là sản phẩm của Nhận thức cơ thể của chúng ta mà thôi, nó có thể giúp bạn hiểu những gì đang diễn ra nhưng đồng thời cũng tạo ra sự tách biệt của bạn, vì thế mà khi bám vào nó, bạn sẽ luôn phán xét và chỉ trích những người khác, vật khác. Bây giờ chỉ có một điều quan trọng mà thôi, đó là bạn hãy nhớ lại nhiệm vụ của mình trước khi bạn bắt đầu kiếp sống này: Đó là nhớ lại và trở lại là bản chất thật sự của mình, là ngọn lửa tình yêu màu tím ở bên trong trái tim của mình gửi

đến tất cả mọi chúng sinh, để rồi cùng nhau đưa Trái Đất 5D hiện hình và trở thành ngôi nhà mới của chúng ta.

Và cũng đã đến lúc bạn phải dừng mọi công cuộc đi tìm kiếm sự thật của mình lại rồi đó. Cũng giống như việc bạn vẫn hoài tranh cãi ai là người đã tìm ra Châu Mỹ và vào năm bao nhiêu, đó là sự thật nhưng chỉ là sự thật trong trò chơi tách biệt mà thôi, mà sự tách biệt thì không có thật nên những sự thật mà bạn đang tìm kiếm thì không phải là sự thật cao nhất. Vậy nên mà bạn không cần phải đi tìm kiếm bất kì sự thật nào nữa, những sự thật này không giúp gì hơn ngoài việc làm tăng thêm sự tách biệt của bạn mà thôi. Từ bây giờ, hãy nhận ra và giữ lấy bên trong mình một sự thật cao nhất và cuối cùng, đó là An Bình, Yêu Thương, Chấp Nhận và Tha Thứ.

“And now, it’s time to shine our fabulous light!”

15. GỖ BỎ HỆ NIỀM TIN

_PV: *Bằng cách nào mà tớ có thể thấy được niềm tin của mình và gỡ bỏ chúng?*

_K: Bạn không cần phải cố gắng tìm chúng ở trong mình đâu, vì lẽ rằng vũ trụ và linh hồn của bạn sẽ chỉ cho bạn thấy những niềm tin của bạn bằng những sự kiện, sự việc được đưa đến xảy ra cho bạn trong cuộc sống hằng ngày.

Niềm tin của bạn là một hệ thống phản xạ có điều kiện, là hệ thống dựa trên sự sợ hãi và có mục đích là để bảo vệ sự tồn tại của cơ thể vật chất của bạn, cũng như để bảo vệ ảo thể mà được tạo ra từ Nhận thức cơ thể của bạn. Như thế, mọi cảm xúc mà có nguồn gốc từ sự sợ hãi như tức giận, đau khổ, ghen tị, cô đơn, hụt hẫng, tự hào, phán xét, chế giễu, chỉ trích, khinh bỉ, ghê tởm, tự ti,... thì đều được hình thành dựa trên hệ niềm tin của bạn – cái mà được hình thành dần qua môi trường văn hóa và xã hội ở nơi bạn sinh ra và lớn lên.

Bởi vì rằng tất cả linh hồn của chúng ta đã cùng thống nhất lựa chọn Tuyến thời gian không gian

tăng tốc, nghĩa là chúng ta đang đi trên một con tàu cao tốc để trở lại là chính Nhận thức linh hồn của mình, và vượt ra khỏi Nhận thức cơ thể của chúng ta. Ví như con đường tu tập từ mức độ nhận thức thấp với sự sợ hãi và tách biệt lên tới trạng thái Nhận thức linh hồn đầy đủ (hay thành Phật) thì thường mất khoảng vài chục năm, 30 hay 40 hay 60 năm; thì bây giờ chúng ta đang đi trên Tuyến thời gian không gian mà có thể cho phép chúng ta cán tới cái đích đó chỉ với vài năm, hay hơn chục năm mà thôi. Điều này đồng nghĩa với việc thay vì 2-3 ngày mới có một sự kiện làm xuất hiện sự sợ hãi ở trong bạn (cô đơn, ghen tị, tức giận,...) thì bây giờ bạn có thể thấy sự sợ hãi ở trong mình hàng chục lần cho tới trăm lần mà chỉ ở trong một ngày mà thôi.

Đó là lí do mà bạn cảm thấy rằng như thể rằng thế giới đang chuẩn bị bước vào giai đoạn diệt vong. Tất cả mọi thứ nhìn thấy, bạn đọc được hay nghe được đều làm bạn nổi lên sự sợ hãi, tức giận hay chỉ trích. Từ những người ở gần cho tới những

người ở xa, từ cuộc sống thực cho tới xã hội ảo, từ những tin tức truyền miệng cho tới mọi tin tức trên báo đài, mạng xã hội, tất cả và tất cả đang góp sức làm bạn rơi vào trạng thái hoang mang và lo lắng. Như thế, sự vận động của vũ trụ ở trong hiện tại lúc này là có mục đích để đưa tất cả mọi sự hãi trong tất cả mọi người nổi lên trên bề mặt, để chúng ta có thể thấy được niềm tin của mình và tháo dỡ chúng đi. Chúng ta sẽ nhận ra được những niềm tin của mình và tháo dỡ chúng đi bằng cách chấp nhận và làm tĩnh lặng Nhận thức cơ thể của mình, để chúng ta có thể kết nối lại với Nhận thức linh hồn của mình. Rồi khi đã kết nối được với Nhận thức linh hồn của mình rồi, bạn sẽ dần hiểu ra và nhận sự sự hoàn hảo của sự tồn tại, đó là một hệ thống khổng lồ tuyệt đẹp và kì diệu, rằng tất cả vạn vật hữu tồn đều được sắp đặt và an bài mặc dù chúng vô cùng vĩ đại, phức tạp và “ngẫu nhiên”. Và đây cũng là lúc bạn bắt đầu cảm thấy năng lượng tình yêu mà kết nối lấy vạn vật bắt đầu chảy qua cơ thể của mình, cái mà lúc đầu chỉ đến với bạn bằng những đợt

ngắn ngủi và chóng vánh, nhưng rồi nó sẽ trở nên thường xuyên, thường trực và rồi trở thành trạng thái tồn tại mới của bạn.

Trạng thái tồn tại mới này chính là Trái Đất mới mà tớ vẫn đề cập từ đầu tới giờ đó, là tần số 100Mhz không tồn tại bất kì sự sợ hãi hay sự tách biệt nào. Và không phải rằng khi bạn chuyển sang đài 100Mhz này rồi thì mọi chết chóc và ô nhiễm sẽ lập tức biến mất ra khỏi tầm mắt của bạn đâu, mà đó là khi bạn bắt đầu sống với nhận thức đầy đủ và với con tim thức tỉnh của mình. Rồi với trạng thái nhận thức đầy đủ này, bạn bắt đầu ý thức được sự kết nối của mình với tất cả mọi chúng sinh khác, cái mà sẽ giúp bạn dừng lại mọi hành động tiêu xài vô tội vạ cũng như là sẽ giúp bạn bắt đầu nhìn thấy những cộng thun hay những bị rác trên mặt đất mà vốn từng “vô hình” đối với bạn, rồi bạn sẽ cúi xuống và nhặt chúng lên vì rằng bạn cảm thấy gì đó nhoi nhói ở trong tim và bạn không thể để chúng y như vậy được. Rồi khi tất cả mọi người cùng bắt lên tần số 100Mhz của chiều không gian 5D này rồi,

chúng ta sẽ bắt đầu chấm dứt mọi sự sợ hãi cũng như mọi sự tách biệt trên hành tinh này; và chúng ta sẽ bắt đầu chung tay làm sạch lại hành tinh xinh đẹp của mình cùng với sự giúp đỡ của những gia đình đến từ những vì sao xa xôi bên ngoài hệ mặt trời của chúng ta. Và để giúp những người khác chuyển từ thực tại 90Mhz lên thực tại 100Mhz này, bạn phải ngừng mọi sự sợ hãi bạn giành cho họ, hãy thôi tức giận, ghen tị, chỉ trích hay phán xét bất kì ai, mà việc bạn cần làm là yêu thương và tha thứ cho họ, hãy nhặt những sợi thun hay những miếng rác giùm cho họ bởi vì họ vẫn còn sẽ bận rộn với những suy nghĩ bên trong đầu của mình một thời gian nữa cho tới khi họ đủ sẵn sàng để bước vào thực tại 100Mhz cùng bạn.

Và cũng như thế mà những đồ vật hay con người xung quanh bạn cứ liên tục biến mất ra khỏi cuộc sống của bạn, không phải là vì bạn bất cần, cầu thả hay là vì người ta ra đi để đi tìm những công việc, nơi ở hay con người khác mới và tốt hơn bạn, mà là họ ra đi để cho bạn thấy được niềm tin ở bên

trong bạn mà bạn vẫn hoài giữ bấy lâu mà không hề hay biết: “Nếu có người đó, vật đó thì cuộc sống của tôi mới được vẹn tròn và niềm vui của tôi mới được đủ đầy. Rồi khi đó thì tôi mới tìm được ý nghĩa tồn tại của mình và cảm thấy được xứng đáng tồn tại”. Và vì chính những niềm tin này mà một khi những đồ vật hay ai đó bước ra đi khỏi cuộc sống của bạn thì đều để lại cho bạn sự sợ hãi không nguôi ở trong mình, đó là sự tức giận, ghen tị, huyệt hăng, phán xét, đổ lỗi,... Như thế, thay vì thể hiện tình yêu và lòng biết ơn cho họ vì đã giúp bạn thấy được sự thiếu thốn tình cảm ở bên trong bạn mà bạn phải tự lấp đầy cho mình thì bạn lại oán trách và phán xét người khác, và rồi bạn đắm chìm trong đồng suy nghĩ luẩn quẩn “Đúng sai” hay “Giá như...” của mình và luôn cố gắng suy nghĩ kiếm tìm cho được lí do vì sao mà họ lại ra đi như thế.

Nếu cứ tiếp tục suy nghĩ như thế thì bạn sẽ chỉ càng chìm sâu và sâu hơn vào những nỗi sợ hãi và tách biệt của mình mà thôi, rồi đến một lúc mà bạn có thể sẽ tìm đến con đường tự kết liễu chính bản

thân mình. Như vậy, ở đây chỉ có một điều duy nhất mà bạn cần phải nhận ra, rằng vũ trụ đang cố gắng dạy cho bạn một bài học cao nhất và cũng là bài học cuối cùng, đó là:

Bạn là một hình ảnh của Đấng sáng tạo, không hơn và không kém. Sự tồn tại của bạn đã là minh chứng rằng bạn hoàn toàn xứng đáng được tồn tại và bạn đã được yêu thương trọn đầy bởi Đấng sáng tạo, không có bất kì điều gì ở bên ngoài bạn có thể làm mất đi sự xứng đáng tồn tại đó của bạn, cũng như tình yêu vĩnh cửu thì luôn ở ngay bên trong bạn. Điều duy nhất mà bạn cần làm đó là tập cách kết nối lại với tình yêu ở bên trong mình mà thôi. Và ở ngay bài học làm người cuối cùng này, tất cả những công việc bạn cần phải làm thì đều là những công việc ở bên trong cơ thể của bạn, và mọi công việc ở ngoài bạn chỉ là yếu tố phụ trợ mà thôi. Kiếp sống này là kiếp sống để bạn nhớ lại tất cả những gì mà mình đã học được và trải nghiệm được. Và rằng những tri thức ở bên ngoài bạn thì không còn gì là thực sự mới mẻ đối với bạn nữa,

bởi lẽ chúng chỉ là những biến thể và là sự phức tạp hóa mọi thứ của Nhận thức cơ thể của con người mà thôi.

Những thứ bạn xem, bạn đọc và bạn tìm kiếm ở bên ngoài mình thì đều là sự thật, nhưng đó chỉ là sự thật của trò chơi tách biệt mà thôi. Mà sự thật của trò chơi tách biệt thì hoặc là sẽ làm tăng cường sự tách biệt của bạn, hoặc là công cụ để bạn tìm được sự thật cao nhất (Tình yêu) ở bên trong mình. Cũng giống như những điều tớ đang viết ra ở đây, chúng là thông tin được lấy ra từ Sự thật cao nhất ở bên trong tớ, đó là tình yêu thương, là sự sáng tạo, là sự chấp nhận và là sự tha thứ. Và Tình yêu vô điều kiện này được gắn kết vào từng ngôn từ và lời kể của tớ để tạo ra sự thật trong thực tại tách biệt này. Như thế, quyển sách này là sự thật trong trò chơi tách biệt, nhưng nó không phải là Sự thật cuối cùng mà chỉ là công cụ để bạn có thể tự tìm cho mình Sự thật cao nhất ở bên trong bạn mà thôi. Điều này cũng giống như mọi tôn giáo hay giáo lý vậy, chúng được viết ra từ Sự thật cao nhất và trở

thành sự thật trong thực tại tách biệt, để giúp người đọc tự mình tìm được Sự thật cao nhất ở bên trong mình. Vì thế mà khi bạn đem những điều tó đã kể ở đây để đi so sánh với những Tôn giáo khác thì bạn đã không còn dùng những sự thật trong thực tại tách biệt này để tìm đến Sự thật cao nhất nữa mà là bạn đã dùng chúng để tạo ra sự tồn tại tách biệt của cơ thể bạn. Vì thế mà khi bạn đọc quyển sách này, bạn hãy tạm thời quên hết tất cả những gì mình đã từng biết đi nhé, để bạn không đem so sánh những cái mình đã biết với điều được kể ở đây. Bởi nếu không thì bạn sẽ dùng sai mục đích của những kiến thức này cũng như những kiến thức mà bạn đã đọc được. Và ở những lúc khác, khi bạn đọc những kiến thức tâm linh tương tự như thế này thì bạn cũng hãy quên hết mọi thứ mà tó đã kể với bạn ở đây đi nhé.

Chúng ta hay bảo rằng mình có trí nhớ kém và hay quên mọi thứ, nhưng thực tế đó là chúng ta lại nhớ hết tất cả mọi thứ và luôn đem chúng ra so sánh với nhau. Bạn biết tại sao rồi chứ, đơn giản đó

là vì xuyên suốt gần 20 năm giáo dục mà bạn đã trải qua thì bạn không hề được dạy gì khác ngoài khả năng tư duy, ghi nhớ và so sánh. Như thế, đây chỉ là 1 phần nhỏ của kết hoạch giữ loài người trong sự tách biệt của Liên minh bóng tối mà thôi. Nhưng nếu bạn nhìn thế lực bóng tối với con mắt của Đấng sáng tạo, của Nhận thức linh hồn của mình, thì bạn sẽ thực sự nể phục chúng với tài năng và công nghệ đỉnh cao của mình. Vậy nên, bạn hãy đọc quyển sách này để rồi hiểu, rồi cười, rồi khóc, rồi sau cùng là hãy để những dòng chữ này trôi đi ra khỏi trí nhớ của mình và giữ cho mình trạng thái tĩnh tại và yên lặng khỏi mọi suy nghĩ.

...

Khi sự sợ hãi bên trong bạn xuất hiện, tất cả những gì bạn cần làm là ý thức lại chính mình vào trong hiện tại, tập trung vào lại nhịp thở của mình, nhịp đập con tim của mình và chú ý quan sát mọi thứ đang diễn ra ở ngay trước mắt mình. Hãy ngưng tham gia vào những dòng suy nghĩ phán xét

hay chỉ trích mà cứ để chúng trôi dạt và biến mất đi. Cứ như thế, từng bước từng bước một, bạn sẽ chấp nhận và tha thứ cho tất cả chúng sinh, rồi suy nghĩ của bạn cũng sẽ dần trở nên tĩnh lặng và để lại cho bạn sự an bình tự tại.

Từng cái từng cái một, vũ trụ sẽ mang đến những sự việc để giúp bạn thấy được hết tất cả những niềm tin bạn giữ ở bên trong mình, rồi công việc duy nhất bạn phải làm đó là thôi chống chọi lại với thực tại và chấp nhận những sự việc đó hoàn toàn ở bên trong mình với sự vắng mặt của suy nghĩ (phán xét, chỉ trích, “Giá như...”). Giống như tôi đã kể cho bạn ở phần trước rồi đó, rằng đây là công việc chấp nhận ở ngay bên trong bạn và chỉ mình bạn thực hiện mà thôi, còn nếu bạn dùng sự chấp nhận những sự việc này của mình để kiếm tìm sự công nhận của người khác thì bạn chỉ càng biến sự sợ hãi từ những sự việc này trở thành yếu tố xác định sự tồn tại tách biệt của cơ thể bạn mà thôi – cái mà càng làm tăng thêm sự chịu đựng và cô đơn.

Nếu bạn khó chịu với việc bạn giúp người ta nhưng người ta không giúp lại bạn, thì đó là niềm tin của bạn: “Một thế giới tốt đẹp là khi tôi giúp người ta thì người ta cũng sẽ giúp lại tôi. Như thế, ở trong thế giới tốt đẹp này, tôi mới xứng đáng được tồn tại.”

Nếu bạn ghen tị với người khác và tự ti về bản thân mình, hay khổ đau vì “thất bại” trên trường đời, thì đó là niềm tin của bạn: “Thành công là có nhiều tiền, biết nhiều chữ, đi nhiều nơi, làm nghề này và có gia đình đông đủ. Và chỉ khi có được thành công như thế thì tôi mới xứng đáng được tồn tại”.

Nếu bạn đau khổ vì người tình “bỏ rơi” hay “lừa dối” bạn, thì đó là niềm tin của bạn: “Người yêu thì phải chung thủy, tình yêu thật sự là tình yêu 1-1 và sống tới đầu bạc răng long. Chỉ như thế tôi mới được yêu thương vẹn tròn và khi này tôi mới xứng đáng được tồn tại”.

Nếu bạn bực bội khi gặp nhiều “trắc trở” ở một nơi nào đó mà bạn đã cố gắng để đến được, thì đó là niềm tin của bạn: “Nơi đó, quốc gia đó thì tốt hơn tất cả. Và khi ở đó rồi thì tôi mới được là tôi, rồi tôi mới được yêu thương trọn đầy và tìm được ý nghĩa tồn tại của tôi”.

Nếu bạn buồn bực khi bị bạn bè “bỏ rơi” hay “nói ít nói nhiều” ở sau lưng mình, thì đó là niềm tin của bạn: “Bạn bè thì phải luôn nhớ tới nhau, nhớ ngày sinh và kỉ niệm của nhau, quan tâm tới những sự việc hằng ngày mà xảy ra cho nhau. Như thế thì mới là bạn bè và lúc này thì tôi mới được là tôi, tôi mới xứng đáng được tồn tại.”

Nếu bạn tức giận trước những người cầm quyền hay lãnh đạo, trước bất kì những chính sách hay chế độ nào (y tế, lương bổng, xã hội, văn hóa,...), thì đó là niềm tin của bạn:

“Là những người do dân bầu ra thì phải lo cho dân. Người lãnh đạo thực sự là những người lo cho tất cả đồng bào dân tộc khỏi mọi ốm đau và bệnh

tật. Mọi chính sách phải được công bằng và bình đẳng. Như thế đó mới là quốc gia của tôi và lúc đó thì tôi mới được yêu thương vẹn đầy và xứng đáng được tồn tại”.

Nếu bạn khó chịu với việc thường xuyên bị người khác nhắc nhở về vấn đề công việc hay tình yêu của mình, thì đó là niềm tin của bạn: “25 tuổi là làm được nhiều đây nhiều đây thứ, 30 tuổi là nghề nghiệp đã ổn định và có gia đình sum vầy hạnh phúc. Như thế tôi mới được yêu thương và xứng đáng được tồn tại”.

Nếu bạn cảm thấy khó ở khi người khác đụng chạm tới gu thời trang hay số đo cơ thể của mình, thì đó là niềm tin của bạn: “Chỉ có hình dáng bên ngoài như thế, số đo như thế, bạn thời trang như thế thì tôi mới được công nhận và được xứng đáng tồn tại”.

Nếu bạn buồn lòng khi người khác không làm điều gì đó cho bạn, thì đó là niềm tin của bạn: “Cha mẹ và con cái thì phải như thế này thế kia (nhớ

nhưng, gọi điện, cho tiền,...), người yêu thì phải như thế này thế kia (tặng quà, đưa đón,...), bạn tri kỉ thì phải hiểu tôi như này như kia,... chỉ như thế thì tôi mới được yêu thương đủ đầy và xứng đáng được tồn tại.”

...

Như vậy, khi mọi niềm tin đã được gỡ bỏ và mọi sợ hãi đã được bẻ nhỡ tận gốc thì bạn sẽ trở lại là Nhận thức linh hồn của mình. Bạn sẽ trở thành Đấng sáng tạo quyền năng và bạn có thể trở thành bất kì ai và đi đến bất kì nơi đâu mà không có bất kì sự ràng buộc nào. Tất cả mọi nơi bạn đến khi đó sẽ đều mang lại cho bạn sự an bình và hạnh phúc như nhau, bạn có thể ở một chỗ mãi mãi hoặc đi chu du khắp nơi mà không ngừng nghỉ thì đó là tùy ở bạn, rằng bạn có muốn trải nghiệm một điều gì đó mới mẻ hay là làm tăng thêm niềm hạnh phúc vốn tràn đầy của mình hay là không mà thôi. Rồi bạn sẽ nói rằng “Ở nhà chán chết đi được, có bạn bè lôi ra khỏi nhà thì thật là quý hóa”, nhưng đó chỉ là bạn nói cho vui vậy thôi chứ khái niệm “Chán”

không còn tồn tại ở trong từ điển của bạn nữa rồi, cũng như mọi cảm xúc có nguồn gốc sợ hãi khác vậy. Rồi bạn sẽ bắt đầu nói lung ta lung tung với bạn bè của mình bởi vì bạn chỉ muốn tham gia vào cuộc hội thoại vậy thôi, bởi lẽ tất cả những vấn đề của người khác lúc này không còn là vấn đề của bạn nữa rồi. Như thế mà bạn có thể nhận ra rằng phần lớn những gì mà bạn trao đổi với bạn bè của mình thì chỉ là sự trao đổi về những niềm tin mà thôi, đó là những đánh giá đúng sai, nên hay không nên, hơn và kém, thành công hay không thành công, món nào đẹp món nào xấu, nên làm như thế này hay làm như thế kia,...

Chắc tới đây bạn sẽ hỏi: “Ây, thế rồi thức tỉnh Nhận thức linh hồn hết rồi thì người ta không có gì để nói với nhau nữa hả”. Exactly, hahaha. Đây là lí do vì sao mà những nền văn minh ở tầng không gian 5D thì thường khá là yên tĩnh và im lặng. Nếu nhìn từ bên ngoài thì phải nói rằng cuộc sống ở đó khá là “buồn tẻ”. Mọi người chỉ giao tiếp với nhau khi cảm thấy cần thiết, còn lại thì ai làm việc người

ấy, rồi công việc và trải nghiệm của một người thì sẽ luôn đóng góp vào trải nghiệm của tất cả mọi người. Nó sẽ khác lắm so với cuộc sống 3D ồn ào và náo nhiệt hiện tại của Địa Cầu. Chính vì thế mà khi Liên minh ánh sáng hỏi ai muốn xung phong tham gia đội quân trên mặt đất thì rần rần hàng trăm triệu người muốn tham gia, mà vì số lượng ghế ngồi thì rất là ít nên chỉ ai có “học bạ sáng loáng” thì mới được cầm vé trên tay mà thôi, haha. Như thế, Trái Đất là một trường học cực kì hot trong vũ trụ, hàng tỉ hàng tỉ linh hồn xếp hàng để được vào học mà chỉ có những ai có đủ điều kiện cao thì mới được vào mà thôi. Tớ kể cho bạn điều này để bạn biết rằng, để có một cơ thể và đang đi trên mặt đất lúc này thì bạn thực sự không bình thường như bạn nghĩ đâu, vậy nên hãy yêu quý, trân trọng cơ thể của mình và dẹp hết đi những niềm tin thế nào là đẹp, thế nào là chuẩn đi nhé.

Rồi bạn có thể đi về một vùng đất xa xôi hẻo lánh hay đi đến những thành thị cao sang; bạn có thể làm nghề quét rác, thông mương hay làm bác sĩ,

luật sư; ở đất liền trồng rau hay trên biển đánh cá; đi xe đạp cà tàng hay đi SH đất đỏ,... tất cả mọi thứ bạn làm không còn là để tạo nên sự tồn tại “cao sang” và “hơn thua” của mình nữa mà là để thỏa trí tò mò và đam mê của bạn: Làm nghề này thì sướng hay khổ ra sao, đi xe này thì nhọc nhằn hay êm ái như thế nào, sống chên vênh thì khó khăn ra sao hay sống an nhàn thì cảm giác như thế nào,....

Như thế, với Nhận thức linh hồn của mình, bạn sẽ không còn quan tâm tới tiền, tuổi tác, thời gian, vật chất hay bất kì sự sướng khổ nào của cơ thể vật chất nữa, cơ bản mà nói thì bạn chẳng quan tâm tới bất kì điều gì nữa, miễn là không làm hại tới những sinh linh khác. Bởi vì sống với Nhận thức linh hồn sẽ giúp bạn sẽ cảm thấy được sự liên kết giữa mình và vạn vật, điều mà giúp bạn đọc được cảm xúc của những con vật hay người khác mà bạn ở gần.

Bạn vẫn thường hay nói rằng: “Tớ không thể làm được như thế đâu bởi vì có rất nhiều ràng buộc mà tớ không thể từ bỏ được, tớ không thể từ bỏ

người thân và gia đình của mình được”, mà bạn quên mất bản chất của sự ràng buộc ở đây là gì, đó là sự sợ hãi đó, là niềm tin đó, là “Cái ác” đó. Mà “Cái ác” thì phải làm sao, thì phải yêu thương nó và yêu thương nó một cách vô điều kiện.

Bạn cứ giữ cho mình một niềm tin rằng: “Khi ba mẹ ủng hộ công việc và đam mê của mình rồi thì mình mới được yêu thương, rồi khi đó mình mới yêu ba mẹ mình lại vì đã ủng hộ mình”. Còn ba mẹ của bạn thì lại giữ niềm tin rằng: “Khi con của tôi trở thành người thành công như tôi mong muốn thì tôi mới được yêu thương, lúc đó tôi mới hết sức ủng hộ và thương yêu chúng”. Và như thế, 2 bên giằng co suốt đời này đến kiếp khác mà không ai chịu cho ai tình yêu thương trước, bên này bảo bên kia là hãy cho tôi làm như vậy trước thì tôi mới yêu thương lại, còn bên kia thì bảo bên này phải làm như vậy như kia trước thì rồi cũng mới chịu yêu thương và công nhận lại.

Như thế, muốn gỡ bỏ mọi sự ràng buộc và sự sợ

hải, bạn chỉ có một cách duy nhất mà thôi, đó là chấp nhận, tha thứ và yêu thương tất cả mọi người. Và bạn hãy nói với ba mẹ và những người thân yêu của mình rằng: “Con sẽ mãi yêu thương cha mẹ dù cho con có làm bất kì ngành nghề gì và sướng khổ ra sao đi chăng nữa. Dù con có trở thành người như cha mẹ mong muốn hay trở thành người mà tự mình mong muốn thì tình yêu của con giành cho cha mẹ cũng sẽ không hề thay đổi. Dù cho ba mẹ có làm bất kì điều gì đúng sai hay không trở thành được hình mẫu phụ huynh mà ba mẹ mong muốn vì những lục đục hay xích mích gì đi chăng nữa, thì con cũng vẫn sẽ yêu thương ba mẹ y như vậy, không hơn và cũng không kém”.

Như tớ đã nói với bạn rồi đó thôi, khi bạn sống với con tim yêu thương vô điều kiện của mình rồi, sẵn sàng yêu thương, chấp nhận và tha thứ cho tất cả vạn vật chúng sinh rồi, thì cuộc sống xung quanh bạn sẽ bắt đầu thay đổi theo. Rồi tất cả mọi người mà bạn gặp gỡ và biết đến đều luôn yêu thương và ủng hộ bạn hết mực dù cho bạn làm bất kì điều gì đi

chẳng nữa. Và khi một ngày đẹp trời thức dậy, bạn nói với ba mẹ mình rằng: “Ba mẹ, con muốn làm ngư dân đánh cá/công nhân quét rác/người trồng hoa/thanh niên tình nguyện... ở những nơi gần đó/chỗ xa kia”, thì bạn sẽ luôn nhận được một câu trả lời mà thôi: “Uhm, miễn là con cảm thấy vui là được, con cứ tính theo đường của con, ba mẹ sẽ ủng hộ”.

Và từ đây, bạn chính thức trở thành một linh hồn tự do và có thể đi đến bất kì nơi đâu, làm bất kì điều gì mà mình mong muốn. Rồi bạn sẽ nhận ra, câu trả lời cho vấn đề đầu tiên cũng như vấn đề cuối cùng trong vũ trụ này chỉ có một mà thôi, đó là TÌNH YÊU VÔ ĐIỀU KIỆN.

16. SỰ THẬT CAO NHẤT

_PV: *Sao bạn lại ghi trên bìa sách là “Bởi K’hoi và Bạn đọc”?*

_K: Hihi. Để hiểu được điều này, tớ muốn bạn nhớ lại ở trong sâu thẳm mình, hãy nhớ lại mục đích vì sao bạn đang ở đây; và hãy nhớ lại rằng chỉ có một Sự thật cao nhất mà thôi, đó là không hề có sự tồn tại tách biệt thật sự của bạn và tớ, mà chỉ có sự tồn tại của Chúng ta mà thôi.

Hãy nhớ lại và nhớ lại những câu hỏi mà Chúng ta đã tự hỏi mình, đó là những câu hỏi “Như thế nào?” và “Ra làm sao?” mà không bao giờ là hết: Là một ca sĩ nổi tiếng hay ca sĩ cù bất cù bơ thì cảm giác như thế nào? Là một họa sĩ ai cũng biết đến hay không một ai ngó ngang thì cảm giác ra làm sao? Là một người lính hi sinh chiến trường thì cảm giác như thế nào? Là một người mẹ có con ra trận thì cảm giác ra làm sao? Là một người thông minh thành đạt thì cảm giác ra sao? Là một người thất bại và vô dụng trong xã hội thì cảm giác như thế nào? Là một người với thân hình đẹp và trở thành người mẫu thì cảm giác ra sao? Là một người

xấu xí và bị mọi người lảng tránh thì như thế nào? Là một người giết chết gia đình mình thì sao? Là người bị người thân của mình giết chết thì cảm giác ra sao? Là một người có đủ tay chân lành lặn thì sao? Là một người mù, điếc, tật, thiếu tay thiếu chân , thiếu năng tư duy não bộ thì cuộc sống sẽ như thế nào? Là một người bác sĩ, kiến trúc sư, thợ mộc hay công nhân lao động tay chân thì cảm giác nó sẽ ra làm sao? Là một người sở hữu biệt thự nhà lầu hay người vô gia cư đói khổ vợ vất thì cảm giác như thế nào? Là một người lái xe, người đánh cá, người bán vé số, người làm tóc hay người bán rong thì cảm giác ra sao? Là người chính trị gia yêu đồng bào thì ra sao? Là người chính trị gia tham lam và sống trong sợ hãi, tách biệt thì như thế nào? Là đứa bé sinh ra đã chết thì ra sao và người bố người mẹ sẽ cảm thấy như thế nào? Là người xâm hại đến thân thể của người khác thì sao? Người bị xâm hại cơ thể thì cảm giác thế nào? Là người bị người yêu của mình ruồng bỏ và lừa dối thì cảm giác ra sao? Còn người ruồng bỏ và lừa dối người khác thì họ

nhìn cuộc sống ra sao? Là người con được bố mẹ cưng phụng thì ra sao mà còn người con bị cha mẹ đối xử tệ hại thì cảm giác như thế nào? Là người vi phạm pháp luật và ở tù thì sao, còn người tự do khỏi mọi ràng buộc thì thế nào? Là người ở một chỗ và không đi đâu được thì sao? Là người đi du học và chu du khắp quả đất thì như thế nào? Là người yêu thương động vật và cây cỏ thì sao? Là người xem thường mọi sự sống và xem mình là loài thượng đẳng thì sao? Là chiến binh ánh sáng thì như thế nào? Là chiến binh bóng tối và xem mình là chúa trời của sự tách biệt thì ra làm sao?.... vân vân và vân vân...

Đó chính là lí do mà bạn tồn tại, tớ tồn tại, vạn vật tồn tại. Tất cả chỉ để tạo nên một câu trả lời duy nhất cho câu hỏi “Tôi là ai?” của Đấng sáng tạo, và câu trả lời đó chính là “Tôi là tất cả, tất cả là tôi”. Như thế, tất cả mỗi chúng ta, mọi sinh linh, tớ và bạn đều đóng góp vào câu trả lời cuối cùng đó, đóng góp vào sự bất tận khả năng tồn tại của vũ trụ. Và như thế mà mỗi chúng ta là một sự thể hiện

duy nhất và độc nhất của Đấng sáng tạo, không có bất kì ai để chúng ta noi gương theo và trở thành, mỗi chúng ta sẽ chỉ trở thành mỗi chúng ta mà thôi, để đóng góp vào sự tồn tại vô vàn khả năng của Đấng sáng tạo.

Như vậy, người duy nhất mà bạn cần lắng nghe đó là chính Nhận thức linh hồn của bạn, đó cũng là người thầy đầu tiên và cũng là người thầy cuối cùng của bạn chứ không phải là ai khác. Bạn sẽ trở thành người mà bạn sẽ trở thành, không ai có thể tạo nên điều đó giúp cho bạn.

Và vì chúng ta đã đặt ra bất tận những câu hỏi như thế, và để trả lời được những câu hỏi này thì Chúng ta đã tạo ra Trò chơi tách biệt này. Rồi để tạo ra sự tách biệt thì Chúng ta đã sáng tạo ra sự sợ hãi, đó là sự ghen tị, tức giận, cô đơn, phán xét, chỉ trích, ghê tởm, tự hào,... Như thế mà trần gian trở thành một cõi mê mà khi ở trong đó, mọi người quên hết nguồn gốc và mục đích tồn tại của mình. Rồi mọi người cứ luôn nghĩ là mình hoàn toàn làm

chủ được cuộc sống của mình, nhưng thực tế là Linh hồn của mọi người vẫn luôn sắp đặt hết gần như là mọi thứ. Vì vậy mà tất cả sự tồn tại ở trong trò chơi tách biệt và quên lãng này thì luôn luôn được sắp đặt và an bài gần như hoàn toàn. Dù định mệnh là có tồn tại, nhưng một người vẫn có thể chỉnh sửa định mệnh của mình để làm cuộc sống của mình dễ dàng hơn nhưng mà vẫn đạt được đến cái đích đã đề ra. Và tớ cũng đã kể tới điều này ở một trong những bài trước rồi đó.

Vì như thế, tất cả mọi người thì luôn ở đúng nơi, đúng lúc, đúng chỗ và làm đúng tất cả những gì mà mình cần làm, dù cho suy nghĩ của bạn có hài lòng với công việc, chỗ ở của mình hay là không đi nữa. Chính vì thế mà bạn nên cần nhớ lại tất cả những điều này, để bạn tập cách yêu bản thân mình, tập chấp nhận và tha thứ cho tất cả mọi thứ mà xảy đến với mình, rồi để thôi kháng cự lại với sự vận động của thực tại, của vũ trụ. Mỗi một lần mà bạn không còn hành động và suy nghĩ dựa trên cảm xúc sợ hãi của cơ thể mình, thì bạn đã kết nối

lại với Nhận thức linh hồn của mình thêm được một bước, để bạn tiến lại gần sự an bình và tình yêu vĩnh cửu ở bên trong mình, để bạn trở lại là Nhận thức linh hồn của mình với bất tận khả năng lựa chọn của mình.

Và ở trong bức tranh của sự tồn tại này, tớ và bạn đều có vị trí ngang hàng và không hơn kém nhau. Vì rằng chúng ta đang sống trong trò chơi tách biệt này mà tớ thường ghen tị với bạn, bạn thường ghen tị với tớ, rồi tất cả chúng ta ai cũng ghen tị và so sánh với nhau mà chả để làm gì hết cả ngoại trừ việc làm cản trở sự phát triển của bản thân mình và làm cuộc sống đậm đà sự chịu đựng hơn. Giờ thì bạn hiểu vì sao mà lúc đầu tớ nói rằng tớ chỉ hay theo dõi những người làm mình khó chịu và ghen tị mà thôi, bởi vì chỉ đến khi tớ chấp nhận và yêu thương hết mọi sự sợ hãi ở bên trong mình thì tớ mới kết nối lại được hoàn toàn với Nhận thức linh hồn của mình.

Cũng như quyển sách này đây, rằng tớ không hề

có ý định là sẽ viết nó đâu và chính quá trình viết nên nó còn làm mất đi sự an bình ở bên trong tớ. Bởi vì một lẽ, tớ luôn có thể đọc được cảm xúc của người khác và mang chính cảm xúc của người khác lên mình dù là ở gần hay là ở xa mà thông qua những tin nhắn, chính vì vậy mà tớ luôn cảm thấy sự ghen tị của người khác giành cho mình và rồi ngay lúc đó tớ cũng lấy cảm xúc ghen tị nặng nề của người khác mà đem lại cho chính cơ thể của mình. Như thế mà tớ luôn tránh xa mọi sự cạnh tranh và không hề muốn hơn thua bất kì ai, nhưng chính cái nỗ lực chỉ làm cho có và cho qua này lại chỉ càng mang đến thành tích cao hơn mọi người, những người mà đã miệt mài cố gắng thâu đêm suốt sáng. Và khi tớ bảo là mình đâu có chăm chỉ hay cố gắng gì đâu thì chỉ càng biến mình trở thành đứa “khiêm tốn đê tiện và không muốn chia sẻ bí quyết cho bạn bè” mà thôi. Hic, thật sự là khó sống quá đi mà... mặc dù vậy nhưng tớ vẫn cảm thấy được tình cảm yêu thương mà bạn bè giành rất nhiều cho mình ^^ . Như thế mà cái lịch sử chuyên làm người khác

ghen tị của tớ giờ đã trở thành đồng, thành kho mà giờ lại còn thêm viết sách nữa chứ, mặc dù người ta chả hiểu thằng này nó viết về cái gì, nhưng mà cứ thấy nó viết được thành sách thì cứ ghen tị trước cái đã rồi tính sau... Làm người khổ vậy đó, mà cũng thú vị chết đi được, haha.

Ở cái hồi xưa đó, tớ đâu có chỉ cho ai được đâu vì tớ cũng đâu biết vì sao mà mình làm được những điều như vậy. Nhưng giờ thì tớ biết rồi và bí quyết đó chính là quyển sách này đây. Rằng khi bạn kết nối lại được với Nhận thức linh hồn của mình rồi, bạn có thể truy cập vào kho dữ liệu mà bạn đã học được từ tất cả những kiếp trước và bạn có thể nhớ lại dần dần những khả năng mà mình vốn từng biết. Từ việc bạn không biết vẽ vời sẽ trở nên vẽ thành thạo nhanh chóng, rồi cho tới ca hát, thêu thùa, nhảy múa, ngoại ngữ, điêu khắc, thiết kế,...

Còn về việc bìa sách với ghi chú rằng “Bởi K’hôi và Bạn đọc” là bởi vì chính bạn là người đã giao cho tớ công việc phải viết nên những điều này. Và bây

giờ tớ muốn bạn nhớ lại, nhớ lại ở bên trong mình rằng:

Chúng ta đã chơi một trò chơi tách biệt này đủ lâu rồi, để trả lời cho mọi câu hỏi “Như thế nào” và “Ra làm sao” của Chúng ta. Còn bây giờ, Chúng ta đã trả lời được hết mọi câu hỏi tò mò của mình và cũng đã tới lúc Chúng ta phải chấm dứt mọi sự tách biệt và mọi nỗi đau, để Chúng ta trở lại là Sự thật cao nhất của mình, rằng tất cả chúng ta chỉ là một và rằng Tình yêu vô điều kiện là bản chất tồn tại của vạn vật hữu tồn và là nguồn năng lượng vĩnh cửu mà cấu tạo nên bất tận vũ trụ và thực tại. Như thế, ở kiếp này đây, Chúng ta cần những linh hồn xung phong vào những vị trí mà có thể giúp đỡ những con người khác thức tỉnh về Sự thật cao nhất ở bên trong mình, và để có thể đưa Chúng ta bước vào một thực tại tồn tại mới mà không còn tồn tại bất kì sự tách biệt hay bệnh tật nào.

Như thế mà đã đưa tới sự tồn tại của tớ, đưa đến sự tồn tại của những trang viết này để bạn có thể ngồi ở đây và đọc chúng. Và dù cho là bạn có

chấp nhận hiện tại của mình hay là không đi nữa thì điều này chưa bao giờ là một vấn đề quan trọng trong trò chơi tách biệt này, vì mỗi chúng ta luôn ở đúng nơi, đúng chỗ, đúng lúc và làm đúng những gì mà mình cần làm.

Và như vậy, quyển sách này do Chúng ta viết nên, nó chỉ là công cụ trung gian để nhắc nhở và đánh thức lại Sự thật cao nhất mà vẫn luôn ở bên trong bạn đó thôi, và cũng để tự nhắc nhở cho mình, để Chúng ta tập tành trở lại là Nhận thức linh hồn của mình và thoát khỏi mọi sự nặng nề của cơ thể vật chất với đầy rẫy những sự sợ hãi. Rồi bạn sẽ thấy mọi thứ đẹp vô cùng, khi bạn bắt đầu nhìn được mọi thứ với con mắt Linh hồn của mình, với con mắt của Đấng sáng tạo...

Vì vậy mà bạn có thể tự do cho phép mình chia sẻ quyển sách này, để nó có thể tự nhiên mà đến được với những ai mà đều đã đồng ý tham gia vào việc tạo nên sự tồn tại của quyển sách này. Và bạn hãy nhớ, quyển sách này là Chúng ta viết nên, nó

không là của riêng ai, cũng như tất cả mọi sự sáng tạo ở bên ngoài kia vậy, rằng bản quyền thì vốn dĩ không hề tồn tại và rằng tất cả chúng ta đều được liên kết chặt chẽ với nhau bằng một sợi dây vô hình – đó là sự sáng tạo, là TÌNH YÊU VÔ ĐIỀU KIỆN.

***_PV:** Tại sao viết nên quyển sách này lại làm mất đi sự an bình ở trong bạn?*

_K: Tới đây thì bạn đã hiểu được rằng bản chất của bóng tối, “Cái ác” hay sự sợ hãi là gì rồi đó, đó là sự tách biệt. Mà sự tách biệt thì lại được tạo ra từ Nhận thức cơ thể của bạn, hay chính là sự tư duy và trí thông minh của bạn. Như thế, suy nghĩ tư duy chính là nguồn năng lượng nuôi dưỡng Nhận thức cơ thể của bạn, là nguồn năng lượng để tạo ra sự tách biệt của bạn, để tạo ra mọi cảm xúc có nguồn gốc từ sự sợ hãi ở trong bạn.

Hay nói một cách ngắn gọn, thì khi bạn suy nghĩ càng nhiều thì bạn càng tạo ra sự tách biệt của mình, càng tạo ra sự khổ đau và cô đơn ở trong cơ

thể của mình. Bạn không thể chấp nhận mọi thứ bằng cách cứ liên tục nói với mình hay nói với người khác rằng là “Ồ, không sao cả/rồi sẽ ổn thôi/thôi kệ đi” được, mà bạn cần phải tắt mọi suy nghĩ của mình đi, bằng thiền tự, yoga, sống trong hiện tại hay bất kì công cụ nào mà cảm thấy phù hợp nhất đối với bạn.

Như thế, khi tớ viết quyển sách này, tớ phải dùng tư duy của mình, dùng kho ngôn ngữ bên trong Nhận thức cơ thể của mình để mà có thể viết nên những đoạn văn tồn tại trong thời gian và không gian. Và tớ đã viết, đã chỉnh sửa và sắp xếp những lời văn của mình một cách có qui củ và hài hòa sao cho bạn có thể hiểu được chúng một cách dễ dàng nhất. Và chính việc sử dụng tư duy và suy nghĩ của mình, tớ đã vun góp năng lượng để nuôi dưỡng lại Nhận thức cơ thể của mình, để rồi cơ thể cảm xúc của tớ chống trả lại và cản trở tớ trong quá trình viết nên quyển sách này.

Trước khi đặt tay gõ những dòng chữ đầu tiên,

tớ đã sống hoàn toàn an bình và tự tại với chính mình. Tớ chẳng làm việc, có thì làm mà không có thì thôi. Mỗi ngày trôi qua tớ đều vui vẻ với tất cả mọi thứ tớ có, ngôi nhà gỗ, khu vườn xanh và mọi thứ trên internet đều mang lại niềm vui cho tớ là như nhau. Tớ cũng không có như cầu phải nói chuyện, trao đổi với bất kì ai hay tham gia vào bất kì điều gì để tìm kiếm sự hoàn thiện của bản thân mình. Nhưng rồi một ngày đẹp trời thức dậy, những dòng chữ bắt đầu chạy trong đầu tớ, tớ không thể tắt chúng đi mà ngược lại chúng còn cản trở mọi giấc ngủ và bữa ăn của tớ. Như vậy mà tớ phải làm theo định mệnh của mình, phải gõ hết tất cả những con chữ này ra thì tớ mới lấy lại được an ổn. Rồi như thứ mà tớ cứ viết, cứ viết ra những thứ mà ngay từ ban đầu tớ còn không định hình được rằng là mình sẽ viết tới chúng.

Như thế, tớ cứ viết mọi thứ mà hiện lên ở trong đầu mình ra hết một cách bình ổn và chậm rãi, cho tới khi tớ hoàn thành bài tâm sự sâu số 8, khi mà Nhận thức cơ thể của tớ bắt đầu phản kháng và cản

trở việc tải xuống thông tin từ Nhận thức linh hồn của tớ:

“Đâu có ai like hay cmt gì đâu, đừng có viết nữa, đến ai hiểu cả mà cứ viết làm chi. Cứ mỗi lần mi viết chữ là mi không tập trung ăn, không tập trung ngủ và làm cơ thể này mệt mỏi sứt kí. Mi còn chưa làm được những điều này thì mi đi dạy cho ai chứ. Mi bảo mi đã hoàn toàn an bình rồi, nhưng giờ thì mi xem, ức chế và hụt hẫng thấy mẹ chưa. Mi chưa từng thấy bất kì linh hồn hay UFO nào mà sao cứ ngồi đó mà viết như thể là đúng rồi vậy á. Mi còn chả biết cái nào là thật, cái nào là không. Tất cả những thứ mi viết chả có cơ sở rõ ràng nào hết trơn á, nên chả có ai đọc là đúng rồi.”

Như thế đó, tớ đã quyết định ngưng ở bài số 8, rồi tớ tiếp tục đi chơi game và xem phim. Rồi ngày hôm sau thức dậy, khi mở mắt với cái đầu trống rỗng trở lại, chữ lại bắt đầu ùa về và làm tớ quyết định lại là sẽ viết tiếp. Nhưng khi mở máy tính lên, khi thấy vẫn chả ai like và cmt thì Nhận thức cơ thể

của tớ lại quay trở lại với bài hội thoại chết đuối ở trên đó. Rồi tớ lại ngồi thần thờ như vật, không viết được mà cũng không chơi game hay xem phim được. Sau đó một ngày nữa, tớ vẫn bị y chang như vậy, nhưng lúc này thì tớ đã nhận ra rồi, nhận ra sự hình thành trở lại của “Cái ác” ở trong mình. Thế rồi sau đó tớ đã ngồi lại 1 mình với cơ thể của mình và giành thời gian im lặng với nó. Và nếu để diễn tả nội dung cuộc hội thoại vô lời đó thì nó có thể được diễn dịch thành:

“Không sao cả, cơ thể của tớ ạ, nó không quan trọng rằng có ai đọc hay là không, bởi đây là nhiệm vụ mà tớ cần phải thực hiện. Nếu bạn cho phép tớ dùng cơ thể này là công cụ trung gian để truyền tải thông tin thì tớ vô cùng biết ơn bạn, nếu được như thế thì bạn đã hoàn toàn được yêu thương và xứng đáng được tồn tại.”

Vậy đó, tớ đã bỏ ra những khoảng thời gian để ngồi yên tĩnh với bản thân mình, với nhịp đập và nhịp thở của con tim mình để tớ có thể yêu bản

thân của mình được nhiều hơn, để làm tĩnh lặng lại mọi sự phản kháng của cơ thể cảm xúc và tiếp tục hoàn thành quyển sách này.

_PV: *Vậy sẽ còn quyển sách khác nữa chứ?*

_K: Tớ không biết được đâu, giống quyển sách này đó, nó sẽ xuất hiện khi nó cần phải xuất hiện đó thôi. Giờ thì đã tới những dòng chữ cuối cùng rồi, tạm thời tớ được quay trở lại với sự tự tại và an bình của mình, rồi sẽ tiếp tục ăn ngủ, chăm cây và xem phim, xem đấu game. Hahaha.

Giờ thì tới lượt của bạn rồi đó, hãy cầm ngọn đuốc Sự thật cao nhất này để thắp sáng chính bản thân mình, để rồi những người khác có thể thấy được và tiếp bước cầm ngọn lửa màu tím ấy để soi sáng toàn bộ mọi góc ngách ngõ hẻm của hành tinh xinh đẹp này. Và khi đó, một Trái Đất mới sẽ hiện hình đầy đủ và trở thành ngôi nhà mới của chúng ta ^0^.